

HOVORY S BOHEM II

neobvyklý dialog

kniha 2

Neale Donald Walsch

1997

PŘEDMLUVA

Milí lidé,

když jsem byla oslovena panem nakladatelem, abych pro „Hovory s Bohem II“ napsala předmluvu, bylo to pro mně vzdání holdu a hozená rukavice zároveň. Co říct o příběhu tak bezdiskusním, absolutním, vševyjadřujícím, s ničím se „nepatlajícím“, kontroverzním, provokujícím a hladícím zároveň ? Co říct o knize, která se tak úžasně strefuje do černého, že má člověk potřebu číst ji pod peřinou... Proč pod peřinou ? To aby se cítil bezpečněji, když mu někdo „vmetá“ pravdu o něm samotném přímo do očí tak nekompromisně a přesně, že je to prostě „silná káva“. Je zvláštní, že něco takového v člověku vyvolává pocit, že je součástí vzrušujícího, neobvyklého, vzácného a napínavého příběhu, do kterého chce nahlédnout jenom on sám, chce si ho užít a nechce být ničím rušen a čím déle ten příběh čte, tím je po něm dychtivější. A taky nechce, aby někdo viděl, jak se děsí, stydí, jak se červená, je uražený, je v rozpacích... a jak se zalyká úžasem nad tím, že ho někdo tak moc a tak přesně odhalil. Číst tuhle knihu je stejné, jako když se zúčastníte něčeho hodně odvážného a čistého zároveň, něčeho, co vás svou otevřeností přitahuje i dráždí, co vám nedá spát, protože je to tak skutečné a pravdivé. Protože je to odraz vás, útok na vás, konfrontace s vámi a výzva... a hlavně bez zbytečných řečíček kolem.

Máme rádi pocit, že v našem životě je všechno v pořádku, že jej máme úhledně zorganizovaný, protože děláme přesně to, co se od nás žádá, a jakékoliv problémy jsou problémy jiných, tak čeho bychom se vlastně báli ? A když se nám na sobě něco nelíbí, zkritizujeme za to ostatní, dáme jim to za vinu a vyhneme se tak pocitu zodpovědnosti za fakt, že si za všechno můžeme sami. Už slyším, jak se člověk ptá: „Jak sami ? Vždyť to udělal on, oni... !“ A zákon přírody odpovídá: „Ano, a ty jsi to dovolil.“ Jsme-li eticky a duchovně primitivní, přestože máme třeba i vysokoškolský titul, nikdy takovou věc nepochopíme. Ta se totiž nedá bezmyšlenkovitě naučit jako násobilka, ta se musí poctivě prožít konáním a příkladem ostatním.

Když nahlédnete do Hovorů s Bohem I, nejdříve se odhalení své osobnosti zaleknete natolik a zároveň vás bude možná zarážet i urážet, že si v prvním momentě striktně řeknete, že se vás to netýká. Ale nedá vám to, protože svoji zvědavost a svědomí neošálíte. A tak začnete knihu číst „pod peřinou“, to aby se vám lépe unášela ona síla pravdy, která člověka děsí a přitahuje zároveň. Protože pravda je ojedinelá, jedinečná, a jediná možná. A v momentě, kdy začnete vnímat pravdu jako zábavnou a nádhernou, nikoliv krutou věc, přestanete se jí bát a začnete ji vyhledávat. Což už konečně děláte, držíte-li v ruce tuto knihu.

„Hovory s Bohem II“ jsou podobné, jako kniha I, pouze se více orientují na kolektiv, celek, společnost, lidstvo. A po jejich přečtení si ještě více uvědomíte, že věta „Co já... já nic, to oni !“, je nesmysl, který si sice můžete namlouvat,

ale který nikdy nemůže fungovat. Protože zkrátka není pravdou. Slučovat svoji individualitu a celek světa je věc, kterou mnoho z nás zatím nedokáže. Buď děláme zásadně to, co chtějí ostatní, a když si to uvědomíme a chceme se tomu vymknout, začneme často dělat zásadně jen to, co chceme my. Obojí přístup ničí nás i svět kolem, neboť jsme jeden celek... já jsem ty, ty jsi on, on je ona, ona je ono, ono jsou oni... a tak to jde dál a dál v kruhu, až se to zase dostane k Já. Už slyším, jak člověk říká: „Já bych chtěl, ale...“. Ale, jenže, když... všichni lidé, kteří se dokázali posunout blíž sami k sobě vědí, že když člověk opravdu, OPRAVDU něco chce, žádné Ale neexistuje. Tak jako neexistuje nezasloužená nespravedlnost, špatný osud, křivda, nešťastná náhoda... Všechny tyhle věci jsme si vymysleli, abychom si mohli rychle „vysvětlit“ cokoliv, čemu nerozumíme a vlastně se ani nesnažíme rozumět, protože to dá příliš mnoho práce - a my jsme si na svět přece přišli užít a ne jej chápat a pracovat na sobě.

Od té doby, co jsem přečetla první Hovory s Bohem, ještě více jsem si uvědomila, že čtení takových knih mi dává blahodárny pocit, že pro sebe něco dělám, že se duchovně vzdělávám a eticky vylepšuji a téměř nad každým řádkem se mi tajil dech a cítila jsem, jak křičím ano, to je ono, to je pravda, přesně tak, to je dokonal... a pak jsem zjistila, že s každou novou kapitolou se mi vyjevila situace a lidé z mého vlastního života.

Jako absolutní příklad toho, o čem jsem právě v knize četla. Bylo to zábavné a napínavé a pak se najednou stalo něco, na co jsem dlouho čekala a co jsem si už dlouhou dobu přála, aby přešlo z pouhé teorie do praxe: v mém každodenním životě se začal vyrovnávat rozdíl mezi tím, jak často hodnotím chování jiných a chování své vlastní. Začala jsem se v tomto směru více dívat na sebe. Začala jsem si v téměř každé sebemenší činnosti - ať už ve formě přemýšlení, dialogu s někým, akce, reakce klást otázku, jestli se chovám tak, jak očekávám, aby se kdokoli choval ke mně.

„Hovory s Bohem II“ se mnou učinily ještě víc. Čtení té knihy bylo jako když jdete do kina na pět filmů najednou a ty se vzájemně prolínají - chvíli akční trhák, chvíli napínavá detektivka, chvíli science fiction, chvíli psychologické drama, chvíli komedie... A pak najednou kniha končí a vy toužíte číst dál. Chcete, aby příběh pokračoval, cítíte úzkost a lítost a chvíli trvá, než si uvědomíte, že příběh krásné knihy může pokračovat tím, že jej přenesete do svého každodenního života. A tak knihu odložíte a začíná její realizace, která může být okouzlejícím románem. To jen vy se necháte odradit rčením, že příběh knihy je jedna věc a realita života věc druhá, To není pravda. Realita života je příběh, který si tvoříme sami a čím horší nám připadá, čím méně nás těší, tím více nám signalizuje, že nežijeme svůj vlastní život, ale vykonstruovanou lež někoho jiného. Nebo lež svoji, což je ještě horší. Žít svou vlastní lež nás ničí víc, než žít lež, kterou nám někdo vnutí. Máto totiž jeden rafinovaný háček: to, že lže někdo nám, prokoukneme a přiznáme si to mnohem snadněji než to, že lžeme sami sobě. Proto tolik lidí nežije doopravdy tak, jak by chtělo. I o tom jsou „Hovory s Bohem I“, „Hovory s Bohem II“ a já už s dychtivostí čekám na „Hovory s Bohem III“.

Přeji vám nádherný zážitek na cestě za sebou samými.

S láskou

Lenka Kořínková Holas

(**)

DEDIKACE

Samantha
Tara Jennele
Nicholas
Travis
Karus
Tristan
Devon
Dustin
Dylan

*Dali jste mi mnohem víc,
než jsem dal já vám.
Nikdy jsem nebyl otcem, jakým jsem chtěl být.
Ale počkejte. Ještě jsme neskončili.
Naše práce pokračuje.*

(***)

PODĚKOVÁNÍ

Především chci poděkovat tomu, co je vším a co je zdrojem všeho včetně této knihy. Někteří z vás tomu budou říkat Bůh, jako to dělám já, nicméně nezáleží na tom, jak pojmenujete Zdroj. Zdroj byl, je a vždycky bude Věčným zdrojem.

Zadruhé chci poděkovat svým skvělým rodičům, kteří mě naučili milovat život a na které mám ty nejkrásnější vzpomínky. Moje matka a otec se navzájem úžasně doplňovali. Ne všichni s tím souhlasí, ale jim dvěma je to jasné. Navzájem se titulovali slovy „Neřád“ a „Jed“. Matka říkala, že otec je „neřád“, a otec říkal, že matka je „jed“, kterému on nemůže odolat.

Moje matka Anne byla neobyčejná žena; nekonečně soucitná, hluboce chápavá, věčně odpouštějící, zdánlivě bezmezně štedrá, neustále trpělivá, rozumná a tak pevně věřící v Boha, že mladý kněz, který jí přišel dát poslední pomazání (a který byl zřejmě nervózní), mi několik minut před její smrtí řekl s obdivem: „Můj Bože, ona utěšovala mne.“

Říci, že mě to nepřekvapilo, je tou nejvyšší poklonou mé matce.

Můj otec, Alex, měl málo ctností, které jsou vlastní jemnějším bytostem. Byl chvástavý, mrzutý, dokázal být až trapně neomalený a někteří lidé říkají, že byl často krutý, zejména k mé matce. Nechci ho za to odsuzovat (ani za nic jiného). Moje matka ho nikdy neodsuzovala (dokonce i na smrtelné posteli ho chválila) a já si nedovedu představit, k čemu by mi bylo dobré, kdybych ignoroval její zářný příklad.

Otec měl však také spoustu velmi dobrých vlastností, což si matka vždycky uvědomovala. Mezi tyto vlastnosti

patřila neochvějná víra v nepřemožitelnost lidského ducha a hluboké pochopení faktu, že věci, které je třeba změnit, nelze změnit neustalým naříkáním, ale pozitivní činností. Naučil mě, že mohu dokázat všechno, co opravdu budu chtít. Byl to muž, na kterého se jeho žena a celá rodina mohly spolehnout až do samého konce. Byl dokonalým ztělesněním věrnosti, rozhodnosti, zásadovosti a vytrvalosti. I v nejobtížnějších situacích si říkal: „Ach, to nic není.“

I já tuto mantru používám v každé obtížné životní situaci. A pokaždé mi to pomůže.

Říci, že mě to nepřekvapuje, je tou nejvyšší poklonou mému otci.

Od obou svých rodičů jsem se naučil důvěřovat sám sobě a bezpodmínečně milovat lidi. Jaká úžasná kombinace !

Ve své předešlé knize jsem vyjádřil uznání některým dalším členům rodiny a okruhu přátel, kteří nesmírně obohatili můj život - a stále jej obohacují. Mezi ně chci nyní zařadit dva výjimečné lidi, které jsem poznal od té doby, co jsem knihu napsal, a kteří na mě mají neobyčejný vliv:

Jsou to manželé Bushovi, doktor Leo a paní Letha... kteří mi svým každodenním chováním ukázali, že největší odměnu najdeme ve chvílích nesobecké péče o rodinu, lásky k přátelům, laskavosti k potřebným, pohostinnosti ke všem a trvalé víry a lásky. Oba mi radí a hluboce mě inspirují.

Rád bych také poděkoval některým svým dalším učitelům, andělům, jež mi poslal Bůh, aby mi předali poselství, které pro mě bylo důležité. Někteří mě ovlivnili osobně, jiní z takové dálky, že ani nevědí (na vědomé úrovni), že vůbec existují. Nicméně jejich energii jsem přijal ve své duši. Mezi ně patří filozofové, vůdcové, spisovatelé a spolucestující na Cestě, jejichž přínos kolektivnímu vědomí obohacuje pokladnici moudrostí, která pochází od Boha. Opět si uvědomuji, že tato kniha je vyvrcholením všeho, co jsem kdy poznal a učinil dostupným prostřednictvím tohoto posledního z mnoha rozhovorů, které jsem měl s Bohem. Ve vesmíru vlastně neexistují žádné nové myšlenky, pouze nové formulace Věčné pravdy.

Dále bych rád poděkoval následujícím lidem za všechno, čím obohatili můj život:

Kenovi Keyesovi mladšímu, jehož moudrost ovlivnila životy tisíců (včetně mého života). Tento vynikající posel se nyní vrátil Domů.

Doktorovi Robertu Muellerovi, jehož úsilí o dosažení světového míru inspiruje už přes půl století tuto planetu novou nadějí a velkolepou vizí.

Dolly Partonové, jejíž hudba a úsměv a celá osobnost obšťastňují národ. Dolly častokrát potěšila mé srdce - dokonce i ve chvílích, kdy bylo zlomené a kdy jsem nevěřil, že je možné je potěšit. V tom spočívá její úžasná kouzla.

Terry Coleové Whittakerové, jejíž duchaplnost a moudrost a vědomosti a naprostá upřímnost a radost ze života mi byly příkladem od našeho prvního setkání. Terry obohatila životy tisíců lidí.

Neilovi Diamondovi, který hledal své umění v hloubi své duši a proto pronikl do hloubi duše mé a ovlivnil duši celé

generace. Jeho talent a citová velkorysost, s jakou jej sdílel, jsou monumentální.

Theae Alexanderové, která se odvážila mi ukázat, že lidskou lásku lze vyjádřit bez omezování, bez urážení, bez skrytých záměrů, bez žárlivosti a bez očekávání. Thea probudila nepokojného ducha bezmezné lásky a podnítila naši nejpřirozenější touhu po sexuálním uspokojení.

Robertu Rimmerovi, který dělá přesně totéž.

Warrenu Spahnovi, který mě naučil, že dokonalosti lze dosáhnout jedině tím, že si stanovíme ta nejvyšší měřítka a nikdy se jich nevzdáme. Warren je sportovec první velikostí, hrdina pod palbou, hrdina, který se nikdy nezřekl svého předsevzetí vyniknout, i když to vyžadovalo ohromné úsilí.

Jimmy Carterovi, který odvážně prosazuje mezinárodní politiku očištěnou od politikaření, politiku vycházející ze srdce a z toho, co je správné podle Nejvyššího zákona. Carter je tak svěžím závanem větru, že náš unavený svět neví, co si s ním počít.

Shirley MacLaineové, která dokázala, že inteligence a zábava se vzájemně nevylučují, že je možné povznést se nad všechno nízké a banální a nad nejnižšího společného jmenovatele. Shirley tvrdí, že lze hovořit o věcech důležitých i nedůležitých, veselých i smutných, hlubokých i povrchních. Snaží se povznést naše vědomí na vyšší úroveň, využívajíc k tomu svého nesmírného vlivu na tržišti myšlenek.

Oprah Winfreyové, která dělá přesně totéž.

Stevenu Spielbergovi, který dělá přesně totéž.

Georgeovi Lucasovi, který dělá přesně totéž.

Ronu Howardovi, který dělá přesně totéž.

Hughovi Downsovi, který dělá přesně totéž.

A Gene Roddenberrymu, jehož duch tohle nyní slyší a usmívá se... protože byl jedním z prvních, kteří to dělali, kteří se nebáli riskovat, kteří šli do krajností, kteří šli tam, kde předtím nikdo nebyl.

Tito lidé jsou vzácní, stejně jako my všichni. Na rozdíl od některých z nás se však rozhodli, že budou velkoryse rozdávat z pokladnice svého Já, že budou riskovat všechno, že přijdou o své soukromí, aby dali druhým něco z toho, čím skutečně jsou. Dokonce ani nevěděli, zda jejich dar bude přijat. A přesto jej nabídli.

Za to vše jim děkuji. Děkuji vám všem. Obohatili jste můj život.

ÚVOD

Tohle je neobyčejný dokument.

Je to poselství od Boha. Bůh v něm navrhuje sociální, sexuální, školskou, politickou, ekonomickou a teologickou revoluci, jakou jsme nikdy neviděli a jakou jsme si jen zřídka představovali.

Tento návrh odpovídá touhám obyvatel této planety. Říkáme, že chceme vytvořit lepší život pro všechny, že chceme dosáhnout vyšší úrovně vědomí, že chceme najít nový svět. Bůh nás neodsoudí, ať se rozhodneme udělat cokoli, ale když si vybereme tohle, ochotně nám ukáže cestu. Nebude nás však nutit, abychom se jeho radou řídili. Ani teď, ani nikdy jindy.

Slova v této knize jsou pro mě zároveň fascinující, znepokojující, podnětná a povznášející. Fascinující jsou proto, že mi jejich dosah vyráží dech. Znepokojující jsou proto, že mi ukazují sama sebe - i lidstvo - velice znepokojujícím způsobem. Podnětující jsou proto, že mě podnětují takovým způsobem, jakým mě předtím nikdy nic nepodnítilo. Vyzývají mě, abych se stal lepším a větším člověkem, abych se stal zdrojem světa, v němž nebude existovat zlost, malicherná žárlivost, sexuální poruchy, ekonomická nespravedlnost, sociální nerovnost, politické pokrytectví, šikanování a mocenské boje. Povznášející jsou proto, že mi dávají naději, že tohle všechno je možné.

Jsmo schopni takový svět skutečně vytvořit ? Bůh říká, že ano, ale že to musíme opravdu chtít.

Tato kniha je skutečný rozhovor s Bohem. Je druhou v řadě tří knih zachycujících rozhovor, který začal před pěti lety - a pokračuje dodnes.

Nemusíte věřit, že tato látka skutečně pochází od Boha, a já ani nepotřebuji, abyste tomu věřili. Pro mě je důležité jen to, zda má nějakou cenu, zda přináší nějaké poznání, zda podnětuje nějaké nové touhy nebo propaguje nějakou užitečnou změnu v našem každodenním životě na Zemi. Bůh ví, že se něco musí změnit. Nemůžeme pokračovat stejným způsobem jako dodnes.

Trilogie „Hovory s Bohem“ začala v květnu 1995, kdy vyšla první kniha. Tato kniha, pojednávající především o mých osobních problémech, změnila můj život. Změnila také mnoho dalších životů. Během několika týdnů se začala neuvěřitelně rychle prodávat. Koncem prvního roku se prodávalo dvanáct tisíc výtisků měsíčně. Samozřejmě že její „autor“ byl stěží neznámý. A právě to ji učinilo tak zajímavou a působivou.

Jsem velmi vděčný, že jsem součástí tohoto procesu, během kterého si začínají tisíce lidí opět uvědomovat některé důležité pravdy. Velmi mě těší, že tolik lidí našlo v mé knize něco hodnotného.

Musím vám říci, že jsem měl zpočátku strach. Napadlo mě, že si o mně lidé budou myslet, že jsem blázen trpící velikášstvím. Nebo že se budou mou radou řídit, když uvěří, že byla skutečně inspirována Bohem. A proč jsem z toho měl strach ? To je jednoduché. Věděl jsem totiž, že všechno, co jsem napsal, může být mylné.

A pak jsem začal dostávat dopisy. Dopisy z celého světa. A najednou jsem porozuměl. V hloubi duše jsem všechno pochopil. Byla to pravda. Právě to potřeboval svět slyšet, a přesně v pravý čas ! (Samozřejmě že pojmy „pravý“ a nepravý“ mají smysl jen v rámci relativní zkušenosti naší existence. Chci prostě říci, že kniha se strefila do černého, za předpokladu, že na této Zemi chceme být tím, co říkáme.)

Nyní vychází druhá kniha a já mám opět strach. Tato kniha pojednává jednak o širších aspektech našeho individuálního života a jednak o geofyzikální a geopolitické problematice, která má celosvětové důsledky. Proto se domnívám, že v ní průměrný čtenář najde mnohem víc myšlenek, s nimiž možná nebude souhlasit. A proto mám strach. Mám strach, že se vám nebude líbit, co tu budete číst. Mám strach, že mě budete považovat za „špatného“. Mám strach, že píchnu do vosího hnízda, že rozpoutám bouři. A opět mám strach, že se ve všem mohu mýlit.

Samozřejmě bych měl být moudřejší a nebát se. Koneckonců, nečetl jsem svou první knihu ? Tak vidíte. Opět to moje lidství. Pochopte, že tyto transkripce nepublikuji proto, abych lidmi otrásl. Chci vám jen pravdivě říci, co mi Bůh odpověděl na mé otázky. Slíbil jsem mu, že to udělám - že uveřejním tyto rozhovory - a nemohu ten slib nedodržet.

I vy musíte splnit svůj slib. Je jasné, že jste slíbili, že dovolíte, aby všechny vaše myšlenky a názory byly neustále kritizovány. Je jasné, že jste se rozhodli neustále růst. Jedině takoví lidé budou číst tuto knihu.

Takže se zdá, že jsme v tom společně. A není čeho se bát. Jsme to, co jsme, a proto děláme to, co děláme. Když zůstaneme věrní sami sobě, nemusíme mít z ničeho strach. Dnes vím, co jsem pravděpodobně věděl vždycky - že jsme všichni poslové, vy i já. Kdybychom jimi nebyli, nepsal bych tuto knihu a vy byste ji zajisté nečetli. Jsme poslové a čeká nás spousta práce. Především se musíme ujistit, že skutečně rozumíme poselství, které nám bylo předáno v Hovorech s Bohem. Zadruhé toto poselství musíme začlenit do svého života, aby se stalo funkčním. A zatřetí je musíme předávat druhým tak, že jim budeme příkladem.

Jsem rád, že jste se na tuto cestu vydali se mnou. S vámi je to mnohem snadnější a zajímavější než bez vás. A nyní se projděme těmito stránkami. Možná to bude občas trochu nepříjemné. Není to jako první kniha. Ta byla jako Boží objetí, příjemné, vřelé objetí. Druhá kniha bude spíš láskyplným zabloumáním. Bude to upozornění, že je čas probudit se. Výzva dosáhnout vyšší úrovně.

Vždycky existuje vyšší úroveň. Vaše duše - která přišla na tento svět, aby tu prožila bohatý život - nechce, abyste odpočívali. Ačkoli všechno záleží na vás, vaše duše si přeje, abyste sami se sebou nebyli nikdy příliš spokojeni a abyste se nestali lhostejnými. Neboť ve svém světě toho musíte hodně změnit a především musíte dotvořit sami sebe. Vždycky je před vámi nějaká nová hora, na kterou je třeba vystoupit, nové území, které je třeba prozkoumat, nový strach, který je třeba překonat. Vždycky existuje krásnější místo, vyšší myšlenka, větší vize.

Takže tato kniha nebude možná tak příjemná jako kniha první. Nicméně pokračujte ve čtení, i když se nebudete cítit ve své kůži. Neopouštějte čun, jakmile se začne houpat. Začněte žít podle nového modelu. Anebo, což je ještě lepší, pomáhejte nový model vytvářet svým vlastním příkladným životem.

*Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon
březen 1997*

Děkuji vám, že jste přišli. Děkuji vám za to, že jste tady.

Schůzka byla sice předem domluvena, ale přesto jste nemuseli přijít. Mohli jste se rozhodnout, že nepřijdete. Místo toho jste se rozhodli, že tu budete ve smluvenou hodinu, na smluveném místě, aby se vám tato kniha dostala do ruky. A tak vám děkuji.

Jestliže jste to všechno udělali podvědomě, aniž jste věděli, co děláte a proč, může vám to být záhadou a stručné vysvětlení je možná na místě.

Především mi dovoluňte, abych vás upozornil, že tato kniha se vám dostala do ruky v pravý čas. Možná si to ještě neuvědomujete, ale až prožijete všechno, co vás čeká, budete si tím naprosto jistí. Všechno se děje podle dokonalého řádu; skutečnost, že tato kniha vstoupila do vašeho života, není žádnou výjimkou.

Co se právě stalo, je přesně to, co jste hledali a po čem jste už dlouho toužili. Právě jste se setkali s Bohem, někteří z vás možná poprvé.

Tohle je spojení. Skutečné spojení.

Bůh s vámi teď bude hovořit, skrze mě. Ještě před několika lety bych to neřekl; teď to však říkám, protože jsem s ním už podobný rozhovor měl a vím tedy, že něco takového je možné. Nejenže je to možné, ale děje se to stále. Stejně jako se to děje právě teď, právě tady.

Musíte si uvědomit, že jste to částečně způsobili, stejně jako jste způsobili, že se vám tato kniha dostala do rukou v tomto okamžiku. Všichni vytváříme události ve svém životě a všichni spolupracujeme s velkým Stvořitelem.

Poprvé jsem za vás hovořil s Bohem v letech 1992 - 93. Napsal jsem mu tehdy rozzlobený dopis, v němž jsem se ho ptal, proč můj život musí být tak monumentálním zápasem a neúspěchem. Ve všem, počínaje mými romantickými, rodinnými i pracovními vztahy a konče mým zdravotním stavem - ve všem - mě pronásledoval jeden neúspěch za druhým. Ve svém dopise jsem žádal Boha, aby mi řekl, proč tomu tak je - a co musím udělat, abych svůj život změnil.

Ke svému velkému překvapení jsem dostal odpověď.

Tuto odpověď jsem publikoval v květnu 1995 pod titulem „Hovory s Bohem, kniha první“. Možná jste o ní slyšeli nebo ji dokonce četli. Jestliže ano, pak nepotřebujete žádný další úvod.

Jestliže jste mou první knihu nečetli, doufám, že si ji brzy přečtete, neboť v ní popisuji mnohem podrobněji, jak to všechno začalo, a odpovídám na různé otázky týkající se našeho osobního života - otázky týkající se peněz, lásky, sexuality, Boha, zdraví a nemoci, jídla, mezilidských vztahů, „správné práce“ a mnoha dalších aspektů každodenního života - jimiž se tady nezabývám.

Jestliže existuje něco, co si přeji, aby Bůh dal světu, pak jsou to informace obsažené v mé první knize. Jak se dalo očekávat („Odpovím ti, ještě než se zeptáš.“), Bůh to již udělal.

A tak doufám, že si po přečtení této knihy (nebo ještě dřív) přečtete i mou první knihu. Je to pouze otázka volby, stejně jako vás volba přivedla právě teď k této knize. Stejně jako vás volba vedla ke všemu, co jste kdy prožili. (Tato myšlenka je vysvětlena v mé první knize.)

Tyto odstavce jsem napsal v březnu 1996 jako stručný úvod k informacím, které následují. Stejně jako v první knize, i tady byl proces, jakým tyto informace „přišly“, velice jednoduchý. Na prázdný papír jsem napsal otázku - jakoukoli otázku... obvykle první, která mě napadla - a ještě než jsem ji napsal, byla zodpovězena, jako by mi někdo šeptal do ucha. Psal jsem podle diktátu !

Všechno v této knize kromě těchto úvodních řádek jsem napsal od jara 1993 do léta 1994. A teď bych vám to rád prezentoval tak, jak mi to bylo předáno...

* * *

Jsou velikonoce 1993 a - jak mi bylo řečeno - jsem tady. Jsem tady, s tužkou v ruce, s poznámkovým blokem před sebou, připraven k psaní.

Myslím, že bych vám měl říci, že mě Bůh požádal, abych tu byl. Domluvili jsme si schůzku. Dnes začneme psát druhou knihu, druhou knihu trilogie, kterou Bůh a já a vy prožíváme společně.

Nemám ani tušení, o čem tato kniha bude. Nemám žádný plán. Žádný ani mít nemohu. Já totiž nerozhduji o tom, co v ní bude. O tom rozhoduje Bůh.

V roce 1992, na Boží hod velikonoční - přesně před rokem - se mnou začal hovořit Bůh. Víím, že to zní směšně, ale stalo se to. Tento rozhovor nedávno skončil. Bylo mi řečeno, abych si odpočinul... ale byl jsem také informován, že v rozhovoru budeme pokračovat dnes.

I vy máte smlouvanou schůzku. Právě jste na ni přišli. Je mi, jasné, že tato kniha se píše nejen pro mě, ale také pro vás skrze mě. Zřejmě už dlouho hledáte Boha - a jeho slovo. Stejně jako já.

Dnes ho budeme hledat společně. To je vždycky ten nejlepší způsob. Společně. Boha nikdy nenajdeme sami. To má dvojí smysl. Chci říci, že Boha nikdy nenajdeme, dokud jsme sami. Abychom zjistili, že nejsme odděleni od Boha, musíme si uvědomit, že nejsme odděleni jeden od druhého. A dokud si neuvědomíme, že jsme všichni součástí jednoho Boha, nepochopíme, že my a Bůh jsme totéž.

Bůh od nás není oddělen, nikdy, my si jen myslíme, že jsme odděleni od něho.

To je běžný omyl. Také si myslíme, že jsme odděleni jeden od druhého. Takže nejrychleji najdeme Boha, když najdeme jeden druhého. Když se přestaneme skrývat jeden před druhým. A samozřejmě, když se přestaneme skrývat sami před sebou.

Nejrychlejší způsob, jak se odnaučit skrývat, je začít mluvit pravdu. Říkat pravdu každému. A vždycky.

Začněte mluvit pravdu teď hned, a nikdy nepřestaňte. Začněte říkat sami sobě pravdu o sobě. Pak si říkejte pravdu o někom druhém. Pak říkejte druhému pravdu o sobě. Pak říkejte druhému pravdu o něm. A nakonec říkejte každému pravdu o všem.

Tohle je pět úrovní pravdomluvností. Tohle je cesta ke svobodě. Pravda vás osvobodí.

Tato kniha je o pravdě. Ne o mé pravdě, nýbrž o pravdě Boží.

Můj první rozhovor s Bohem skončil asi před měsícem. Předpokládám, že tento rozhovor bude probíhat podobně. To znamená, že já se budu ptát a Bůh mi bude odpovídat. A teď přestanu mluvit a dám mu otázku.

Bože, bude to tak ?

„Ano.“

To jsem si myslil.

„Jenže v této knize budu hovořit o některých věcech, aniž se na ně zeptáš. Jak víš, to jsem v první knize moc nedělal.“

A proč to budeš dělat teď ?

„Protože tato kniha se píše na mou žádost. Tentokrát jsem tě pozval - jak už jsi ostatně řekl - kdežto první knihu jsi začal psát sám.“

Měl jsi svůj program. V této knize žádný program nemáš, budeš vykonávat mou vůli.“

Ano. Správně.

„A to je velmi dobré, Neale. Doufám, že ty - i ostatní - to budete dělat často.“

Ale já si myslil, že tvá vůle je má vůle. Jak mohu nevykonávat tvou vůli, když je stejná jako moje ?

„To je složitá otázka - a není špatné začít náš rozhovor právě touto otázkou.“

Vraťme se však trochu zpátky. Nikdy jsem neřekl, že má vůle je tvá vůle.“

Ale ano ! V minulé knize jsi mi řekl naprosto jasně: „Tvá vůle je má vůle.“

„Ano, ale to není totéž.“

Není ? To bych nikdy neřekl.

„Když řeknu: „Tvá vůle je má vůle,“ není to totéž, jako kdybych řekl: „Má vůle je tvá vůle.“

Kdybys vždycky vykonával mou vůli, nemusel bys dělat nic jiného, abys dosáhl osvícení. Byl bys už dávno osvícený.

Kdybys jen jediný den vykonával mou vůli a nic jiného, dosáhl bys osvícení. Kdybys byl celý život vykonával mou vůli, nemusel bys teď psát tuhle knihu.

Takže je jasné, že jsi mou vůli nevykonával. Většinou ani mou vůli neznáš.“

Neznám ?

„Ne, neznáš.“

Proč mi tedy neřekneš, co je tvá vůle ?

„Říkám ti to, ale ty neposloucháš. A když posloucháš, dobře mě neslyšíš. A když slyšíš, nevěříš tomu, co slyšíš. A když věříš tomu, co slyšíš, stejně se neřídíš mými pokyny.

Takže říci, že má vůle je tvá vůle, je prokazatelně mylné.

Na druhé straně tvá vůle **je** má vůle. Zprvé proto, že ji znám. Zadruhé proto, že ji přijímám. Zatřetí proto, že ji chválím. Začtvrté proto, že ji miluji. Zapáté proto, že ji uznávám a považuji za svou vlastní.

To znamená, že máš **svobodnou vůli** - a že ji činím svou vlastní skrze bezpodmínečnou lásku.

Aby tvá vůle byla má vůle, musel bys dělat totéž.

Zprvé bys ji musel znát. Zadruhé bys ji musel přijmout. Zatřetí bys ji musel chválit. Začtvrté bys ji musel milovat. A zapáté bys ji musel považovat za svou vlastní.

Za celou historii lidstva to dělalo jen několik z vás důsledně. Někteří to dělají skoro vždycky. Mnoho lidí to dělá často. Velké množství to dělá občas. A prakticky každý to dělá jen málokdy - zatímco někteří to nedělají nikdy.“

Do které skupiny patřím já ?

„Záleží na tom ? Do které skupiny chceš ode dneška patřit ? Není to důležitější otázka ?“

Ano.

„A tvoje odpověď ?“

Rád bych patřil do první skupiny. Rád bych znal a vykonával tvou vůli pořád.

„To je chvályhodné, ale pravděpodobně nemožné.“

Proč ?

„Protože se musíš ještě hodně zdokonalit, než toho budeš schopen. A přece ti řeknu tohle: Mohl bys dosáhnout božské přirozenosti v tomto **okamžiku**, kdyby ses rozhodl. Tvůj vývoj nemusí trvat tak dlouho.“

Tak proč to trvá tak dlouho ?

„Proč asi ? Na co čekáš ? Přece si nemyslíš, že tě zdržuji.“

Ne. Je mi jasné, že se zdržuji sám.

„To je dobře. Jasně pochopení je prvním krokem k dokonalosti.“

Rád bych jí dosáhl Jak to mohu udělat ?

„Pokračuj ve čtení této knihy. Zavedu tě tam.“

2

Nevím, kam tato kniha vede. Nevím, kde začít.

„Uvažujme o čase.“

Kolik času potřebujeme ? Trvalo mi pět měsíců, než jsem se dostal od první kapitoly až sem. Lidé to čtou a myslí si, že jsem to napsal v jednom plynulém, nepřerušovaném tahu. Nevědí, že mezi dvaatřicátým a třiatřicátým odstavcem uplynulo dvacet týdnů. Nechápu, že okamžiky inspirace jsou od sebe někdy vzdálené až půl roku. Jak dlouho nám to bude trvat ?

„Tak jsem to nemyslel. Chtěl jsem hovořit o čase jako o prvním námětu našeho rozhovoru.“

Aha, tak dobře. Ale když už tedy mluvíme o čase, proč mi někdy trvá několik měsíců, než dokončím jeden odstavec ? Proč mě tak málo navštěvuješ ?

„Můj milý, úžasný synu, „nenavštěvuji“ tě málo. Jsem s tebou stále. Jenže ty si to vždycky neuvědomuješ.“

Jak to ? Proč si to neuvědomuji, když jsi stále se mnou ?

„Protože se zabýváš jinými věcmi. Jen si to přiznej. Posledních pět měsíců jsi měl spoustu práce.“

To je pravda. Měl jsem spoustu práce. Stalo se hodně věcí.

„A ty jsi jim přisuzoval větší důležitost než mně.“

To bych neřekl.

„Podívej se, co jsi dělal. Byl jsi hluboce ponořen do svého fyzického života. Velmi málo jsi přemýšlel o své duši.“

Bylo to velice náročné období.

„Ano. Tím spíš jsi o ní měl přemýšlet. S mojí pomocí by ti všechno šlo mnohem snadněji. Takže ti radím, abys se mnou zůstal ve styku.“

Snažím se, ale zdá se, že jsem ztracen - chycen, jak říkáš - ve svém vlastním dramatu. Takže na tebe mi nezbyvá čas. Nemedituji. Nemodlím se. A rozhodně nic nepíši.

„Vím. Je ironií osudu, že když mě potřebuješ nejvíc, tak se mě straníš.“

Jak to mám přestat dělat ?

„Přestaň to dělat.“

To jsem právě řekl. Ale jak ?

„Prostě to přestaň dělat.“

To není tak jednoduché.

„Je to jednoduché.“

Přál bych si, aby to tak jednoduché bylo.

„Pak to skutečně jednoduché bude, neboť tvé přání je mým rozkazem. Pamatuj si, můj milý, tvé touhy jsou mé touhy. Tvá vůle je má vůle.“

Tak dobře. Přeji si tedy, aby tato kniha byla do března hotová. Ted' je říjen. Už nikdy nechci čekat pět měsíců na inspiraci.

„Tak to bude.“

Dobře.

„Pokud to tak nebude.“

Ach, člověče, musíme hrát tyhle hry ?

„Nemusíme. Ale zdá se, že ses rozhodl takhle žít svůj život. Neustále měníš svá rozhodnutí. Pamatuj si, že život je nepřetržitý tvůrčí proces. Každou minutu vytváříš svou realitu. Co chceš dělat dnes, často není to, co chceš dělat zítra. Ale všichni Mistři sdílejí jedno tajemství: **Dělej to, co ses rozhodl dělat...**“

Znovu a znovu ? Nestačí to jednou ?

„Znovu a znovu, dokud se tvá vůle neprojeví v tvém životě.“

Některým lidem to trvá roky. Jiným to trvá měsíce. Dalším týdny. Těm, kteří se přibližují dokonalosti, to trvá dny, hodiny či dokonce jen minuty. Mistři tvoří okamžitě.

Že jsi na cestě k dokonalosti, poznáš podle toho, že se zmenšuje rozdíl mezi tím, co děláš, a tím, co chceš.“

Řekl jsi, „co chceš dělat dnes, často není to, co chceš dělat zítra“. A co na tom ? Chceš říci, že bychom nikdy neměli měnit svá rozhodnutí ?

„Svá rozhodnutí si měň, jak chceš. Ale pamatuj si, že s každou změnou tvého rozhodnutí jde změna veškerého dění ve vesmíru.“

Když učiníš nějaké rozhodnutí, uvedeš tím vesmír do pohybu. V tomto procesu, jehož složitou dynamiku teprve začínáš chápat, jsou zapojeny komplikované síly, které si ani neumíš představit.

Tyto síly a celý proces jsou součástí úžasné sítě interaktivních energií, jež tvoří celek existence, které říkáš život.

Jsou v podstatě Bohem.“

Takže když změním své rozhodnutí, všechno ti komplikuji, je to tak ?

„Pro mě není nic složité - ale můžeš si komplikovat svůj vlastní život. Proto se soustřed' na jednu věc. Jdi za tím, co sis předsevzal, dokud to neuskutečníš. Nerozptyluj se. Buď soustředěný.“

Tomu se říká cílevědomost. Jestliže si něco vybereš, vyber si to z celého srdce. Nebuď bázlivý. Jdi za tím ! Snaž se toho dosáhnout. Buď rozhodný.“

Nikdy se nespokoj se zápornou odpovědí.

„Přesně tak.“

Ale co když ne je správná odpověď ? Co když pro nás není dobré to, co chceme, co když to není v našem zájmu ? Pak nám to nedáš, že ne ?

„Ne, já vám „dám“, cokoli chcete, ať je to pro vás „dobré“ nebo „špatné“. Mimochodem, zamyslel ses poslední dobou nad svým životem ?“

Všichni mi celý život říkali, že vždycky nemůžeme mít to, co chceme - že nám to Bůh nedá, pokud to pro nás není dobré.

„To ti lidé říkají, když nechtějí, abys byl zklamaný výsledkem nějaké činnosti.“

Především si objasňeme náš vztah. Já ti „nedávám“ nic - ty to vyvoláváš. Tvoje první kniha to podrobně vysvětluje.

Zadruhé neposuzuji, co chceš. Neříkám, že něco je „špatné“ nebo „dobré“. (Udělal bys dobře, kdybys to nedělal ani ty.)

Jsi tvůrčí bytost - stvořená podle obrazu Božího. Můžeš mít, cokoli si vybereš. Ale nemůžeš mít všechno, co chceš. Ve skutečnosti nikdy nedostaneš to, co chceš, pokud to chceš příliš.“

To jsi mi také vysvětlil v První knize. Říkal jsi, že když něco příliš chceme, vlastně to odstrkujeme.

„Ano, a pamatuješ si proč ?“

Protože myšlení je tvůrčí; a myšlenka, že něco chci, je prohlášením - prohlášením pravdy - kterou vesmír pak vyprodukuje v mém životě.

„Přesně tak ! Pochopil jsi to. Opravdu tomu rozumíš. To je úžasné.“

Ano, tak to funguje. V okamžiku, kdy řekneš „Já něco chci“, vesmír řekne, „Opravdu něco chceš“, a poskytne ti ten zážitek - **zážitek chtění**.

Cokoli dáš za slovo „já“, to se stane tvým tvůrčím rozkazem. Džin v lahvi - kterým jsem já - je tu jen proto, aby poslouchal...

Já tvořím to, co ty vyvoláváš ! Ty vyvolá váš to, co myslíš, cítíš a říkáš. Tak je to jednoduché.“

Řekni mi tedy ještě jednou - proč mi trvá tak dlouho vytvořit realitu, kterou si vyberu ?

„Z mnoha důvodů. Protože nevěříš, že můžeš mít to, co si vybereš. Protože nevíš, co si vybrat. Protože se snažíš předem zjistit, co je pro tebe „nejlepší“. Protože chceš záruku, že všechno, co uděláš, bude „dobré“. A protože neustále měníš svá rozhodnutí.“

Nevím, zda tomu rozumím. Copak bych se neměl snažit zjistit, co je pro mě nejlepší ?

„Nejlepší“ je relativní pojem, který závisí na mnoha proměnných. Proto je rozhodování tak obtížné. Když se snažíš učinit nějaké rozhodnutí, měl bys přemýšlet jen o tom, zda to, co chceš udělat, je vyjádřením toho, co jsi. Zda je to prohlášením toho, čím chceš být ?

Celý tvůj život by měl být takovým prohlášením. Ve skutečnosti tím je. Takové prohlášení můžeš učinit náhodně nebo úmyslně.

Život, který si vybereš, je život vědomé akce. Život, který žiješ náhodně, je život nevědomé reakce.

Reakce je jen opakování nějaké akce z minulosti. Když reaguješ, hodnotíš nové informace, hledáš ve vzpomínkách stejné nebo podobné zážitky a **jednáš tak, jak jsi jednal už v minulosti**. To je práce tvého rozumu, nikoli práce tvé duše.

Tvá duše si přeje, abys prohledal její „vzpomínky“, abys zjistil, jak můžeš vytvořit opravdový zážitek přítomného okamžiku. Tohle je zážitek „zpytování duše“, o kterém jsi již tolikrát slyšel, ale abys toho byl schopen, musíš doslova „přijít o rozum“.

Když se snažíš zjistit, co je pro tebe „nejlepší“, jen plýtváš časem. Mnohem lepší je časem šetřit.

Ztráta rozumu ti ušetří čas. Jsi schopen rozhodovat se rychle, protože tvá duše tvoří jen z přítomného okamžiku a neanalyzuje ani nekritizuje zážitky z minulosti.

Zapamatuj si tohle: duše tvoří, rozum reaguje.

Duše ví, že to, co prožíváš v tomto okamžiku, je zážitek, jež ti dal Bůh před tím, než sis jej uvědomoval. Takový zážitek je už na cestě, když jej začneš hledat – **neboť já ti odpovím, ještě než se zeptáš**. Každý přítomný okamžik je darem od Boha.

Duše intuitivně hledá dokonalou situaci, která ti umožní zbavit se špatných myšlenek a ukáže ti, kdo skutečně jsi.

Duše tě chce přivést zpátky k Bohu - přivést tě domů ke mně.

Duše chce poznat sama sebe **skrze zážitky** - a tak chce poznat mne. Neboť duše si uvědomuje, že ty a já jsme totéž, kdežto rozum tuto pravdu popírá a tělo toto popření realizuje.

Proto ve chvílích důležitého rozhodování nemysli racionálně, ale zpytuj svou duši.

Duše rozumí tomu, co si rozum nedokáže představit.

Budeš-li se snažit přijít na to, co je pro tebe „nejlepší“, pak se budeš rozhodovat příliš pomalu a opatrně a budeš očekávat příliš.

Nebudeš-li si dávat pozor, **utopíš se ve svých očekáváních**.

To je dobrá odpověď ! Ale jak mám naslouchat své duši ? Jak mám vědět, co slyším ?

„Duše k tobě hovoří skrze city. Naslouchej svým pocitům. Nech se vést svými pocity. Respektuj své pocity.“

Proč mám dojem, že právě to, že jsem se nechal vést svými pocity, mně způsobovalo problémy ?

„Protože jsi růst považoval za „problém“ a stagnaci za něco „bezpečného“.

Řeknu ti tohle: Tvé pocity ti nikdy nezpůsobí „problémy“, neboť tvé pocity jsou tvou pravdou.

Nechceš-li se nechat vést svými pocity, chceš-li je filtrovat racionálním mechanismem své mysli, udělej to. Rozhoduj se na základě racionální analýzy situace. Pak ovšem nehledej radost ani oslavu toho, čím skutečně jsi.

Zapamatuj si tohle: Skutečná oslava je bezmyšlenkovitá.

Budeš-li naslouchat své duši, poznáš, co je pro tebe nejlepší, neboť to, co je pro tebe nejlepší, je to, co je pro tebe pravdivé.

Děláš-li jen to, co je pravdivé, urychluješ svůj vývoj. Vytváříš-li své zážitky na základě „pravdy přítomného okamžiku“, místo abys reagoval na zkušenosti z minulosti, vytváříš si „nové já“.

Proč ti tak dlouho trvá vytvořit si realitu, kterou sis vybral ? Protože neprožíváš svou pravdu.

Poznej pravdu, a pravda tě osvobodí.

Jakmile poznáš svou pravdu, **neměň své rozhodnutí**. To jen tvůj rozum se snaží zjistit, co je „nejlepší“. Nepřemýšlej o tom ! Zapomeň na rozum. Vrať se ke svým smyslům !

Tvé myšlenky jsou pouhé myšlenky. Racionální konstrukce. Výmysly tvého rozumu. Zato tvé **pocity** jsou **reálné**.

Pocity jsou jazykem duše. A tvá duše je tvou pravdou. Už je ti to jasné ?“

Znamená to, že bychom měli vyjadřovat všechny pocity - ať jsou jakkoli negativní nebo destruktivní ?

„Pocity nejsou ani negativní, ani destruktivní. Jsou prostě pravdivé. Záleží jen na tom, jak svou pravdu vyjádříš.

Vyjadřuješ-li svou pravdu s láskou, zřídka kdy to má negativní důsledky; a když se to stane, obvykle je to tím, že si někdo vysvětluje tvou pravdu negativně. Na tom však pravděpodobně nemůžeš nic změnit.

Nevyjadřovat svou pravdu není samozřejmě správné. Nicméně lidé to dělají neustále. Mají takový strach z případných nepříjemností, že svou pravdu skrývají.

Zapamatuj si tohle: Nezáleží na tom, jak dobře je poselství přijato, nýbrž na tom, jak dobře je prezentováno.

Nemůžeš ovlivnit, jak druzí přijmou tvou pravdu; jsi zodpovědný jen za to, jak dobře ji sdělíš. Tím chci říci, nejen jak srozumitelně, ale jak láskyplně, jak citlivě, jak odvážně a jak úplně.

To vylučuje polopravdy i „brutální pravdy“. Znamená to pravdu, celou pravdu a nic než pravdu. K tomu ti pomáhej Bůh. A jestliže mě o to požádáš, vždycky ti pomohu.

Takže se neboj vyjádřit to, co považuješ za své nejnegativnější pocity, ale nevyjadřuj to destruktivně. Jestliže své negativní pocity nevyjádříš (to jest nevytěsníš z mysli), **nikdy se jich nezbavíš**. Udržování negativních pocitů škodí tělu a zatěžuje duši.“

Jestliže však někomu řeknu všechno špatné, co si o něm myslím, určitě to poškodí náš vzájemný vztah, bez ohledu na to, jak láskyplně to vyjádřím.

„Řekl jsem, že máš negativní pocity vyjádřit - neřekl jsem jak a komu.

Negativní pocity nemusíš sdílet s člověkem, jehož se týkají. To je nutné pouze v případě, že by jejich zamlčení poškodilo tvou integritu nebo přispělo k tomu, aby druhý věřil něčemu, co není pravda.

Negativní pocity nejsou nikdy známkou nejvyšší pravdy, i když se ti v daném okamžiku mohou jevit jako tvá pravda. Takové pocity mohou pocházet z nevytěžené části tvého já. Tak je tomu **ostatně vždycky**.

Proto je tak důležité zbavit se jich. Jedině tak poznáš, zda jim opravdu věříš. Všichni říkáte všelijaké věci - ošklivé věci - ale jakmile je vyslovíte, okamžitě poznáte, že nejsou „pravdivé“.

Všichni jste někdy vyjádřili nějaký pocit - strach, zlost nebo vztek - a jakmile jste jej vyjádřili, okamžitě vám bylo jasné, že už neodpovídá tomu, jak se **skutečně** cítíte.

V tomto smyslu mohou být pocity zrádné. Pocity jsou sice jazykem duše, ale musíte naslouchat svým **skutečným pocitům**, nikoli nějakému padělku, zkonstruovanému rozumem.“

Ach, člověče, a teď už nemohu věřit ani svým pocitům. To je úžasné ! Myslíl jsem, že to je cesta k pravdě ! Myslíl jsem, že to jsi mě učil.

„To tě také **učím**. Ale dobře poslouchej. Je to mnohem složitější, než si myslíš. Některé pocity jsou **skutečné pocity** - to jest pocity zrozené v duši - kdežto jiné pocity jsou padělky. Ty jsou konstruované v tvé mysli.

Jinými slovy, nejsou to vlastně pocity - jsou to **myšlenky**. Myšlenky **přestrojené** za pocity.

Tyto myšlenky jsou založené na tvých zážitcích z minulosti a na pozorování reakcí druhých lidí. Například vidíš, jak někdo dělá grimasy, když mu trhají zub, a ty pak děláš stejné grimasy, když tobě trhají zub. Ani to nemusí bolet, ale stejně děláš **grimasy**. Tvoje reakce nemá nic společného s realitou, nýbrž s tím, **jak** realitu vnímáš na základě zkušenosti druhých.

Pro člověka je nejobtížnější žít v přítomném okamžiku a přestat si vymýšlet. Přestaň si vytvářet představy o přítomném okamžiku. **Žij v přítomnosti.** Přítomný okamžik obsahuje zárodek nesmírné pravdy. Tuto pravdu si chceš zapamatovat, ale zároveň si o přítomnosti vytváříš různé představy. Místo abys žil v přítomném okamžiku, stojíš mimo a snažíš se jej posuzovat. Pak reaguješ. To znamená, že jednáš tak, jak už jsi **jednal v minulosti.**

Podívej se na tato dvě slova:

REAKTIVNÍ
KREATIVNÍ

Všimni si, že to je **totéž slovo.** Pouze písmeno „K“ se přesunulo na jiné místo. Jakmile vidíš věci správně, jsi kreativní, a nikoli reaktivní.“

To je naprosto jasné.

„Bůh už tak mluví.

Ale snažím se ti jen vysvětlit, že když přistupuješ ke každému okamžiku **bez předem utvořených představ, jsi schopen vytvářet to, čím jsi, místo abys opakoval to, čím jsi byl v minulosti.**

Život je tvůrčí proces, ale ty jej žiješ, jako by to byl proces opakování.“

Ale jak může racionální člověk ignorovat svou předešlou zkušenost ve chvíli, kdy se něco děje ? Není snad normální vzpomenout si na všechno, co víme, a reagovat podle toho ?

„Možná je to normální, ale není to **přirozené.** „Normální“ je to, co obvykle děláme. „Přirozené“ je to, co děláme, když se nesnažíme být „normální“!

Přirozené a normální není totéž. V každém okamžiku můžeš dělat to, co normálně děláš, nebo můžeš dělat to, co děláš přirozeně.

Řeknu ti tohle: **Nic není přirozenější než láska.**

Jednáš-li láskyplně, chováš se přirozeně. Reaguješ-li zlostně nebo bázlivě, možná jednáš **normálně,** ale nikdy se nebudeš chovat **přirozeně.**“

Jak se mohu chovat láskyplně, když mi moje dosavadní zkušenost říká, že určitý „okamžik“ bude pravděpodobně bolestný ?

„Zapomeň na svou zkušenost a začni **žít v přítomném okamžiku.** Žij tady a teď. Rozhlédni se kolem sebe a **snaž se vytvořit to, čím jsi.**

Pamatuj si, **že právě to tady děláš.**

Přišel jsi na svět v tuto dobu a v tomto místě, abys poznal, kdo jsi - a abys vytvořil to, čím chceš být.

To je cílem veškerého života. Život je nekonečný proces neustálého tvoření. Neustále vytváříte své já podle nejvyšší představy, kterou o sobě máte.“

To mi trochu připomíná onoho muže, který skočil z mrakodrapu, neboť byl přesvědčen, že umí létat. Ignoroval svou zkušenost i zkušenost druhých a když vyskočil z okna, křičel: „jsem Bůh !“ To mi nepřipadá moc chytré.

„A já ti řeknu tohle: Lidé dosáhli mnohem větších věcí. Lidé vyléčili nemoci. Lidé oživil mrtvé.“

To dokázal jen jediný člověk.

„Ty si myslíš, že jen jediný člověk byl obdařen takovou mocí nad fyzickým vesmírem ?“

Jen jediný člověk takovou moc demonstroval.

„To není pravda. Kdo rozdělil vody Rudého moře ?“

Bůh.

„Ano, ale kdo ho o to požádal ?“

Mojžíš.

„Správně. A kdo žádá mě, abych léčil nemocné a oživoval mrtvé ?“

Ježíš.

„Ano. A ty si myslíš, že nemůžeš udělat to, co udělali Mojžíš a Ježíš ?“

Ale oni to neudělali ! Požádali tebe, abys to udělal. To je něco jiného.

„A ty si myslíš, že mě nemůžeš požádat o něco takového ?“

Myslím, že bych mohl.

„A vyhověl bych ti ?“

To nevím.

„V tom se lišíš od Mojžíše i Ježíše. V tom je mezi vámi velký rozdíl.“

Mnozí lidé věří, že je vyslyšíš, když tě požádají ve jménu Ježíše.

„Ano, mnoho lidí tomu opravdu věří. Domnívají se, že sami nemají žádnou moc, ale protože viděli, jakou moc má Ježíš (nebo věří těm, kteří to viděli), žádají mě jeho jménem. Přestože řekl, „Proč se tak díváte ? Takové věci budete dělat i vy.“ Ale lidé tomu nevěřili. A mnozí tomu nevěří dodnes.

Vy všichni si myslíte, že nejste dost dobří. Proto mě žádáte ve jménu Ježíše. Nebo Panny Marie. Nebo nějakého světce. Nebo Boha slunce. Nebo Ducha východu. Odvoláváte se na každého - **na kohokoli** - jen ne na sebe..

A přece vám říkám tohle: **Proste a bude vám dáno. Hledejte a naleznete. Klepejte a bude vám otevřeno.**“

Vyskočte z okna a budete létat.

„Jsou lidé, kteří dovedou například levitovat. Věříš tomu ?“

Slyšel jsem o tom.

„A jsou lidé, kteří dovedou procházet zdmi. A lidé, kteří vystupují ze svého těla.“

Ano, ano. Ale já jsem nikdy nikoho neviděl projít zdí - a nikomu nedoporučuji, aby to zkoušel. Ani si nemyslím, že bychom měli skákat z oken mrakodrapů. To není dobré pro zdraví.

„Ten muž, který skočil z mrakodrapu, se nezabil proto, že by nebyl schopen létat, kdyby byl ve správném stavu existence, ale proto, že nikdy nemohl dokázat své božství tím, že se pokoušel ukázat, že je jiný než ostatní.“

Vysvětli mi to.

„Ten muž žil ve světě preludů a představoval si, že je jiný **než všichni ostatní**. Jeho prohlášení, že je Bohem, bylo nepravdivé. Snažil se oddělit od ostatních. Snažil se být větším. Mocnějším.

To, co udělal, byl egoistický akt.

Ego - oddělená entita - nemůže nikdy napodobit Boha.

Tím, že se snažil dokázat, že je Bohem, dokázal jen svou oddělenost, nikoli svou jednotu se vším.

Ježíš naopak dokázal své božství tím, že demonstroval jednotu. V onom posvátném okamžiku bylo jeho vědomí totožné s mým vědomím; v takovém stavu se v jeho božské realitě materializovalo všechno, co si přál.“

Už tomu rozumím. Takže chceme-li dělat zázraky, stačí, když dosáhneme takového stav vědomí jako Kristus ! A pak nám půjde všechno snadno...

„Ve skutečnosti tomu tak je. Je to jednodušší, než si myslíš. A mnoho lidí takového stavu vědomí dosáhlo.

I ty toho můžeš dosáhnout.“

Jak - ?

„Tím, že se budeš snažit **být**. Tím, že si budeš volit způsob existence. Ale tuto volbu musíš opakovat každý den, každou minutu. Musí se to stát **smyslem tvého života**.

Smyslem tvého života už to **je** - ale ty to ještě nevíš. A jestliže to víš a jestliže si vzpomínáš na důvod své existence, zdá se, že nevíš, jak se tam dostat.“

Ano, přesně tak to je. Řekni mi tedy, jak se mohu dostat tam, kde chci být ?

„Znovu ti řeknu tohle: **Žádej a bude ti dáno. Hledej a nalezneš. Klepej a bude ti otevřeno.**“

Už pětatřicet let „hledám“ a „klepám“. Jistě mi odpustíš, když ti řeknu, že mě to začíná nudit.

„Nemohu říci, že bych nevěřil, že už pětatřicet let hledáš a klepáš, a za tvou snahu ti musím dát dobrou známku.

Řekněme, že to posledních pětatřicet let občas děláš - občas. V minulosti, když jsi byl ještě velmi mladý, jsi za mnou chodil jen tehdy, když jsi měl nějaký problém nebo když jsi něco potřeboval. Později sis začal uvědomovat, že to pravděpodobně není **správný vztah k Bohu**, a snažil ses jej zlepšit. Přesto jsi na mě myslel **jen zřídka**.

Potom jsi začal meditovat, provádět různé obřady a modlit se ke mně, ale to jsi dělal, jen když ti to vyhovovalo nebo když jsi měl momentální inspiraci.

Ať už sis v takových chvílích uvědomoval mou existenci jako něco nádherného, přesto žiješ většinu svého života v iluzi, že jsi ode mě oddělen, a jen málokdy si uvědomuješ **nejvyšší realitu**.

Tvůj život se dodnes točí kolem aut, nezaplacených účtů a toho, co chceš od druhých lidí, točí se kolem dramát, která sis vytvořil, a nikoli kolem tvůrce těchto dramát

Protože stále hraješ svá dramata, ještě jsi nepřišel na to, proč si je neustále vytváříš.

Říkáš, že víš, co je smyslem života, ale nežiješ podle toho. Říkáš, že jsi našel cestu k Bohu. Tvrdíš, že už jsi na cestě, ale tou cestou nejdeš.

A pak za mnou přijdeš a říkáš, že už pětatřicet let hledáš a klepáš.

Nerad bych ti bral iluze, ale...

Je na čase, aby sis uvědomil, kdo opravdu jsi. Řeknu ti tohle: Chceš být jako Kristus ? **Chovej se** jako on - **každou minutu**. (Ne že bys nevěděl jak. On ti ukázal cestu.) Chovej se jako Kristus v každé situaci. (Ne že bys nemohl. On ti dal **instrukce**.)

Budeš-li potřebovat pomoc, dostane se ti jí. Já tě vedu každou minutu každého dne. Já jsem ten klidný, tichý hlas, který ti radí, kam se obrátit, jakou cestou jít, jakou dát odpověď, co dělat, co říkat - jakou realitu si vytvořit, jestli opravdu hledáš spojení se mnou.

Naslouchej mně.

Obávám se, že nevím jak.

„To je nesmysl ! **Vždyť to právě teď děláš !** Prostě to dělej **pořád.**“

Nemohu s sebou pořád nosit poznámkový blok. Nemohu všeho nechat a začít ti psát dopisy a doufat, že mi pošleš jednu z tvých brilantních odpovědí.

„Děkuji. Moje odpovědi jsou brilantní ! A tady je další: **Můžeš to dělat.**

Kdyby ti někdo řekl, že máš přímou linku na Boha a že nemusíš dělat nic jiného než nosit s sebou stále papír a tužku, udělal bys to ?“

Samozřejmě.

„Ale právě jsi řekl, že bys to **neudělal**. Nebo že „nemůžeš“. Tak co ti je ? Co chceš říci ? Kde je tvá pravda ?

A nejlepší ze všeho je, že žádný papír ani tužku nepotřebuješ. **Já jsem s tebou pořád.** Já nežiji v tvé tužce, **žiji v tobě.**“

To je pravda, že ano... Tím chci říci, že tomu opravdu mohu věřit ?

„Samozřejmě že tomu můžeš věřit. To jsem od vás chtěl od samého začátku. A to vám říká každý Mistr včetně Ježíše. Je to základní učení. Je to nejvyšší pravda.

Já jsem s vámi pořád až do konce času.

Věříš tomu ?“

Ano, teď tomu věřím. Víc než kdykoli předtím.

„Dobře. Jestli ti to vyhovuje, vezmi si poznámkový blok a pero. Dělej to **častěji**. Každý den. Každou hodinu, bude-li třeba.

Přiblíž se ke mně. Přiblíž se ! Dělej, co můžeš. Dělej, co musíš. Dělej, co je třeba.

Pomodli se. Polib kámen. Ukloň se Východu. Zazpívej si. Napni svaly.

Nebo napiš knihu.

Dělej co je třeba.

Každý z vás má své vlastní představy. Každý z vás mi porozuměl - vytvořil si mě - svým vlastním způsobem.

Pro některé z vás jsem muž. Pro jiné jsem žena. Pro další jsem obojí. A pro některé nejsem ani jedno, ani druhé.

Pro některé z vás jsem čistá energie. Pro jiné jsem ten nejkrásnější cit, jemuž říkáte láska. A někteří z vás nemají ani tušení, co jsem. Jen víte, že jsem.

A tak to je.

JÁ JSEM.

Jsem vítr, který vám čechrá vlasy. Jsem slunce, které vás zahřívá. Jsem déšť, který vám tančí po tváři. Jsem vůně květin ve vzduchu. Jsem květina, která voní. Jsem vzduch, který přenáší vůni květin.

Jsem vaše první myšlenka. Jsem vaše poslední myšlenka. Jsem představa, která osvítila váš nejkrásnější okamžik. Jsem nádhera jeho naplnění. Jsem pocit, který podnítl to nejkrásnější, co jste kdy udělali. Jsem ta část vašeho já, která po tomto pocitu neustále touží.

Cokoli vás se mnou spojuje - **jakýkoli** obřad, meditace, píseň, myšlenka, slovo, činnost - **dělejte to.**

Dělejte to pro mě.“

3

Takže abych shrnul, co mi říkáš:

- *Život je proces neustálého tvoření.*
- *Tajemstvím všech Mistrů je to, že nemění svá rozhodnutí a dělají to, co se rozhodli dělat.*
- *Nikdy se nespokojte se zápornou odpovědí.*
- *Přivoláváme to, co si myslíme, cítíme a říkáme.*
- *Život může být procesem vytváření nového nebo opakování starého.*
- *Duše **tvoří**, rozum **reaguje**.*
- *Duše chápe to, co si rozum neumí představit.*
- *Nepřemýšlejte o tom, co je pro vás „nejlepší“, a začněte dělat to, co vyhovuje vaší přirozenosti.*
- *Vaše pocity jsou vaší pravdou. Vaše pravda je pro vás nejlepší.*
- *Myšlenky nejsou pocity. Jsou to vaše představy o tom, jak byste se „měli“ cítit. Když se pocity a myšlenky zamotají, pravda se ztrácí.*

- *Chcete-li se vrátit ke svému cítění, **zapomeňte na svůj rozum a vraťte se ke svým smyslům.***
- *Jakmile poznáte svou pravdu, žijte podle toho.*
- *Negativní pocity nejsou žádné pocity; jsou to představy založené na vaší nebo cizí zkušenosti.*
- *Zkušenost není ukazatelem pravdy, neboť čistou pravdu vytváříte v přítomném okamžiku.*
- *Chcete-li změnit své reakce, žijte v přítomnosti, která existuje ještě dřív, než o ní přemýšlíte. Jinými slovy, žijte tady a teď... nežijte v minulosti ani v budoucnosti.*
- *Minulost a budoucnost existují jen v představách. Jedinou realitou je přítomný okamžik.*
- *Hledejte a naleznete.*
- *Dělejte, co je třeba, abyste zůstali ve spojení s Bohem / Bohyní / Pravdou. Nikdy nepřestávejte dělat to, co vás spojuje se vším, co existuje.*

Co tomu říkáš ?

„Úžasné ! Pochopil jsi to. Teď se podle toho můžeš řídit.“

Pokusím se.

„To je dobře.“

Můžeme se teď vrátit k tomu, o čem jsme mluvili ? Řekni mi něco o čase.

„Neexistuje žádný jiný čas než přítomnost !

Jistě jsi to už slyšel. Ale nerozuměl jsi tomu. Teď tomu rozumíš.

Veškerý čas je obsažen v tomto okamžiku. Není žádný jiný okamžik než tento okamžik. „Teď“, je všechno, co existuje.“

A co „včera“ a „zítra“ ?

„Výplody tvé představivosti. Racionální konstrukce, které v Nejvyšší realitě neexistují.

Všechno, co se kdy stalo, co se děje a co se kdy stane, se děje v tomto okamžiku.“

Tomu nerozumím.

„Taky nemůžeš. Alespoň ne úplně. Ale můžeš začít. Nic víc není třeba.

Tak poslouchej...

„Čas“ není kontinuum. Čas je aspekt relativity, jenž existuje vertikálně, nikoli horizontálně.

Nepředstavuj si čas jako něco, co plyne „zleva doprava“ - jako tzv. časovou linii, která plyne od narození do smrti, **od** určitého bodu v minulosti do určitého bodu v budoucnosti vesmíru.

„Čas“ se pohybuje „nahoru a dolů“ ! Představuj si ho jako vřeteno, které symbolizuje věčný okamžik přítomnosti.

Představ si, že na tomto vřetenu jsou listy papíru, naskládané jeden na druhém. Ty představují jednotlivé elementy času. Každý element je oddělený od ostatních, ale všechny existují **zároveň**. Všechny listy najednou.

Existuje jen jediný okamžik - tento okamžik - věčně přítomný okamžik.

Všechno se děje **v tomto okamžiku** - a to mě povznáší. Bůh nemusí čekat na slávu. Zařídil jsem to tak, protože **jsem byl nedočkavý**. Byl jsem tak **šťastný**, že jsem tím, čím jsem, že jsem se nemohl dočkat, až to vyjádřím ve své realitě. Takže PRÁSK, tady to je - tady, v tomto okamžiku – VŠECHNO !

Nemá to žádný začátek ani konec. Všechno, co existuje, prostě JE.

V tomto bytí je tvůj život. Ve svém vědomí se můžeš přenést do jakéhokoli „času“ a „místa“ v tomto bytí.“

Tím chceš říci, že můžeme cestovat v čase ?

„Ano - a mnozí z vás to dělají. Děláte to vlastně všichni - a děláte to běžně, obvykle ve snu. Většina z vás si to neuvědomuje. Nedokážete si udržet vědomí. Ale vaše energie se na vás nalepí jako lepidlo a občas je tohoto rezidua tolik, že v něm senzitivní lidé mohou vidět některé věci z vaší „minulosti“ i „budoucnosti“. Tyto lidi, kteří jsou schopni „číst“ toto reziduum, považujete za jasnovidce. Občas se nahromadí tolik rezidua, že si i vy, ve svém omezeném vědomí, uvědomíte, že jste „tady už jednou byli“, že jste „tahle všechno už dělali“ !“

Dějá vu !

„Ano. Nebo ten úžasný pocit, že **celý život** - celou věčnost - znáte někoho, koho jste **právě potkali**.

To je úžasný pocit. Nádherný pocit. Opravdový pocit. Jeho duši jste znali **vždycky**.

„**Vždycky**“ existuje **v přítomném okamžiku**.

Takže se často díváte nahoru nebo dolů ze svého „listu papíru“ na vřeteno a vidíte všechny ostatní listy. A vidíte tam i sebe - neboť **část vašeho já je na každém listu !“**

Jak je to možné ?

„Řeknu ti tohle: Vždycky jsi byl, vždycky jsi a vždycky budeš. Ještě **nikdy** nebyl čas, kdy bys nebyl - a nikdy takový čas nepřijde.“

Moment ! A co pojem staré duše ? Nejsou některé duše starší než jiné ?

„Nic není „starší“ než cokoli **jiného**. VŠECHNO jsem stvořil NAJEDNOU a všechno existuje **v tomto okamžiku**.

Zdání, že je něco „starší“ nebo „mladší“, má smysl jen na nižších úrovních vědomí určité duše neboli aspektu bytí. Vy všichni jste aspekty bytí - součásti toho, co je. Každá část obsahuje vědomí celku.

Vědomí jednoty je zážitek probuzení. Individuální aspekt Boží podstaty si začne uvědomovat sám sebe. Stane se doslova **sebevědomým**.

Pak si postupně začne uvědomovat všechny ostatní aspekty, až si nakonec uvědomí, že vlastně neexistují - že všechno je Boží podstata.

A nakonec si uvědomí mne - Jediného Boha.“

Ty se ale miluješ, to ti řeknu.

„A ty mě nemiluješ?“

Samozřejmě ! Myslím, že jsi úžasný !

„S tím souhlasím. Ale myslím si, že **i ty jsi úžasný !** V tom jediném spolu nesouhlasíme. **Ty totiž nevěříš, že jsi úžasný !**“

Jak si mohu myslit, že jsem úžasný, když si uvědomuji všechny své slabosti a omyly - všechno své zlo ?

„Řeknu ti tohle: Zlo **neexistuje !**“

Přál bych si, aby to byla pravda.

„Jsi dokonalý takový, jaký jsi.“

Přál bych si, aby i to byla pravda.

„To **je** pravda ! Sazenice není méně dokonalá než vzrostlý strom. Nemluvně není méně dokonalé než dospělý člověk. **Nemluvně je dokonalost sama**. To, že nic **neumí** a nic **neví**, v žádném případě neznamená, že je nedokonalé.

Dítě dělá chyby. Postaví se, potácí se, spadne. Opět se postaví. Stojí poněkud nejistě a drží se matčiny nohy. Je proto nedokonalé ?

Právě naopak ! Tohle dítě je **dokonalost sama**. A právě tak jsi dokonalý i ty.“

Ale dítě ještě neudělalo nic špatného ! Dítě nikomu neublížilo.

„Dítě **neví**, co je dobré a co je špatné.“

Ano.

„Ani ty to nevíš.“

Ale vím. Víím, že je špatné zabíjet lidi a že je správné milovat je. Víím, že je špatné ubližovat druhým a že je správné je léčit. Víím, že je špatné krást, nemluvit pravdu a zneužívat druhých.

„Mohl bych ti ukázat případy, v nichž každá z těchto „špatných“ věcí je **správná**.“

Ted' ovšem žertuješ.

„Ani trochu. Jen mluvím realisticky.“

Říkáš-li, že výjimka potvrzuje pravidlo, pak s tebou souhlasím.

„Jestliže existují **výjimky**, pak neexistují **pravidla**.“

Říkáš tedy, že není špatné zabíjet, ubližovat a krást ?

„To záleží na tom, co se snažíš **udělat**.“

Dobře, dobře, rozumím. Ale to z něčeho špatného nedělá něco dobrého. Občas je třeba udělat něco špatného, abychom dosáhli dobrého cíle.

„Což znamená, že to není špatné. Je to prostě jen prostředek k dosažení žádoucího cíle.“

Jinými slovy říkáš, že účel světlí prostředky ?

„A co si myslíš ty ?“

S tím nesouhlasím. Zásadně s tím nesouhlasím.

„Budiž. Copak si neuvědomuješ, co právě teď děláš ? **Vymýšlíš si pravidla**.“

A neuvědomuješ si ještě něco ? **Že to je naprosto v pořádku**.

Právě to **máš** dělat.

Celý život je realizací a prožíváním toho, čím jsi.

S přibývajícímí znalostmi a rozšiřujícím se rozhledem vytváříš nová pravidla. Jak rozšiřuješ svou představu o sobě samém, vytváříš si nové hranice. Tyto hranice mají omezit něco, co **omezit nelze**.

Nemůžeš omezit své „já“, neboť jsi stejně bezmezný jako Vesmír. Nicméně si můžeš vytvořit **představu** o svém neomezeném já a pak ji přijmout jako své **omezení**.

V jistém smyslu je to jediný způsob, jak můžeš poznat sám sebe jako individuálního jedince.

Co je bezmezný, je bezmezný. Co je neomezený, je neomezený. Nemůže to existovat nikde, protože to je všude. Je to **všude, a zároveň to není nikde**.

Bůh je všude. To znamená, že není nikde, protože aby mohl být někde, musel by **nebýt někde jinde** - což je **pro Boha nemožné**.

Jen jedno je pro Boha „nemožné“: Bůh nemůže **nebýt** Bohem. Bůh nemůže „nebýt“.

Já jsem všude a to je vše. A poněvadž jsem všude, nejsem vlastně nikde. A jestliže nejsem NIKDE, kde tedy jsem ?

TADY A TEĎ.“

To se mi líbí ! Už jsi mi to sice vysvětlil v první knize, ale protože se mi to opravdu líbí, nechám tě pokračovat.

„To je od tebe moc pěkné. A už tomu rozumíš ? Chápeš, že si vytváříš své představy o „dobru“ a „zlu“ jen proto, abys **definoval, kdo jsi ?**

Chápeš, že bez těchto definic - hranic - nejsi ničím ?

A chápeš, že stejně jako já tyto hranice posunuješ podle toho, jak měníš své představy o sobě ?“

Rozumím tomu, co říkáš, ale nemyslím si, že jsem příliš změnil své osobní hranice. Zabíjet pro mě bylo vždycky špatné. Krást pro mě bylo vždycky špatné. Ublížovat druhým pro mě bylo vždycky špatné. Nejobecnější pravidla, podle kterých jednáme, existují od počátku času a většina lidí s nimi souhlasí.

„Proč tedy válčíte ?“

Protože vždycky budou lidé, kteří porušují pravidla. V každém koši je nějaké shnilé jablko.

„To, co ti teď řeknu, bude možná pro některé lidi těžko pochopitelné, neboť to bude odporovat mnoha názorům, které v rámci dnešního myšlenkového systému považujete za pravdivé. Nicméně se o tom musím zmínit, máš-li mít z tohoto rozhovoru nějaký užitek. Proto se v této knize soustředíme na některé z těchto koncepcí. Musím tě však upozornit, že to pro tebe bude trochu nepříjemné. Jsi připraven ?“

Myslím, že ano. Děkuji za upozornění. Co je na tom tak těžko pochopitelné ?

„Řeknu ti tohle: nejsou **žádná** „shnilá jablka“. Jsou jen lidé, kteří **nesouhlasí s tvým názorem**, protože si vytvořili jiný „model“ světa. A řeknu ti ještě tohle: Nikdo nedělá nic nesprávného, posuzujeme-li to z hlediska jeho modelu světa.“

Pak je ovšem jejich „model“ hodně zmatený. Já vím, co je správné a co je nesprávné, a z toho, že to druzí nevědí, v žádném případě nevyplývá, že jsem blázen jen proto, že to vím. Blázní jsou oni !

„Bohužel právě tento postoj vede k válkám.“

Vím, vím. Řekl jsem to schválně. Jen jsem opakoval, co říká mnoho lidí. Ale co mám takovým lidem říci ? Co jim mohu říci ?

„Můžeš jim říci, že představy o tom, co je „špatné“ a „dobré“, se neustále mění - a vždycky se měnily. Každá kultura, každá doba, každé náboženství a dokonce i každá rodina má svou představu. Můžeš jim říci, že to, co lidé považovali za „správné“ v určité době - například upalování čarodějnic ve středověku - považujeme dnes za „špatné“.

Můžeš jim říci, že definice „dobrého“ a „špatného“ závisí nejen na době, ale také na geografii. Můžeš je upozornit na to, že některé činnosti (například prostituce) jsou nezákonné v jednom místě, zatímco o několik kilometrů dál jsou zákonné. Takže když je někdo odsuzován za to, že udělal něco „špatného“, ve skutečnosti je odsuzován nikoli za to, co **udělal**, ale za to, **kde to udělal**.

A teď budu opakovat něco, co jsem už řekl v první knize a co mnoho lidí nemohlo pochopit.

Hitler odešel do nebe.

Pochybuj, že je na tohle někdo připraven.

„Cílem této knihy a všech dílů této trilogie je připravit lidi na nový model světa, na nové porozumění, širší pohled, krásnější představu.“

Nicméně ti budu muset klást otázky, jaké by ti chtěli položit mnozí lidé. Jak by bylo možné, aby někdo takový jako Hitler odešel do nebe ? Všechna náboženství na světě - tím myslím všechna - ho odsoudila a poslala přímo do pekla.

„Hitler nemohl jít do pekla, protože peklo neexistuje. Proto zbývá jen jediné místo, kam **mohl** odejít. Ale o to nám teď nejde. Otázkou je, zda bylo Hitlerovo jednání „špatné“. A přece jsem už mnohokrát opakoval, že ve vesmíru není nic ani „správné“, ani „špatné“. Věci prostě **jsou** a události se **dějí**.

Svůj názor, že Hitler byl netvor, sis vytvořil na základě toho, že nařídil vyvraždění milionů lidí, že ano ?“

Samozřejmě.

„Ale co když ti řeknu, že to, čemu říkáš „smrt“, je **to nejkrásnější co se člověku může stát ?** Co potom ?“

S tím je těžké souhlasit.

„Myslíš, že život na Zemi je lepší než život v nebi ? Řeknu ti tohle: V okamžiku své smrti poznáš největší svobodu, největší radost, největší klid a největší lásku, jakou jsi kdy poznal.“

Ať už je posmrtný život sebekrásnější, ignoruješ skutečnost, že by náš život na Zemi neměl být zkrácen proti naší vůli. Přišli jsme sem, abychom něco udělali, abychom něco prožili, abychom se něco naučili; a není správné, aby nás nějaký vrahounský maniak sprovodil ze světa.

„Zprvte tu nejsi proto, abys ses **něco naučil**. (Znovu si přečti první knihu.) Život není škola a naším cílem není učení, ale rozpomínání. A zadruhé nám život může zkrátit mnoho jiných věcí... hurikán, zemětřesení atd.“

To je něco jiného. To je Boží vůle.

„**Všechno** se děje z Boží vůle.“

Myslíš, že by se cokoli stalo, kdybych si to nepřál ? Myslíš, že bys mohl pohnout malíčkem, kdybych ti to nedovolil ? Nemůžeš udělat **nic**, pokud jsem proti tomu.

Ale vraťme se k otázce nespravedlivé smrti. Myslíš, že je „špatné“, když je život ukončen nemocí ?“

Špatné“ není správné slovo. Umřít v důsledku nemoci je přirozené. Je to něco jiného než vraždění.

„A co nehoda ? Docela obyčejná nehoda... ?“

To je totéž. Je to neštěstí, je to tragické, ale je to Boží vůle. Nevidíme do Boží mysli a nevíme, proč se takové věci stávají. Ani bychom se neměli pokoušet na to přijít, neboť Boží vůle je nezměnitelná a nepochopitelná. Snaha odhalit Boží tajemství je touha po poznání, které je mimo naše schopnosti. Je to hřích.

„Jak to víš ?“

Protože kdyby Bůh chtěl, abychom všechno chápali, pak bychom všechno chápali. Skutečnost, že tomu tak není, jasně dokazuje, že si to Bůh nepřeje.

„Už ti rozumím. To, že **nechápete**, proč se něco stane, je důkazem Boží vůle. Fakt, že se to stane, ovšem **není** důkazem Boží vůle. Hmm...“

Neumím to vysvětlit, ale vím, čemu věřím.

„Věříš, že Bůh je všemohoucí ?“

Ano.

„Ale pochybuješ o tom v případě Hitlera. Dělal snad to, co dělal, **proti** vůli Boží ?“

Ano.

„Jak je to možné ?“

Hitler porušil Boží vůli.

„Jak to mohl udělat, je-li má vůle všemohoucí ?“

Ty jsi mu to dovolil.

„Jestliže jsem mu to **dovolil**, pak to **byla** má vůle.“

Vypadá to tak... ale z jakého důvodu. Ne. Dal jsi mu svobodu rozhodování. Bylo to jeho rozhodnutí, jeho vůle.

„Už to začínáš chápat. Už jsi velmi blízko.“

Samozřejmě máš pravdu. Skutečně to byla má vůle, aby Hitler - aby **všichni** lidé - měli svobodou vůli. Ale **nechci**, abyste byli nepřetržitě trestáni, když učiníte jiné rozhodnutí než takové, jaké očekávám. Kdyby tomu tak bylo, jak „svobodní“ byste byli ? Můžete se opravdu svobodně rozhodnout, že uděláte, co chcete, jestliže víte, že budete nevýslovně trpět, když neuděláte, co chci já ? Jaká je tohle svobodná vůle ?“

To není otázka trestu. Je to přírodní zákon. Je to prostě otázka důsledků.

„Vidím, že ses dobře naučil všechny teologické argumenty, které vám dovolují považovat mě za mstivého Boha - aniž mě za to činí zodpovědným.“

Ale kdo **udělal** tyto přírodní zákony ? A jestliže se shodneme v tom, že jsem je musel udělat **já**, proč bych dělal takové zákony - a pak vám dal moc porušovat je ?

Kdybych nechtěl, aby moji úžasní tvorové trpěli - proč bych jim dával takovou **možnost** ?

A proč bych vás ve dne v noci sváděl, abyste porušovali zákony, které jsem stanovil ?“

Ty nás nesvádíš. Svádí nás ďábel.

„A opět se snažíš zbavit mě zodpovědnosti.“

Copak nechápeš, že svou teologii můžete ospravedlnit jedině tím, že mě učiníte nemohoucím ? Nechápeš, že vaše racionální konstrukce **mají smysl** jedině za předpokladu, že moje **jsou nesmyslné** ?

Jsi spokojen s pojetím takového Boha, který stvoří tvora, jehož jednání nemůže ovládat ?“

Neřekl jsem, že nemůžeš ovládat ďábla. Ty můžeš ovládat všechno. Jsi přece Bůh ! Ale problém je v tom, že všechno ovládat nechceš. Dovoluješ ďáblovi, aby nás sváděl a snažil se získat naše duše.

„Ale proč ? Proč bych to **dělal**, jestliže **nechci**, abyste se ke mně nevrátili ?“

Protože chceš, abychom k tobě přišli z vlastní vůle, nikoli proto, že bychom neměli na vybranou. Stvořil jsi nebe a peklo, abychom měli volbu. Abychom se mohli svobodně rozhodnout, místo abychom dělali, co dělat musíme.

„Chápu, proč si to myslíš. Tak jsem to zařídil ve vašem světě, a proto se domníváš, že to tak musí být i v **mém** světě.“

Ve vašem světě nemůže existovat Dobro bez Zla. A proto si myslíš, že to tak musí být i v mém světě.

Ale já ti řeknu tohle: V mém světě **není** žádné „zlo“. V mém světě je Všechno. Jednota. A vědomí této jednoty. Můj svět je absolutní svět, v němž nic neexistuje ve vztahu k něčemu jinému, v němž je všechno naprosto nezávislé na všem ostatním.

V mém světě není nic než Láska.“

A záleží na tom, co děláme, myslíme a říkáme tady na Zemi ?

„Záleží. Jen se rozhlédni kolem sebe.“

Já myslím po smrti.

„Smrt neexistuje. Život je věčný. Život je. Jen jeho formy se mění.“

Jak si přeješ - tak tedy po tom, až „změníme formu“.

„Až změníte formu, přestanou existovat jakékoli důsledky. Bude jen čisté vědomí.“

Důsledky jsou prvkem relativity. V absolutním světě neexistují, neboť závisejí na lineárním „čase“ a následnosti událostí.

V absolutním světě není nic než klid a radost a láska.

Teprve tam se dovíte, že váš „d'ábel“ neexistuje, že jste to, co jste si vždycky myslili, že jste - to jest dobro a láska. Vaše představa, že jste něčím jiným, pochází z šíleného vnějšího světa, který vás nutí jednat šíleně. Druzí vás odsuzují a vy se posuzujete podle jejich soudu.

A teď chcete, aby vás soudil Bůh, ale já to neudělám.

A protože nerozumíte Bohu, který se nechová jako lidé, jste ztraceni.

Vaše teologie je vašim pokusem opět se najít.“

Říkáš, že naše teologie je šílená - ale jak může fungovat jakákoli teologie bez systému odměny a trestu ?

„Všechno záleží na tom, co považujete za smysl života - a tudíž za základ své teologie.

Věříte-li, že život je krutá zkouška, jejímž cílem je odhalit, zda máte nějakou „hodnotu“, pak začne mít vaše teologie smysl.

Věříte-li, že život je proces, který vám dává **příležitost** najít se, **rozpomenout se** na svou hodnotu, pak je vaše teologie šílená.

Věříte-li, že Bůh je egomaniak, který vyžaduje vaši pozornost, obdiv, ocenění a lásku - a je **ochoten zabít** aby to dostal - pak má vaše teologie smysl.

Věříte-li, že Bůh nemá žádné ego ani potřeby, že je **zdrojem** všeho, že je sídlem veškeré moudrosti a lásky, pak se vaše teologie hroutí.

Věříte-li, že Bůh je pomstychtivý Bůh, plný zloby a žárlivosti, pak je vaše teologie dokonalá.

Věříte-li, že Bůh je mírumilovný Bůh, plný radosti, lásky a vášně, pak vám je vaše teologie k ničemu.

Řeknu ti tohle: potěšit Boha není smyslem vašeho života. Smyslem vašeho života je poznat a vytvořit sama sebe. Když to děláte, Boha uspokojujete a zároveň **ji** povznášíte.“

Proč říkáš „ji“ ? Jsi snad ona ?

„Nejsem ani „ona“, ani „on“. Občas používám ženského rodu, abych vás vyburcoval z vašeho omezeného myšlení.

Jestliže si myslíš, že Bůh je mužského pohlaví, pak si myslíš, že nemůže být ženského pohlaví. A to je velký omyl.

Hitler šel do nebe z těchto důvodů:

Protože neexistuje peklo, nemohl jít nikam jinam. Jeho činy bys označil za chyby - činy nevyvinutého tvora - a chyby nelze trestat odsouzením. Chybujícím je třeba poskytnout příležitost k nápravě, k růstu.

Chyby, jež Hitler udělal, nijak nepoškodily ani neublížily těm, jejichž smrt zavinil. Tito lidé byli osvobozeni ze svého pozemského otroctví jako motýl opouštějící svou kuklu.

Pozůstali oplakávají jejich smrt jen proto, že nevědí, do jakého krásného světa odešli. Ten, kdo poznal smrt, **už nikdy netruchlí nad smrtí druhých.**

Tvoje prohlášení, že jejich smrt byla předčasná a tudíž „nespravedlivá“, naznačuje, že se ve vesmíru může stát něco, **co se stát nemá.** Ale vzhledem k tomu, kdo a co jsem, je to nemožné.

Všechno, co se děje ve vesmíru, děje se dokonale. Bůh už velmi dlouho neudělal žádnou chybu.

Když vidíš naprostou dokonalost ve všem - nejen v tom, s čím souhlasíš, ale především v tom, s čím nesouhlasíš - pak dosáhneš dokonalosti.“

Tohle všechno samozřejmě vím. Už jsme o tom hovořili v první knize. Ale je třeba to zopakovat, aby měli z čeho vycházet ti, kteří ji nečetli. Proto se takhle ptám, teď bych však chtěl hovořit o některých velmi složitých teologiích, které jsme my lidé vytvořili. Ve škole mě učili, že jsem hříšník, že všichni lidé jsou hříšníci a že za to nikdo nemůže. Prostě jsme se tak narodili. Narodili jsme se v hříchu.

„Velice zajímavé. Jak se jim povedlo přesvědčit tě ?“

Vyprávěli nám příběh o Adamovi a Evě. V hodinách náboženství nám říkali, že my jsme možná ještě nehřešili, ale že hřešili Adam a Eva, jejichž jsme potomky, a proto jsme zdělili jejich vinu zároveň s jejich hříšnou povahou.

Adam a Eva jedli zakázané ovoce - poznali, co je dobro a zlo - a tím odsoudili všechny své potomky k tomu, aby byli při narození odděleni od Boha. Všichni přicházíme na svět s tímto dědičným hříchem. Všichni sdílíme tuto vinu. Proto si myslím, že nám byla dána svobodná vůle, aby se zjistilo, zda budeme stejně neposlušní jako Adam a Eva nebo zda překonáme své špatné sklony a budeme se chovat správně navzdory všem světským svodům.

„A když se budete chovat „špatně“ ?“

Tak nás pošleš do pekla.

„Opravdu ?“

Ano. Pokud se nebudeme kát.

„Aha.“

Projevíme-li lítost, zachráníš nás před peklem - ale nezavíš nás všeho utrpení. Stejně budeme muset jít na určitou dobu do očištění, abychom se očistili od svých hříchů.

„Jak dlouho budete muset být v očištění ?“

Dokud se neočistíme od svých hříchů. Musím ti říci, že to není moc příjemné. Čím víc hříchů máme, tím déle tam budeme. To nám říkali ve škole.

„Rozumím.“

Alespoň nepůjdeme do pekla, kde bychom museli zůstat navždy. Když se však dopustíme smrtelného hříchu, půjdeme přímo do pekla.

„Smrtelného hříchu ?“

Neodpustitelného hříchu. Když umřeme s odpustitelným hříchem v duši, půjdeme jen do očiště. Dopustíme-li se smrtelného hříchu, půjdeme přímo do pekla.

„Můžeš mi dát nějaký příklad různých kategorií hříchu ?“

Jistě. Smrtelné hříchy jsou velmi vážné. Něco jako těžké zločiny. Teologické zločiny. Vraždy, znásilnění, krádež. Odpustitelné hříchy jsou lehké přestupky. Teologické přestupky. Odpustitelný hřích je například zmeškání nedělní mše. Nebo v dřívějších dobách požívání masa v pátek.

„Tehle váš Bůh vás poslal do očiště, když jste jedli v pátek maso ?“

Ano. Ale už to nedělá. Už od počátku šedesátých let to nedělá. Ale předtím běda tomu, kdo v pátek jedl maso.

„Opravdu ?“

Jistě.

„A proč se to na počátku šedesátých let změnilo ?“

Papež prohlásil, že už to není hřích.

„Rozumím. A tehle váš Bůh - ten vás **nutí**, abyste ho uctívali a abyste chodili v neděli do kostela ? A hrozí vám, že vás potrestá ?“

Nejít na mši je hřích. A když se k němu nepřiznáš - když umřeš s tímto hříchem v duši - půjdeš do očiště.

„Ale jak je to s dětmi ? Co má dělat nevinné dítě, které nezná všechna „pravidla“, podle nichž Bůh miluje ?“

Dítě, které umře předtím, než mohlo být pokřtěno, jde do předpekčí.

„**Kam** jde ?“

Do předpekčí. Předpekčí není žádná trestnice, ale není to ani nebe, Je to... prostě... předpekčí. Sice nemůžeš být s Bohem, ale nemusíš jít k čertu“.

„Ale proč to krásné, nevinné stvoření nemůže být s Bohem ? Dítě přece neudělalo nic **špatného...**“

To je pravda, ale nebylo pokřtěno. Ať už jsou děti - nebo kdokoli - sebenevinnější, musejí být pokřtěny, aby se dostaly do nebe, Jinak je Bůh nemůže přijmout. Proto je důležité nechat děti pokřtít co nejdříve po narození.

„A kdo ti tohle všechno řekl ?“

Bůh. Prostřednictvím církve.

„Jaké církve ?“

Římskokatolické církve, samozřejmě. To je jeho církev. Katolík, který navštíví jiný kostel, se dopouští hříchu.

„A já si myslil, že hřích je **nejít** do kostela.“

To je sice pravda, ale jít do nesprávného kostela je také hřích.

„Co je to „nesprávný“ kostel ?“

Každý kostel, který nepatří římskokatolické církvi. Nesmíš být pokřtěn v nesprávném kostele, nesmíš mít svatbu v nesprávném kostele - nesprávný kostel nesmíš ani navštívit, Víím to z vlastní zkušenosti, protože jsem byl jednou pozván na svatbu jednoho přítele, ale jeptišky mi řekly, abych tam nechodil, neboť můj přítel se ženil v nesprávném kostele.

„A poslechl jsi je ?“

Ty jeptišky ? Ne. Měl jsem za to, že Bůh přijde do toho kostela stejně ochotně, jako jsi přišel ty do mého kostela, a tak jsem tam šel. Stál jsem tam ve smokingu a cítil se dobře.

„Tak dobře. Zopakujme si to. Máme nebe, máme peklo, máme očistec, máme předpekli, máme smrtelný hřích, máme odpustitelný hřích - nezapomněl jsem na něco ?“

Máme také biřmování, přijímání a zpověď - a ještě vymítání d'ábla a poslední pomazání. Máme ještě...

„Zadrž - “

- svaté patrony a svátky...

„Každý den je posvátný. Každá **minuta** je posvátná. **Tenhle okamžik je posvátný.**“

Ano, ale některé dny jsou skutečné svátky. A v tyto dny musíme chodit do kostela.

„A zase něco „musíte“. A co se stane, když tam nejdete ?“

Nejít do kostela je hřích.

„Takže jdete do pekla.“

Umřeš-li s tímto hříchem v duši, jdeš do očistce. Proto je dobré chodit ke zpovědi - čím častěji, tím lépe. Někteří lidé chodí ke zpovědi každý týden. Někteří každý den. Mají pak čistou duši, takže kdyby umřeli...

„Jak vidím, tak žijete v neustálém strachu.“

To je smyslem náboženství - vštípit lidem strach z Boha. Pak se chováme správně a odoláváme světským svodům.

„Aha. A co když **zhřešíš** mezi zpověďmi a pak se ti něco stane a umřeš ?“

To nevadí. Stačí projevit lítost: „Můj Bože, upřímně lituji, že jsem tě urazil...“

„Už dost... dost.“

Počkej. To je jen jedno z mnoha náboženství. Nechceš slyšet o dalších ?

„Ani ne, umím si to představit.“

Doufám, že si nikdo nemyslí, že zesměšňuji něčí náboženské přesvědčení.

„Nikoho nezesměšňuješ, jen se snažíš mi vysvětlit, jak to skutečně je. Jak řekl váš prezident Harry Truman. „Udělej jim peklo, Harry !“ křičeli lidé a Harry odpovídal: „Já jim peklo nedělám, jen je cítuji a oni se cítí hrozně.“ “

4

Ted' jsme se však dostali úplně jinam. Začali jsme problematikou času a skončili jsme u náboženství.

„To se stává, když hovoříš s Bohem. Není snadné držet se jednoho námětu.“

Pokusím se tedy shrnout, co jsi řekl v předešlé kapitole.

- Neexistuje žádný jiný čas než **přítomnost**; existuje jen **tento** okamžik.
- Čas není kontinuum. Čas je aspekt relativity, který existuje vertikálně; jednotlivé „okamžiky“ jsou naskládány jeden na druhém a existují všechny zároveň.
- V této sféře času se neustále pohybujeme mezi jednotlivými realitami, obvykle ve snu. Nebo v případě **dějá vu**.
- Nikdy neexistoval okamžik, kdy bychom „nebyli“, a nikdy takový okamžik nebude.
- „Věk“ ve vztahu k duším má co dělat s úrovní vědomí, nikoli s délkou času.
- Zlo neexistuje.
- Jsme dokonalí právě takoví, jací jsme.
- „Zlo“ je racionální pojem založený na relativní zkušenosti.
- Neustále si vytváříme nová pravidla, aby odpovídala naší přítomné realitě. A to je naprosto v pořádku. Tak to **musí** být, máme-li se vyvíjet.
- Hitler odešel do nebe (!)
- Všechno, co se děje, je vůle Boží - **všechno**. To se týká hurikánů, tornád a zemětřesení, ale i Hitlera. Tajemství porozumění spočívá v poznání **smyslu** událostí.

- V posmrtném životě není žádný trest; důsledky našich činů existují jen v relativním světě, nikoli ve světě absolutním.
- Všechny naše teologie jsou šíleným pokusem vysvětlit nesmyslného Boha, který neexistuje.
- Naše teologie mají smysl, jedině když přijmeme Boha, který nemá vůbec žádný smysl.

Co tomu říkáš ? Další dobré shrnutí ?

„Vynikající.“

To je dobře, protože mám spoustu dalších otázek. Některé body je třeba vysvětlit podrobněji. Proč šel Hitler do nebe ? (Vím, že ses to snažil vysvětlit, ale stále mi to není jasné). Jaký hlubší smysl se skrývá za všemi událostmi ? A jakou souvislost má tento hlubší smysl s Hitlerem a ostatními diktátory ?

„Cílem všech událostí a všech zážitků je vytvoření příležitosti Události a zážitky jsou **příležitosti**. Nic víc a nic míň.

Bylo by mylné považovat je za „dílo ďábla“, „trest Boží“, „odměnu z nebe“ nebo něco podobného. Jsou to prostě události a zážitky.

Smysl jim dává to, co si o nich **myslíme** a jak na ně reagujeme.

Události a zážitky jsou příležitosti, které k sobě individuálně nebo kolektivně přitahujete prostřednictvím svého vědomí. Vědomí vytváří zážitky. Snažíte se dosáhnout vyšší úrovně vědomí. Přitahujete tyto příležitosti, abyste jich použili jako nástroje k vytváření toho, čím jste. To, co jste, je bytost na vyšší úrovni vědomí, než teď projevujete vy.

Protože chci, abyste poznávali a prožívali to, čím jste, dovoluji vám přitahovat k sobě události a zážitky, které vám to umožní.

V této univerzální hře se k vám občas přidávají další hráči - náhodní známí, přátelé, spolupracovníci, příbuzní a životní partneři.

Tyto duše k sobě přitahujete a vy jste přitahováni k nim. Je to vzájemně tvůrčí zážitek, který vyjadřuje touhy obou stran.

Nikdo k vám nepřijde náhodou.

Neexistuje žádná koincidence.

Nic se neděje náhodně.

Život není výsledkem náhody.

Události i lidé jsou k vám přitahováni pro vaše vlastní účely. Hlubší planetární události jsou výsledkem kolektivního vědomí. Jsou přitahovány k vaší skupině v důsledku vašich kolektivních rozhodnutí a tužeb.“

Co to znamená „vaše skupina“ ?

„Ačkoli si to málo lidí uvědomuje, **kolektivní vědomí** je velmi mocné; a když si nedáš pozor, může ovládnout tvé individuální vědomí. Chceš-li, aby byl tvůj život na této planetě harmonický, musíš se všude, kam přijdeš, snažit vytvořit kolektivní vědomí.

Jsi-li v nějaké skupině, jejíž vědomí neodpovídá tvému a jež nejsi schopen změnit, bude moudřejší skupinu opustit, neboť jinak by tě mohla vést. Taková skupina jde tam, kam chce ona, bez ohledu na to, kam bys chtěl jít ty.

Nemůžeš-li najít skupinu, jejíž vědomí by odpovídalo tvému, pokus se takovou skupinu založit. Lidé s podobným vědomím, jako máš ty, k tobě budou přitahováni.

Jednotlivci a menší skupiny musejí ovlivňovat větší skupiny - a nakonec celé lidstvo - aby došlo k trvalé a podstatné změně na této planetě.

Váš svět a stav, v němž se nachází, je odrazem kolektivního vědomí lidstva.

Jak vidíš, když se rozhlédneš kolem sebe, čeká vás spousta práce. Pokud ovšem nejsi spokojen se současným stavem světa.

Je překvapující, že **většina lidí s ním spokojena je**. Proto se nic nemění.

Většina lidí **je** spokojena se světem, v němž jsou uznávány rozdíly, nikoli podobnosti, a v němž se neshody řeší válkami.

Většina lidí je spokojena se světem, v němž přežívají jen ti nejsilnější, v němž moc je právo, a vítězství je považováno ze nejvyšší dobro.

Produkuje-li takový svět také „ztroskotance“ - budiž - pokud mezi ně nepatříte.

Většina lidí definuje „zlo“ jako něco jiného, než jsou oni. Náboženské, sociální, ekonomické a kulturní rozdíly nejsou tolerovány.

Vykořisťování je ospravedlňováno sebeuspokojeným tvrzením vykořisťovatelů, že jejich oběti jsou na tom mnohem lépe než před tím, než byly vykořisťovány. Vyšší vrstvy, které na této situaci sprostě vydělávají, nezajímá, jak by se **mělo** zacházet s lidmi, kdybychom byli opravdu **spravedliví**.

Když někdo navrhne jiný systém, většina lidí se **směje** a poukazuje na to, že díky soutěžení a zabíjení je tato civilizace tak **úžasná**. Většina lidí je přesvědčena, že neexistuje žádný jiný **přirozený** způsob existence, že je v povaze člověka chovat se tak, jak se chová, a že jakékoli jiné chování by zabilo vnitřní elán, který nás nutí být úspěšnými. (Nikdo se neptá v čem.)

Ačkoli je to pro osvíceného člověka obtížné pochopit, většina lidí na vaší planetě věří této filozofii, a proto se nezajímá o trpící masy, o utlačované menšiny ani o **základní** potřeby kohokoli jiného.

Většina lidí si neuvědomuje, že svou činností ničí planetu, která jim dává **život**, neboť se nestarají o nic jiného než o zlepšení vlastního života. Jsou tak neuvěřitelně krátkozrací, že nevidí, že krátkodobé zisky často způsobují dlouhodobé ztráty.

Většina lidí se cítí **ohrožena** kolektivním vědomím, takovými pojmy, jako je kolektivní dobro, jeden světový názor nebo jeden Bůh, který existuje v jednotě se všemi bytostmi.

Je jasné, že strach ze všeho, co vede ke sjednocení, a vyzdvihování všeho, co vás rozděluje, vyvolává konflikty - a přesto se zdá, že nejste schopni poučit se z vlastní zkušenosti, neboť děláte stále totéž a se stejnými výsledky.

Neschopnost pochopit utrpení druhých umožňuje pokračování utrpení.

Oddělenost plodí lhostejnost a falešnou nadřazenost. Jednota plodí soucit a skutečnou rovnost.

To, co se děje na vaší planetě poslední tři tisíce let, je odrazem kolektivního vědomí „vaší skupiny“ - to jest celého lidstva.

Tuto úroveň vědomí lze nejlépe označit za primitivní.“

Hmm. Ale zdá se, že jsme odbočili od původní otázky.

„Ani ne. Ptal ses na Hitlera. A fakt, že se Hitler dostal k moci, byl důsledkem kolektivního vědomí. Mnoho lidí řekne, že Hitler ovládl jednu skupinu - v tomto případě německý národ - díky své prohnanosti a mistrné rétorice. To však pohodlně svaluje všechnu vinu na Hitlera - což masám náramně vyhovuje.

Bez spolupráce a podpory a ochotné poslušnosti milionů lidí by Hitler nemohl udělat nic. Skupina, která si říká Němci, na sebe musí vzít zodpovědnost za holocaust. Stejně jako to musí do určité míry udělat větší skupina nazývaná lidstvo, která, i když neudělala nic jiného, byla přinejmenším lhostejná k utrpení v Německu, dokud nedosáhlo takového stupně, že to ani ti nejchladnokrevnější izolacionisté nemohli ignorovat.

Pochop, že právě **kolektivní vědomí** poskytlo úrodnou půdu pro růst nacistického hnutí. Hitler se jen chopil příležitosti, ale sám ji nevytvořil.

Musíš si uvědomit, že kolektivní vědomí, jež neustále zdůrazňuje výjimečnost a nadřazenost, vede ke ztrátě soucitu, a ztrátu soucitu nevyhnutelně následuje ztráta svědomí.

Kolektivní vědomí zakořeněné v nacionalismu ignoruje problémy druhých a zároveň dává vinu druhým za problémy **vlastní**, čímž ospravedlňuje odvetu, „nápravu“ a válku.

Osvětím byla nacistickým řešením - „pokusem o nápravu“ - „židovského problému“.

Nejohroznější nebylo to, že Hitler páchal příšerné zločiny na lidské rase, ale to, že mu to **lidská rasa dovolila**.

Překvapující je nejen to, že se objevil někdo takový jako Hitler, ale také to, že s ním tolik lidí souhlasilo.

Hrozné je nejen to, že Hitler vyvraždil miliony Židů, ale také to, že miliony Židů **musely** být vyvražděny, aby byl Hitler konečně zastaven.

Smyslem tohoto historického období bylo nastavit lidem zrcadlo a ukázat jim, jaké lidstvo skutečně je.

Ve vaší historii se setkáte s mnoha pozoruhodnými učiteli, kteří vám nabízejí příležitosti rozpomenout se na to, čím skutečně jste. Tito učitelé vám ukazují jak nejnižší, tak nejvyšší lidský potenciál.

Ukazují vám jasné a závratné příklady toho, co člověk může dokázat - a kam se **dostanete s takovým vědomím, jaké máte vy.**

Pamatuj si, že vědomí je všechno. Vědomí vytváří vaši realitu. **Kolektivní** vědomí je velmi mocné a produkuje buď nevýslovnou krásu, nebo nevýslovnou hrůzu. Volba však záleží na vás.

Jestliže nejsi spokojen s vědomím své skupiny, snaž se jej změnit.

Nejlépe toho dosáhneš tím, že budeš žít příkladným životem.

Pokud to nestačí, založ si svou vlastní skupinu a buď **zdrojem** vědomí, jaké si přeješ, aby měli druzí.

Všechno začíná u **tebe**. Všechno. Naprosto všechno.

Chceš, aby se svět změnil ? Změň svůj vlastní svět.

Hitler - stejně jako Kristus - vám dal výjimečnou příležitost poznat, čím skutečně jste. Nicméně tito velcí lidé - Hitler nebo Buddha, Čingischán **nebo** Hare Krišna, Attila nebo Ježíš Kristus - žijí jen tak dlouho, dokud nezmizí z vašich vzpomínek.

Proto Židé staví pomníky na památku holocaustu, abyste na něj nikdy nezapomněli. Neboť v každém z vás je něco z Hitlera - je to jen otázka stupně. Vraždění lidí je vraždění lidí, ať už v Osvětimi nebo ve Wounded Knee.“

Takže Hitler byl poslán na Zemi, aby nám ukázal, jakých hrůz je člověk schopen ? Aby nám ukázal, jak hluboko je možné klesnout ?

„Hitler vám nebyl poslán. Hitlera jste **si** vytvořili. Zrodil se z vašeho kolektivního vědomí, bez kterého by nemohl existovat. **To** je ponaučením z této zkušenosti.

Vědomí oddělenosti, výjimečnosti a nadřazenosti - rozlišování na „my“ a „oni“ - vede k Hitlerovu pojetí světa.

Vědomí Božího bratrství a jednoty vede ke Kristovu pojetí světa.

Je-li utrpení „naše“ a nejen „vaše“, je-li radost „naše“ a nejen „moje“, je-li **celý život** náš - pak je to skutečně celý život.“

Proč šel Hitler do nebe ?

„Protože neudělal nic „špatného“. Hitler prostě udělal, co udělal. Musím ti připomenout, že celou řadu let miliony lidí věřily, že Hitler má pravdu. Jak by tomu nevěřil on sám ?

Kdybys hlásal něco šíleného a milion lidí by s tebou souhlasilo, nemyslil by sis, že jsi tak šílený.

Svět - nakonec - došel k závěru, že Hitler neměl „pravdu“. To znamená, že se lidé zamyslili nad tím, čím jsou a čím chtějí být vzhledem ke své zkušenosti s Hitlerem.

Hitler stanovil měřítko ! Nastavil parametry, které vás donutily přehodnotit své představy o sobě samých. Totéž udělal Kristus, jenže na opačném konci spektra.

Existovali další Kristové a další Hitlerové. A opět přijdou. Proto si dávejte pozor, neboť se mezi vámi pohybují lidé na různých úrovních vědomí. Jaké vědomí máš ty ?“

Pořád nechápu, jak mohl jít Hitler do nebe. Jak mohl být odměněn za to, co udělal ?

„Především si uvědom, že smrt není konec, ale začátek; není to hrůza, ale radost.

Nejšťastnější okamžik tvého života bude okamžik tvé smrti.

Je tomu tak proto, že život **nekončí**, ale pokračuje tak nádherně a radostně, že to je obtížné popsat a nemožné pochopit.

Proto si musíš uvědomit, že Hitler nikomu neublížil.

V jistém smyslu lidem **nezpůsobil** utrpení, ale naopak je utrpení **zbavil**.

Buddha říkal: „Život je utrpení.“ A Buddha měl pravdu.“

Hitler ale nevěděl, že dělá něco dobrého. Myslí si, že dělá něco špatného !

„Ne, Hitler si nemyslil, že dělá něco špatného. Ve skutečnosti věřil, že pomáhá svému národu. A právě tohle ty nechápeš.

Nikdo **nedělá nic**, co by bylo špatné z hlediska jeho modelu světa. Jestliže si myslíš, že Hitler jednal šíleně a uvědomoval si, že je šílený, pak nevíš nic o složitosti lidského života.

Hitler věřil, že svému národu pomáhá. A jeho národ tomu také věřil ! **To bylo to nejšílenější**. Většina národa **s ním** souhlasila !

Řekl **jsi**, že Hitler neměl „pravdu“. Dobře. Tímto prohlášením definuješ sám sebe, začínáš se poznávat. To je dobře. Ale neodsuzuj Hitlera za to, že **ti to umožnil**.

Někdo to udělat musel.

Nemůžeš poznat, co je horké, není-li něco studené. Nepoznáš, co je vpravo, není-li něco vlevo. Nechval jedno a neodsuzuj druhé. Budeš-li to dělat, nikdy ničemu neporozumíš.

Lidé už dlouhá staletí odsuzují Adama a Evu. Prý se dopustili prvního hříchu. Ale já ti řeknu tohle: Bylo to první požehnání. Neboť kdyby neokusili zakázané ovoce a nepoznali dobro a zlo, nikdy bys nevěděl, že tyto dvě možnosti existují. A před takzvaným Adamovým hříchem tyto dvě možnosti opravdu **neexistovaly**. Nebylo žádné „zlo“. Všechno existovalo ve stavu naprosté dokonalosti. Byl to doslova ráj. A přece by sis to **neuvědomoval - neprožíval bys to** jako něco dokonalého - protože bys **neznal nic jiného**.

Odsoudíš tedy Adama a Evu, nebo jim poděkuješ ?

A ty se ptáš, co si mám myslet o Hitlerovi.

Řeknu ti tohle: Bůh je láska a Bůh je soucit, Bůh je moudrost a Bůh je odpuštění. Boží záměr a Boží **cíl** jsou dostatečně obsažné, aby zahrnuly i ten nejodpornější zločin a toho nejodpornějšího zločince.

Nemusíš s tím souhlasit, ale na tom nezáleží. Právě ses dověděl to, co jsi sem přišel objevit.“

5

V první knize jsi mi slíbil, že mi v druhé knize vysvětlíš takové pojmy, jako je čas a prostor, láska a válka, dobro a zlo a geopolitickou problematiku nejvyššího řádu. Také jsi mi slíbil, že mi podrobněji vysvětlíš lidskou sexualitu.

„Ano, to všechno jsem ti slíbil.

První kniha pojednávala především o životě jedince. Druhá kniha se zabývá vaším kolektivním životem na této planetě. Třetí kniha uzavírá celou trilogii pojednáním o kosmologii, vesmíru a životě duše. Všechny tři knihy dohromady představují to nejlepší, co vám v současné době mohou říci o tak rozdílných věcech, jako je třeba zavazování tkaniček u bot a porozumění vesmíru.“

Už jsi mi řekl všechno, co jsi chtěl říci o čase ?

„Řekl jsem ti všechno, co potřebuješ vědět.

Čas neexistuje. Všechno existuje současně. Všechno se děje současně.

Tato kniha se píše a zatímco se píše, **už** je napsaná. Už existuje. Odtud získáváš všechny informace - z knihy, která už existuje. Ty tomu všemu jen dáváš formu.

Právě to znamená výrok: „Odpovím ti, ještě než se zeptáš.“ “

To, co říkáš o čase, je velmi zajímavé, ale... poněkud ezoterické. Lze to nějak uplatnit ve skutečném životě ?

„Skutečné porozumění času vám umožňuje žít mnohem klidněji ve vašem relativním světě, kde je čas vnímán spíš jako pohyb a uplývání než jako něco konstantního.

Pohybujete se **vy**, nikoli čas. Čas **nezná** pohyb. Existuje jen jediný okamžik.

Na určité úrovni tomu hluboce rozumíte. Proto když prožíváte něco opravdu krásného nebo důležitého, často říkáte, že je to, jako by se „čas zastavil“.

Čas opravdu **stojí**. A když se **zastavíte i vy**, často prožíváte okamžik definující váš život.“

Tomu je těžké uvěřit. Jak je to možné ?

„Dokonce i vaše věda to již matematicky **potvrdila**. Byly vypracovány vzorce, které ukazují, že kdybyste nastoupili do kosmické lodi a letěli dostatečně daleko a dostatečně **rychle**, mohli byste se vrátit na Zem a **dívat se, jak odlétáte**.

To dokazuje, že čas není **pohyb**, ale pole, kterým se pohybujete **vy** - v tomto případě v kosmické lodi.

Říkáte, že rok má 365 „dní“. Ale co je to den ? Docela náhodně jste se rozhodli, že „den“ je „čas“ potřebný k tomu, aby se Země otočila kolem své osy.

Jak víte, že se skutečně točí ? (Žádný pohyb přece **necítíte**.) Vybrali jste si referenční bod na obloze Slunce. Říkáte, že trvá celý „den“, než se ta část zeměkoule, na které jste, obrátí od Slunce a opět se k němu vrátí.

Rozdělili jste tento „den“ na 24 „hodin“ - opět naprosto náhodně. Právě tak jste jej mohli rozdělit na 10 nebo 73 hodiny.

Pak jste rozdělili „hodinu“ na „minuty“. Říkáte, že každá hodina má 60 menších jednotek, nazývaných „minuty“ - a že každá **minuta** má 60 ještě menších jednotek, nazývaných „vteřiny“.

Jednoho dne jste si všimli, že Země se nejen točí kolem své osy, ale také **létá** ! Všimli jste si, že obíhá **kolem Slunce**.

Pečlivě jste vypočítali, že Země se otočí kolem vlastní osy 365krát, než oběhne kolem Slunce. Tomuto počtu oběhů jste začali říkat „rok“.

Všechno se však zkomplikovalo, když jste se rozhodli rozdělit „rok“ na jednotky menší než „rok“, ale větší než „den“.

Vymyslili jste „týden“ a „měsíc“ a podařilo se vám dát stejný počet měsíců do každého roku, ale ne stejný počet **dní** do **každého měsíce**.

Nenašli jste totiž způsob, jak rozdělit lichý počet dní (365) sudým počtem měsíců (12), a tak jste se rozhodli, že **některý měsíc bude mít víc dní než jiný !**

Domnívali jste se, že musíte rozdělit rok na dvanáct částí, protože to odpovídá počtu měsíčních cyklů. Abyste sloučili tyto tři prostorové události - oběh Země kolem Slunce, rotaci Země kolem své osy a měsíční cykly - prostě jste přizpůsobili počet „dní“ v „měsíci“.

Ani tím jste však nevyřešili všechny své problémy, neboť vám přebýval určitý čas, s nímž jste si nevěděli rady. Proto jste se rozhodli, že rok bude mít jednou za čas o **jeden den víc!** Takovému roku říkáte přestupný a skutečně se podle toho **řídíte** - zatímco **moje** vysvětlení času považujete za „neuvěřitelné“!

Podobným způsobem jste si vytvořili „desetiletí“ a „století“ (založená na desítkách, nikoli třeba na dvanáctkách), ale v podstatě jen **měříte pohyb předmětů v prostoru**.

Z toho je jasné, že se nepohybuje čas, ale **předměty ve** statickém poli, kterému říkáte **prostor**. „Čas“ je prostě váš způsob, jak **měříte pohyb !**

Vědci si hluboce uvědomují tuto spojitost a proto hovoří o „časoprostorovém kontinuu“.

Váš profesor Einstein a další vědci si uvědomovali, že čas je racionální konstrukce, **relační pojem**. „Čas“ existuje jen ve **vztahu k prostoru** mezi jednotlivými předměty ! (Jestliže se vesmír zvětšuje - jak tomu ve skutečnosti je - pak jeden oběh země kolem Slunce musí dnes trvat „déle“ než před miliardou let, neboť země musí překonat větší „prostor“).

Proto všechny tyto cyklické události trvají dnes víc minut, hodin, dní, týdnů, měsíců, roků, desetiletí a století, než trvaly v roce 1492 ! (Kdy „den“ přestává být dnem ? Kdy „rok“ přestává být rokem ?)

Vaše moderní chronometry dnes zaznamenávají tuto časovou nesrovnalost a každý rok se na celém světě seřizují hodiny, aby odpovídaly realitě vesmíru, který odmítá být v klidu.

Einstein si uvědomil, že nepohybuje-li se čas, ale **my** určitou rychlostí, pak stačí, když změním vzdálenost mezi předměty - nebo jejich **rychlost** - abychom „změnili“ čas.

Právě Einsteinova obecná teorie relativity prohloubila vaše moderní chápání vztahu mezi časem a prostorem.

Teď snad pochopíš, že když vykonáš dlouhou cestu prostorem a vrátíš se zpátky, zestárneš třeba o deset let - zatímco tvoji přátelé na Zemi zestárnou o třicet let ! Čím dále poletíš, tím nepravděpodobnější bude, že se po návratu setkáš s lidmi, kteří tu žili, když jsi Zemi opouštěl.

Kdyby však vědci vynalezli nějaký **rychlejší** způsob cestování, mohli by „oklamat“ vesmír a zůstat ve spojení s „reálným časem“ na Zemi, takže by po návratu zjistili, že na Zemi uplynul stejný čas jako v jejich kosmické lodi.

Je jasné, že kdyby se dalo cestovat ještě rychleji, pak byste se mohli vrátit na Zem ještě před tím, než byste odletěli ! To znamená, že čas na Zemi by plynul **pomaleji** než čas na kosmické lodi. Vrátili byste se za deset vašich „roků“, zatímco Země by „zestárla“ jen o čtyři ! Při ještě větší rychlosti by deset let ve vesmíru odpovídalo deseti minutám na Zemi.

A když se dostanete do „faldy“ v kosmickém prostoru (Einstein a další vědci věřili, že takové „faldy“ existují - a měli pravdu !), v jediném „okamžiku“ překonáte celý „prostor“. Bylo by možné, aby vás takový časoprostorový jev doslova „vrhl“ zpátky do „času“ ?

Nyní by nemělo být tak obtížné pochopit, že „čas“ existuje pouze jako racionální konstrukce. Všechno, co se kdy stalo, a všechno, co se kdy **stane**, se děje **ted'**. Vaše schopnost vidět to závisí na vašem hledisku - na vašem „místě v prostoru“.

Kdybys byl na **mém** místě, viděl bys všechno - **v tomto okamžiku !**

Rozumíš ?“

Pomalu začínám - na teoretické úrovni – ano !!

„Dobře. Vysvětlil jsem ti to velice jednoduše, aby tomu i dítě rozumělo. Možná to není dobrý vědecký postup, ale je to srozumitelné.“

Pokud jde o rychlost, hmotné předměty jsou omezené ale nehmotné předměty - moje myšlenky... moje duše... by se teoreticky mohly pohybovat éterem neuvěřitelnou rychlostí.

„Přesně tak ! **Přesně !** A právě to se často děje ve snech a dalších psychických zážitcích.

Rozumíš teď **dějá vu** ? Pravděpodobně jsi tady už jednou **byl !**“

Ale... jestliže se už všechno stalo, pak ovšem nemohu změnit svou budoucnost.

„Ne ! Tomu nevěř ! To není pravda. Tato skutečnost by ti měla pomoci, nikoli **škodit**.

Vždycky máš svobodnou vůli. Schopnost vidět do budoucnosti by měla zlepšit tvou schopnost žít takovým životem, jakým chceš.“

Ale jak ? Vysvětlí mi to podrobněji.

„Jestliže „vidíš“ budoucí událost, která se ti nelíbí, **nevybírej si** ji. Vyber si znovu. Vyber si jinou !

Změň své chování, aby ses **vyhnul nežádoucímu výsledku.**"

Jak se mohu vyhnout něčemu, co se už stalo ?

„Nestalo se to tobě - ještě ne ! Jsi v místě časoprostoru, kde si tu událost **neuvědomuješ**. Ty „nevíš“, že se to „stalo“. Ještě ses nerozpomněl na svou budoucnost.

(Tato zapomnětlivost je **tajemstvím veškerého času**. Právě ta ti pomáhá „hrát“ úžasnou hru života ! To ti vysvětlím později.)

Co „nevíš“, to „není“. Protože si nepamatuješ na svou budoucnost, ještě se ti „nestala“ ! Všechno se „děje“ teprve ve chvíli, kdy to „prožíváš“. Nemůžeš prožívat něco, o čem „nevíš“.

Řekněme, že jsi měl to štěstí a na okamžik jsi nahlédl do své „budoucnosti“. V takovém okamžiku se tvůj duch - nehmotná část tvého já - přenesl do vzdáleného místa časoprostorového kontinua a přinesla zpátky určité reziduum energie - dojmy z toho okamžiku nebo události.

Toto reziduum můžeš vnímat - nebo jej může vnímat člověk, který má rozvinutou metafyzickou schopnost „cítit“ a „vidět“ energii, která tě obklopuje.

Jestliže se ti nelíbí budoucnost, kterou takto „vnímáš“, zvol si jinou cestu ! V tom okamžiku změníš svůj život - a uleví se ti.“

Moment ! Cože - ??

„Teď se dovíš, že existuješ na všech úrovních časoprostorového kontinua **zároveň**.

To znamená, že tvá duše vždycky byla, vždycky je a vždycky bude - bez přestání - amen...“

Já „existuji“ na několika místech ?

„Samozřejmě ! Existuješ všude - a vždycky !“

Existuji v minulosti a existuji v budoucnosti ?

„Jak jsme se právě shodli, „budoucnost“ a „minulost“ neexistují, ale v tom smyslu, jak to myslíš ty, existuješ v obou těchto místech časoprostorového kontinua.“

Mám tedy několik „já“ ?

„Máš jen jedno „já“, ale jsi mnohem **větší**, než si myslíš !“

Takže když „já“, které existuje „ted“, změní něco, co se mu nelíbí na jeho „budoucnosti“, „já“, které existuje v „budoucnosti“, to přestane prožívat ?

„V podstatě ano. Celá mozaika se změní. Ale toto „já“ nikdy nepřijde o svou zkušenost. Uleví se mu a je rádo, že to nemusíš prožít „ty“.“

Ale „já“ v mé „minulosti“ to musí ještě „prožít“, takže do ní musí vstoupit ?

„V určitém smyslu ano, Ale můžeš „mu“ pomoci.“

Mohu ?

„Jistě. Když změníš to, co prožilo tvé „já“ **před** tebou, tvé „já“ **za** tebou to už nikdy nebude **muset** prožít ! Tímto způsobem se vyvíjí tvá duše.

Stejným způsobem **ti tvé budoucí** „já“ pomohlo vyhnout se tomu, čemu se **ono** nevyhnulo.

Rozumíš tomu ?“

Ano. A je to nesmírně zajímavé. Ale teď mám další otázku. A co minulé životy ? Jestliže jsem vždycky byl sám sebou - v minulosti i v budoucnosti - jak jsem v minulém životě mohl být někým jiným:

„Jsi Boží bytost, schopná prožívat mnoho zážitků zároveň - a schopná rozdělit své já na tolik různých „já“, kolik chceš.

Můžeš žít „tentýž život“ znovu a znovu, různými způsoby - jak jsem ti právě vysvětlil. Ale také můžeš žít různé životy v různých místech časoprostorového kontinua.

Takže zatímco jsi sám sebou tady a teď, zároveň můžeš být - a jsi - ostatními „já“ v jiných dobách a místech.“

Můj Bože, to je stále složitější a složitější !

„Ano - a to jsme teprve začali.

Uvědom si tohle: Jsi bytost božských rozměrů, neznáš žádné omezení. Část tvého já se rozhodla poznat sama sebe jako tvou přítomnou totožnost. To však není hranice tvé existence, přestože si to **myslíš**.“

Jak to ?

„**Musíš** si to myslet, jinak bys nemohl dělat to, k čemu sis dal tento život.“

A co to je ? Už jsi mi to řekl, ale řekni mi to znovu tady“ a „ted“.

„Žiješ celý život - **mnoho** životů - abys **byl** tím, čím skutečně **jsi**; abys vytvořil to, čím skutečně jsi; abys prožil a naplnil svou současnou představu o sobě samém.

Žiješ ve věčném okamžiku sebevytváření; celý tvůj život je procesem sebevyjádření.

Přitahuješ k sobě lidi a události, abys jich použil jako nástrojů k vytvoření té nejvyšší verze nejvyšší představy, kterou jsi o sobě kdy měl.

Tento proces neustálého tvoření stále pokračuje a je nekonečný. Všechno se odehrává v „tomto okamžiku“ a na mnoha úrovních.

Ve vaší lineární realitě vnímáte svůj život jako minulost, přítomnost a budoucnost. Myslíte si, že máte jeden život, možná několik, ale v žádném případě ne **najednou**.

Ale co kdyby neexistoval „čas“ ? Pak byste žili všechny své „životy“ **najednou** !

A taky je **žijete najednou** !

Tento přítomný život žijete ve své minulosti, ve své přítomnosti a ve své budoucnosti - a to všechno najednou !
Měl jsi někdy „podivné tušení“, že se něco stane - tušení tak silné, že jsi se tomu raději vyhnul ?

Vaším jazykem tomu říkáte předtucha. Z mého hlediska je to okamžité uvědomění si něčeho, co jste právě prožili v „budoucnosti“.

Tvoje „budoucí já“ ti říká, „Tohle nebylo moc příjemné. Nedělej to !“ Zároveň žiješ také další životy - životy, kterým říkáš „minulé životy“. A ačkoli je žiješ v tomto okamžiku, vnímáš je jako něco, co se stalo v minulosti (pokud je vůbec vnímáš), ale to je v pořádku. Tato nádherná hra života by pro tebe byla velmi obtížná, kdyby sis **plně uvědomoval** všechno, co se děje. Ani to, co ti teď říkám, ti to nemůže dát. Kdyby to bylo možné, tato „hra“ by okamžitě skončila ! Tento proces **musí** být kompletní, právě takový, jaký je - včetně tvého nedostatečného vědomí v tomto stadiu.

Proto celý proces přijímej jako největší dar nejlaskavějšího Stvořitele. Přijímej a prožívej jej v klidu, moudrosti a radosti. Změň jej z něčeho, co jen **snášíš**, v něco, co použiješ jako nástroj k vytvoření nejkrásnějšího života všech dob: k naplnění svého Božího Já.“

Jak ? Jak to mohu udělat ?

„Neplýtvěj časem a nesnaž se v tomto svém přítomném životě odhalit všechna tajemství života.

Tato tajemství nejsou tajemstvími **bezdůvodně**. Důvěřuj svému Bohu. Využij přítomného okamžiku k vytváření a vyjádření toho, čím skutečně jsi.

Rozhodní se, co jsi a čím **chceš** být, a **snaž** se toho dosáhnout ze všech sil.

Při vytváření své nejvyšší představy vycházej z toho, co jsem ti právě řekl o čase.

Budeš-li mít předtuchu „budoucnosti“, važ si toho. Vzpomeneš-li si na něco z „minulého života“, neignoruj to, ale snaž se zjistit, zda toho můžeš nějak využít. A jestliže ti bude ukázána cesta, jak vyjádřit své Boží já v celé své nádheře, teď a tady, **vydej** se po ní.

A cesta ti **bude** ukázána, protože jsi o to požádal. Už sama skutečnost, že píšeš tuhle knihu, je známkou toho, že o to žádáš, neboť bys ji teď nemohl psát, kdybys neměl otevřenou mysl, otevřené srdce a otevřenou duši, ochotnou poznávat.

Totéž platí o všech, kteří tuhle knihu právě **čtou**. Neboť i **oni ji píší**. Jak **jinak** by ji teď **mohli číst** ?

Každý vytváří všechno, co se právě děje - což znamená, že **já** vytvářím všechno, neboť **já jsem každý**.

Chápeš tu symetrii ? Uvědomuješ si tu dokonalost ?

To vše je obsaženo v této pravdě:

VŠICHNI JSME SOUČÁSTÍ JEDINÉHO BOHA.“

6

Řekni mi něco o prostoru.

„Prostor je čas... vyjádřený.

Nic takového jako prázdný prostor ve skutečnosti neexistuje. Všechno je **něco**. I ten nejprázdnější prostor je plný výparů, které jsou tak řídké, že se zdá, že neexistují.

Když zmizí výpary, zbývá energie. Čistá energie. Ta se projevuje ve formě vibrace. Pohyb všeho existujícího na určité frekvenci.

Neviditelná „energie“ je „prostor“, který drží hmotu pohromadě.

Kdysi - z hlediska vašeho lineárního modelu reality - všechna hmota ve vesmíru byla soustředěna v jediném nepatrném bodu. Nemůžeš si ani představit tu hustotu ale jen proto, že si myslíš, že **dnes** existující hmota je hustá.

To, čemu říkáte hmota, je převážně prostor. Všechny hmotné předměty tvoří ze dvou procent „hmota“ a z osmadvadesáti procent „prázdnota“. Mezi nejmenšími částicemi hmoty je nesmírný prostor. Je to jako vzdálenost mezi jednotlivými hvězdami na noční obloze. A přece všechny tyto předměty považujete za **hmotné**.

Kdysi dávno byl celý vesmír skutečně hmotný. Mezi jednotlivými částicemi nebyl prakticky **žádný „prostor“**. Hmoty ze sebe vytlačila veškerý prostor - a když ten nesmírný „prostor“ zmizel, veškerá hmota měla velikost špendlíkové hlavičky.

Předtím, než existovala hmota, existovala nejčistší forma energie, které říkáte **antihmota**.

To bylo „před“ vznikem času - před vznikem hmotného vesmíru. **Nic** neexistovalo jako hmota. Někteří lidé to považují za ráj.

Zpočátku vibrovala čistá energie – **Já** - tak rychle, že vytvořila hmotu - **veškerou hmotu ve vesmíru**.

I vy to můžete dokázat. Ostatně to **děláte** každý den. Vaše **myšlenky** jsou čisté vibrace, které vytvářejí hmotu. Jestliže si dostatečné množství lidí myslí totéž, můžete ovlivnit a dokonce vytvořit určitou část vesmíru. To jsem podrobně vysvětlil v první knize.“

Zvětšuje se dnes vesmír ?

„Ano, a nepředstavitelnou rychlostí !“

A bude se zvětšovat donekonečna ?

„Ne. Jednou se veškerá odstředivá energie vyčerpá a dostředivá energie opět stáhne veškerou hmotu do jediného bodu.“

Tím chceš říci, že se vesmír zmenší ?

„Ano, a všechno „do sebe opět zapadne“. A vy budete mít opět ráj. Žádná hmota. Čistá energie.

Jinými slovy - **Já**.

Nakonec se všechno vrátí ke mně.“

To znamená, že přestaneme existovat !

„Nebudete existovat v hmotné formě. Ale **existovat** budete **vždycky**. Nikdy nemůžete **neexistovat**. **Jste** to, co **existuje**.“

Co se stane, až se vesmír stáhne do jednoho bodu ?

„Všechno začne znovu od začátku. Přejde další „velký třesk“ a zrodí se nový vesmír.

Bude se znovu zvětšovat a znovu stahovat. Znovu a znovu. Pořád. Donekonečna.

To je Boží nadechování a vydechování.“

To všechno je velice zajímavé - ale má to velmi málo společného s mým každodenním životem.

„Jak už jsem řekl, nedělat nic jiného než se snažit odhalit nejhlubší tajemství vesmíru není to nejlepší využití života. Ale přesto vám tyto jednoduché alegorie mohou přinést něco užitečného.“

Co například ?

„Například pochopení, že všechno se děje cyklicky - včetně života.“

Pochopení života vesmíru vám pomůže pochopit život vesmíru uvnitř **vaší** duše.

Život se pohybuje v cyklech. Všechno se děje cyklicky. Všechno. Až to pochopíš, budeš svůj život nejen snášet, ale budeš se z něj radovat.

Všechno se děje cyklicky. Život má přirozený rytmus a v tomto rytmu se pohybuje všechno. Proto je psáno: „Pro všechno je ustanovený čas, ano, čas pro každou záležitost pod nebesy.“

Moudrý je ten, kdo si to uvědomuje. Chytrý je ten, kdo toho využívá.

Málokdo si uvědomuje životní rytmus lépe než ženy. Ženy žijí celý svůj život v přirozeném rytmu. Jsou **v souladu** se samotným životem.

Ženy jsou lépe sladěny s životním rytmem než muži. Muži chtějí životní rytmus **ovládat**. Ženy jej **prožívají** - a tím vytvářejí harmonii.

Žena slyší píseň květů ve větru. Žena vidí krásu neviděného. Žena cítí potřeby života. Žena **ví**, kdy je čas spíchat a kdy je čas odpočívat; čas radovat se a čas plakat.

Většina žen opouští své tělo graciálně. Většina mužů se tomu vzpírá. Ženy lépe pečují o své tělo. Muži s ním zacházejí hrozně. Stejným způsobem zacházejí se životem.

Samozřejmě existují výjimky. Teď hovořím obecně. Hovořím o tom, jak to většinou je. Ale když se rozhlédneš kolem sebe, když si přiznáš, co vidíš, když přiznáš, jak to je, najdeš v tomto zevšeobecnění pravdu.“

Jsem z toho trochu smutný. Mám dojem, že ženy jsou jaksí lepší.

„Součástí úžasného rytmu života je princip jin a jang. Jeden aspekt „bytí“ není „dokonalejší“ než druhý. Oba aspekty jsou prostě tím, čím jsou.“

Muži ztělesňují jiné aspekty Boží podstaty, které jim ženy závidí.

A přece se říká, že být mužem je zkouška. Když jsi byl mužem dostatečně dlouho - když jsi dostatečně trpěl díky své vlastní hlouposti; když jsi způsobil dost bolesti, abys konečně nahradil agresivitu rozumem a pohrdání soucitem - teprve pak se můžeš stát ženou.

Když jsi pochopil, že moc není „právo“; že síla **není** moc **nad** něčím, ale **s něčím**; že absolutní moc nevyžaduje od druhých naprosto nic; když jsi tohle všechno pochopil, pak máš právo narodit se v ženském těle - neboť jsi konečně pochopil ženskou podstatu.“

Takže žena je lepší než muž.

„Ne ! Není „lepší“ - je prostě jiná ! Ty si jen myslíš, že je lepší. V objektivním světě není nic „lepší“ ani „horší“. V objektivním světě je jen to, co je - a to, čím chceš být.

Horké není lepší než studené, nahoře není lepší než dole. Žena není „lepší“ než muž. Je prostě tím, čím je. Stejně jako ty jsi to, co jsi.

Nikdo není omezován. Všichni můžete být, čím chcete být, můžete si vybrat, jak chcete žít. V tomto životě nebo v příštím životě - stejně jako v minulém životě. Každý z vás má svobodnou volbu. V každém z vás je něco ženského a něco mužského. Vyjadřujte ten aspekt, který vám dělá radost. Ale uvědomujte si, že jsou vám otevřeny **všechny** možnosti.“

U tohoto tématu bych se rád zdržel, Na konci minulé knihy jsi mi slíbil, že mi podrobněji vysvětlíš sexuální aspekt této duality.

„Ano - taky si myslím, že je na čase, abychom si pohovořili o sexualitě.“

7

Proč jsi stvořil dvě pohlaví ? Nenapadl tě žádný jiný způsob, jak bychom se rozmnožovali ? Jak máme přistupovat k sexualitě ?

„Beze studu, to je jisté. A bez pocitu viny a beze strachu.

Neboť stud není ctnost a pocit viny není dobrota a strach není čest.

A taky bez chůtice, neboť chůtíc není vášeň; a bez nevázanosti, neboť nevázanost není svoboda; a bez agresivity, neboť agresivita není dychtivost.

A samozřejmě bez představy ovládat, neboť ovládání nemá s láskou nic společného.

Ale... lze mít sexuální styky za účelem osobního uspokojení ? Překvapující je, že ano - neboť „osobní uspokojení“ je jen jiným pojmenováním sebelásky.

Osobní uspokojení bylo dlouho kritizováno, což je hlavní důvod, proč máme ve vztahu k sexualitě špatné svědomí.

Říkají vám, že pro osobní uspokojení nemáte dělat něco, co je tak **intenzívně uspokojující**. Tento rozpor je vám jasný, ale nevíte, co s tím dělat. A tak jste se rozhodli, že všechno zlepšíte, když si budete dělat **výčitky** za to, jak dobře jste se cítili při sexuálním aktu.

To mi připomíná jednu slavnou zpěvačku, která vydělává miliony dolarů. Když se jí ptali, co si myslí o svém neuvěřitelném úspěchu a o bohatství, jež jí úspěch přinesl, odpověděla: „Skoro se **stydím** za to, že tak ráda zpívám.“

Z toho je jasné, že byste podle všeobecně rozšířeného názoru neměli být finančně odměňováni za něco, co děláte. Většina lidí si vydělává peníze **prací, kterou nenávidí** nebo která je přinejmenším **obtížná**.

Takže obecné ponaučení zní: **Radost můžete mít jen z toho, co děláte neradi.**

Výčitky svědomí si často děláte proto, abyste se **neradovali** z něčeho, co ve skutečnosti děláte **rádi**. Tak se chcete usmířit s Bohem... o kterém si myslíte, že nechce, abyste z něčeho měli **radost**.

Především se nemáte radovat z tělesných požitků. A už **vůbec** ne (jak vám našeptávala vaše babička) ze sexuality.

Nicméně **milovat sex je dobré !**

Stejně dobré je **milovat sám sebe !**

Ve skutečnosti je to povinné.

Není však dobré stát se **závislým** na sexu (a na čemkoli jiném). **Je** ovšem „v pořádku“ milovat jej.

Každý den si desetkrát opakujte:

MILUJI SEX

Každý den si desetkrát opakujte:

MILUJI PENÍZE

A chcete dělat něco skutečně obtížného ? Zkuste si každý den desetkrát říci:

MILUJI **SEBE !**

Tady jsou další věci, které nemáte milovat. Snažte se milovat je:

MOC
SLÁVA
ÚSPĚCH
VÍTĚZSTVÍ

Nestačí vám to ? Zkuste **tohle**. **Opravdu** byste se měli stydět, milujete-li **tohle**:

OBDIV DRUHÝCH
BÝT LEPŠÍ
MÍT VÍC
VĚDĚT JAK
VĚDĚT **PROČ**

Už toho máte dost ? Moment ! Teď přijde to **nejhorší**. Největší výčitky svědomí byste měli mít, věříte-li, že:

ZNÁTE BOHA

Není to zajímavé ? Celý život vás učili, abyste se styděli za

TO, CO CHCETE NEJVÍC.

Ale já ti řeknu tohle: Milujte, milujte, **milujte** všechno, po čem toužíte - neboť vaše láska **to k vám** všechno bude **přitahovat**.

Tyto touhy jsou podstatou vašeho života. Milujete-li je, milujete život. Prohlásíte-li, že je máte, prohlašujete, že chcete všechno dobré, co vám život může nabídnout.

Proto si zvolte sex - věnujte se mu, jak jen můžete ! Snažte se získat **moc**- tak velkou moc, jakou si umíte představit. Snažte se získat **slávu** - veškerou slávu, jakou můžete získat. Snažte se dosáhnout úspěchu - tak velkého **úspěchu**, jakého můžete dosáhnout. A snažte se **vítězit** - jak jen jste schopni...

Sexem však nenahrazujte lásku, ale sexuálním stykem ji **oslavujte**. Nesnažte se získat moc **nad** druhými, **ale moc s druhými**. Nesnažte se získat slávu samoúčelně, **ale pouze jako prostředku k vyššímu cíli**. A nesnažte se dosáhnout úspěchu na úkor druhých, **ale pouze jako nástroje, kterým můžete druhým pomáhat**. Nesnažte se vítězit za každou cenu, **snažte se vítězit tak, aby to neškodilo druhým a aby jim to přinášelo užitek**.

A tak se nechte obdivovat - ale dívejte se na druhé jako na lidi, které také můžete obdivovat, a také to **dělejte**.

Snažte se být lepšími - ale ne lepšími než druzí; spíš lepšími, než jste **byli doposud** sami.

Snažte se získat víc, ale jen proto, abyste mohli **víc dávat**.

A **snažte se** poznávat - abyste své vědomosti mohli sdílet s druhými.

A v každém případě se snažte POZNAT BOHA. To byste měli dělat PŘEDEVŠÍM. A všechno ostatní přijde.

Celý život vás učili, že je lepší dávat než přijímat. **Ale nemůžete dávat to, co nemáte.**

Proto je sebeuspokojení tak důležité - a proto je škoda, že to zní tak špatně.

Samozřejmě že tu nemluvím o sebeuspokojení na úkor druhých. Neradím vám, abyste ignorovali potřeby druhých. Neměli byste však **ignorovat ani své vlastní potřeby.**

Dopřejte si potěšení a budete je moci dávat druhým.

Mistři tantrického sexu si to dobře uvědomují. Proto doporučují masturbaci, kterou někteří z vás považují za hřích.“

Masturbace ? To jsi zašel trochu daleko. Jak můžeš o něčem takovém mluvit, jak to vůbec můžeš vyslovit - v knize, kterou údajně píše Bůh ?

„Chápu. Ty máš něco proti masturbaci.“

Já osobně ne, ale mnoha čtenářům by se to nemuselo líbit. A já měl za to, že tuhle knihu píšeme pro druhé.

„To je pravda.“

Tak proč je úmyslně urážíš ?

„Nikoho „úmyslně neurážím“. Každý si může vybrat, buď se „urazí“, nebo ne. Nebo si myslíš, že je možné mluvit otevřeně o lidské sexualitě a nikoho „neurazit“ ?“

To ne, ale myslím, že zacházíme příliš daleko. Nemyslím si, že si většina lidí přeje slyšet, jak Bůh mluví o masturbaci.

„Má-li být tato kniha omezena na to, co chce většina lidí slyšet, pak to bude velice malá kniha. Většina lidí není nikdy ochotna slyšet, o čem Bůh mluví, když o tom mluví. Většina obvykle čeká 2000 let.“

Tak tedy pokračuj. Už jsme se všichni vzpamatovali z počátečního šoku.

„V pořádku. Hovořil jsem o této činnosti (kterou každý dělá, ale ke které se nikdo nechce přiznat) jen proto, abych ilustroval něco obecnějšího.

Znovu opakuji: **Dopřejte si potěšení a budete je moci rozdávat druhým.**

Učitelé tantrického sexu vědí, že **hladový** přístup k sexu snižuje schopnost uspokojit partnera a splynout s ním tělem i duší, což je mimochodem velmi důležitou součástí sexuálního aktu.

Proto tantričtí milenci před sexuálním aktem nejdřív ukájejí sami sebe, než se začnou uspokojovat navzájem. Obvykle to dělají v přítomnosti a s pomocí partnera. Teprve když uspokojí počáteční hlad, mohou uspokojit hlubší touhu po extázi splynutí.

Vzájemné sebeukájení je součástí radostného, hravého a láskyplného sexuálního vztahu. Je však jen **jednou** částí. K tomu, čemu říkáte koitus, může dojít až na konci dvouhodinového milostného setkání. Nebo k tomu nemusí dojít vůbec. Pro většinu z vás je koitus **jediným cílem** dvacetiminutového cvičení. Máte-li to štěstí.“

Netušil jsem, že se tato kniha zvrhne v sexuálního rádce.

„Ničím takovým není. Ale nebylo by tak špatné, kdyby tomu tak bylo. Většina lidí toho o sexualitě moc neví a potřebovala by se hodně naučit.

Nicméně se snažím ilustrovat něco obecnějšího. Čím víc rozkoše si dopřeješ, tím víc rozkoše můžeš dát druhému. Podobně je tomu s mocí. Čím větší moc získáš, tím větší moc můžeš sdílet s druhými. Totéž platí o slávě, bohatství, úspěchu a o všem, co ti dělá dobře.

Mimochodem, myslím, že je na čase promluvit si o tom, proč vám některé věci „**dělají** dobře“.“

Tak mluv... vzdávám se.

„„Cítit se dobře“ je způsob, jakým duše křičí: „Tohle jsem já !“

Pamatuješ si, jak jsi ve škole při kontrole docházky, když učitel vyslovil tvé jméno, musel říci „zde“ ?“

Pamatuji.

„„Cítit se dobře“ je způsob, jakým duše říká „zde“.

Mnoho lidí zesměšňuje představu, že bychom měli dělat to, „co nám dělá dobře“. Říkají, že to je cesta do pekla. Ale **já** říkám, že to je cesta do **nebe**.

Hodně však záleží na tom, co ti dělá dobře. Já ti řeknu tohle: K žádnému vývoji nikdy nedošlo skrze **sebezapírání**. Vyššího vývojového stupně nedosáhneš tím, že si budeš **odpírat** to, co ti dělá dobře, ale naopak tím, že si **dopřeješ** tyto rozkoše - a dosáhneš něčeho ještě většího. Neboť jak víš, že existuje něco většího, když jsi nikdy nepoznal něco menšího ?

Všechna náboženství chtějí, abys jim věřil. Proto nakonec všechna selhávají.

Duchovnost naopak vždycky uspěje.

Náboženství chce, aby ses poučil ze zkušenosti druhých. Duchovnost tě nutí, abys hledal svou vlastní zkušenost.

Náboženství nesnáší duchovnost. Neboť duchovnost tě může dovést k **jiným závěrům** než jakékoli náboženství - a to žádné náboženství nestrpí.

Náboženství tě povzbuzuje k tomu, abys zkoumal a přijímal myšlenky druhých. Duchovnost vyžaduje, abys **odhodil** cizí myšlenky a **myslil** sám za sebe.

Tím, že se „cítíš dobře“, říkáš sám sobě, že tvoje poslední myšlenka byla **pravdivá**, tvoje poslední slovo **rozumné** a tvůj poslední čin **láskyplný**.

Chceš-li poznat, jak daleko ses dostal, jak vysoké vývojové úrovně jsi dosáhl, zamysli se nad tím, co ti dělá dobře.

Nesnaž se **urychlovat svůj** vývoj tím, že si **budeš odpírat** to, co ti dělá dobře.

Sebezapírání je sebezničení.

Uvědom si tohle - sebeovládání není sebezapírání. Sebeovládání je založeno na **svobodném rozhodnutí**. Jestliže o sobě prohlašuješ, že jsi člověk, který respektuje práva druhých, pak pro tebe není žádným „sebezapíráním“, když se rozhodneš, že nebudeš krást nebo znásilňovat. Z toho důvodu je měřítkem tvého vývoje to, co ti dělá dobře.

Jestliže ti „dělá dobře“ nezodpovědné a bezohledné chování, které druhým škodí, pak jsi nedosáhl příliš vysokého vývojového stupně.

A tady je klíčem vědomí. Úkolem starších lidí je rozšiřovat vědomosti mezi mládeží. Úkolem Božích poslů je učít **všechny** lidi, aby si uvědomili, že to, co děláme druhým a pro druhé, děláme všem a pro všechny - neboť jsme všichni součástí Boha.

Jestliže si to uvědomíš, pak je prakticky nemožné, aby ti dělalo dobře, když někomu ubližuješ. Přestaneš se chovat nezodpovědně. V rámci těchto parametrů se snaží žít člověk, který se vyvíjí. Proto vám radím, abyste v rámci těchto parametrů **využívali všeho, co vám život nabízí** - a zjistíte, že **vám nabízí mnohem víc, než jste si kdy představovali**.

Jste to, co prožíváte. Prožíváte to, co vyjadřujete. Vyjadřujete to, co musíte vyjádřit. Máte to, co si dovolíte mít.“

Moc se mi to líbí - ale můžeme se vrátit k původní otázce ?

„Samozřejmě. Dvě pohlaví jsem stvořil z téhož důvodu, z jakého jsem obdařil všechno ve vesmíru dvěma aspekty „jin“ a „jang“. Ženský a mužský aspekt jsou nejvyššími projevy aspektů jin a jang ve vašem světě.

Žena a muž jsou jednou **z mnoha hmotných forem** aspektů jin a jang.

Jin a jang, tady a tam... toto a tamto... nahoře a dole, studené a horké, malé a velké, pomalé a rychlé - hmota a antihmota...

To **všechno** je nutné k tomu, abyste mohli žít tento život.“

Jak lze nejlépe vyjádřit to, čemu se říká sexuální energie ?

„Láskyplně. Upřímně.

Hravě. Radostně.

Vášnivě. Posvátně. Romanticky.

Humorně. Spontánně. Dojemně. Smyslně.

Beze studu. Tvůrčím způsobem.

A samozřejmě často.“

Někteří lidé tvrdí, že jediným legitimním cílem lidské sexuality je plození.

„Nesmysl. Narození dítěte je šťastným důsledkem, nikoli cílem většiny sexuálních styků mezi lidmi. Představa, že jediným smyslem sexuality je plození, je naivní. A ještě horší je názor, že sexuální styky by měly být ukončeny, když se narodí poslední dítě. Tento názor popírá lidskou přirozenost - a to je přirozenost, kterou jsem vám dal já.

Sexuální vyjádření je nevyhnutelným důsledkem věčného procesu rytmického proudění energie, který pohání veškerý život.

Já jsem dal všemu energii, která přenáší svůj signál celým vesmírem. Každý člověk, každé zvíře, každá rostlina, každý kámen - každý hmotný předmět - vysílá energii jako vysílačka.

Například **ty** v tomto okamžiku vysíláš energii ze středu svého bytí všemi směry. Tato energie se rozšiřuje ve formě vlnění. Prochází zdi a rozšiřuje se donekonečna celým vesmírem. **Nikdy a nikde se nezastaví.**

Každá tvoje myšlenka ovlivňuje tuto energii. (Je-li člověk, na kterého myslíš, dostatečně citlivý, může to **cítit**.) Každé tvé slovo tuto energii formuje. Všechno, co děláš, ji ovlivňuje.

Frekvence a vlnová délka tvé energie se neustále mění v závislosti na tvých náladách, myšleních, pocitech a činnosti.

Každý člověk přirozeně vyzařuje energii. Takže éter mezi vámi je **naplněn energií**, jejíž vibrace vytvářejí nepředstavitelně složitou tapiserii.

Toto energetické pole, v němž žijete, je velmi **mocné** a ovlivňuje **všechno** včetně **lidí**.

Třeba si myslíš, že tohle všechno jsou jen iluze - ale vešel jsi někdy do místnosti, kde byl tak hustý vzduch, „že se dal krájet“ ?

Neslyšel jsi nikdy o tom, jak dva vědci, zabývající se stejným problémem - na opačných koncích světa - našli **nezávisle** jeden na druhém stejné řešení ve stejný čas ?

To jsou zcela běžné věci, které patří mezi ty nejzjevnější projevy této univerzální energetické matrice.

Vibrace tohoto kombinovaného energetického pole jsou velmi mocné. Jsou schopné přímo ovlivnit události nebo dokonce **vytvořit** hmotné předměty.

Vaše populární psychologie nazývá toto pole „kolektivním vědomím“. Toto vědomí ovlivňuje **všechno na této planetě**: války, geofyzikální změny i epidemie.

Všechno je důsledkem vědomí.

Včetně konkrétních událostí a situací ve vašem životě.“

To je jistě zajímavé, ale co to má společného se sexualitou ?

„Bud' trpělivý. Dostávám se k tomu.

Všechno na světě si neustále vyměňuje energii.

Tvoje energie se dotýká všeho. Každý a všechno se dotýká tebe. Děje se něco zajímavého. Někde uprostřed mezi tebou a vším ostatním se tyto energie **setkávají**.

Představ si dva lidi v jedné místnosti. Každý je na jedné straně. Budeme jim říkat Tom a Mary.

Tom vyzařuje svou osobní energii na všechny světové strany. Část této energie zasáhne Mary.

Mary vyzařuje svou vlastní energii - část její energie zasáhne Toma.

Ale tyto dvě energie se setkávají způsobem, o jakém jsi pravděpodobně nikdy nepřemýšlel. Setkávají se přesně **na polovině cesty mezi** Tomem a Mary.

Tam se obě energie spojují a vytvářejí novou energetickou jednotku, která je kombinovanou energií Toma a Mary.

Tom a Mary by této energii mohli říkat „tělo mezi námi“ - neboť je to masa energie, s níž jsou oba spojeni a s níž si tito dva „sponzoři“ neustále **vyměňují energii**.

Právě tento **zážitek je pravdou** Toma a Mary. K tomuto Božímu spojení jsou oba přitahováni. Neboť oba cítí posvátnou radost tohoto požehnaného spojení.

Tom a Mary, kteří stojí na opačných stranách místnosti, **cítí**, co se děje v energetickém poli. Oba jsou tím **přitahováni**. Chtějí se přiblížit jeden k druhému. Okamžitě !

Ale jejich vychování jim v tom brání. Celý život jim vštěpovali, aby se neukvapovali, aby nevěřili svým pocitům, aby se drželi zpátky.

Ale jejich duše chce zakusit tento nový zážitek - **ted' hned !**

Budou-li mít štěstí, odhodí své obavy a uvědomí si, že neexistuje nic než láska.

Oba jsou přitahováni k tělu mezi nimi. Jeho existenci si **již metafyzicky** uvědomují, ale chtějí ji prožívat **fyzicky**. A tak se k sobě pomalu přibližují. Nikoli proto, aby se dostali k sobě, jak se to může jevit náhodnému pozorovateli, nýbrž proto, aby splynuli s masou energie mezi nimi. Chtějí se dostat do místa božského spojení, které mezi nimi **už existuje**. Chtějí se **stát** jedním tělem.

A jak se k sobě přibližují, energie, kterou oba vyzařují, překonává stále kratší vzdálenost a stává se intenzivnější.

Čím více se k sobě přibližují, tím intenzivnější je energie mezi nimi.

Ted' už stojí necelý metr od sebe. Masa energie mezi nimi je rozžhavená do ruda. Vibruje nesmírnou rychlostí. Spojení mezi nimi hoří energií. Oba jsou spalováni vášní.

Tom a Mary se k sobě ještě více přibližují.

A ted' už se jeden druhého dotýkají.

Dotek je téměř nesnesitelný. Nádherný. Oba cítí veškerou energii své spojené bytosti.

Tom a Mary se ted' objímají, oba naplňují tentýž prostor. Oba **cítí** energii mezi nimi a chtějí s ní doslova **splynout**. Chtějí jí dát **hmotnou formu**.

Stvořil jsem mužské a ženské tělo tak, aby to bylo možné. V tomto okamžiku to Tom a Mary udělají. Tomovo tělo je ted' připraveno doslova **vstoupit** do Mary. Mary je připravena doslova **přijmout** Toma ve **svém těle**.

Jejich vzrušení je **víc než** intenzivní... je naprosto nepopsatelné. Dvě těla se spojují. Tom a Mary splynou **v jedno** tělo.

Energie mezi nepřestává intenzivně proudit. Naléhavě. Vášnivě.

Oba těžce oddychují. Pohybují se. Nemohou se jeden druhého nabažít. Snaží se dostat k sobě ještě blíž. Blíž. Ještě blíž.

Najednou vybuchují - doslova - jejich těla se křečovitě zmítají. Vibrace jim proudí až do konečků prstů. V explozi svého spojení poznali Boha a Bohyni, alfu a omegu, všechno a nic - podstatu života - zažili to, co **skutečně je**.

Stali se jedním tělem - a **z takových dvou se často rodí nová entita**.

Tom a Mary doslova **stvořili nový život !**

Neříkal jsem vám, že **jsste Bohové ?**“

To je nejkrásnější popis lidské sexuality, jaký jsem kdy slyšel.

„Krásu vidíš tam, kde ji vidět chceš. Ohyždnost vidíš tam, kde se bojíš vidět krásu.

Překvapilo by tě, kdybych ti řekl, kolik lidí považuje za ohyždné to, co jsem právě popsal.“

To by mě vůbec nepřekvapilo. Dobře vím, jaký strach mají lidé ze sexuality. Ale mám pro tebe spoustu dalších otázek.

„Jsem tu proto, abych ti odpověděl. Ale než se začneš ptát, dovol mi pokračovat v mém vyprávění.“

Prosím.

„Tento... **tanec**, který jsem ti právě popsal, tato interakce energie, kterou jsem ti vysvětlil - to se děje stále a se **vším**.

Tvoje energie - kterou vyzařuješ jako zlaté světlo je v neustálé interakci se vším a s každým. Čím blíže jsi, tím intenzivnější je tvoje energie. Čím dál jsi, tím je slabší. Ale nikdy nejsi úplně oddělen od **ničeho**.

Mezi tebou a každým člověkem, předmětem a místem je bod, kde se všechny vaše energie setkávají a vytvářejí třetí, mnohem řídkší, ale stejně reálnou energetickou jednotku.

Každý a všechno na této planetě - a v celém vesmíru - vyzařuje energii všemi směry. Tato energie se mísí se všemi ostatními energiemi v tak složitých obrazcích, že by je ani vaše nejvýkonnější počítače nedokázaly analyzovat.

Tato neustálá energetická interakce mezi vším, co považujete za hmotné, **udržuje hmotný vesmír pohromadě**. Tohle je ona energetická matrice, o které jsem se už zmínil. Právě touto sítí si navzájem posíláte signály, které občas vytvářejí jedinci, ale mnohem častěji kolektivní vědomí.

Jak už jsem řekl, tyto nespočetné energie jsou k sobě navzájem přitahovány. Tomu se říká zákon přitažlivosti, podle kterého se přitahují podobné entity.

Podobné myšlenky přitahují podobné myšlenky a když se dostatečné množství podobných energií tak říkají „nahromadí“, jejich vibrace se zpomalí, až se nakonec některé z nich změní v hmotu.

Myšlenky **skutečně** vytvářejí hmotné formy - a když si mnoho lidí myslí **totéž**, je velmi pravděpodobné, že jejich myšlenky vytvoří novou realitu.

(Proto jsou slova „Všichni se za tebe modlíme“ tak působivá. Ostatně existuje tolik svědectví o účincích hromadné modlitby, že by naplnila celou knihu.)

Také obyčejné myšlenky mají „účinek“. Například vědomí strachu, zloby nebo nedostatku může vytvořit odpovídající realitu na celém světě nebo v určité oblasti, kde je takové kolektivní vědomí nejsilnější.

Například pozemský národ, kterému říkáte Spojené státy, se dlouho považoval za bohabojný, spravedlivý a svobodný. Není náhodou, že se právě tento národ stal nejbohatším národem na světě. Není však překvapující, že tento národ postupně ztrácí všechno, čeho s takovým úsilím dosáhl - neboť se zdá, že ztratil svou vizi.

Pojem **individuální zodpovědnost** byl překroucen, takže dnes znamená „každý pro sebe“. Tohle je nová filozofie, která si myslí, že se vrací k původní americké tradici drsného individualismu.

Individuální zodpovědnost, na které byla založena americká vize a americký sen, nacházela svůj nejhlubší smysl v pojmu **bratrská láska**.

Amerika se stala mocnou nikoli proto, že každý usiloval o své **vlastní** přežití, ale proto, že každý přijímal zodpovědnost za přežití **všech**.

Amerika bývala národ, který by se neobrátil zády k hladovým a potřebným a který sdílel své bohatství s celým světem.

Ale zatímco Amerika bohatla, Američané se stávali chamtivějšími. Ne všichni, ale velké množství.

Když Američané viděli, jak dobře se **mohou** mít, chtěli se mít ještě líp. Na tomto světě však existuje jen jediná možnost, jak mít stále víc a **víc**. Někdo jiný musí mít stále míň a míň.

S rostoucí chamtivostí ubýval soucit. Chudým bylo řečeno, že je jejich chyba, když nemají víc. Koneckonců Amerika byla zemí neomezených možností. Nikdo kromě chudých si neuvědomoval, že americké možnosti jsou **institucionálně** omezené. Že jsou otevřené především mocenským elitám, k nimž nepatří mnoho národnostních a jiných menšin.

Američané začali být arogantní také vůči ostatním národům. Zatímco miliony lidí na světě hladověly, Američané vyhazovali denně tolik jídla, že by stačilo pro celé národy. Amerika byla velkorysá k některým - ale její zahraniční politika začala sledovat jen vlastní zájmy. Amerika pomáhala druhým jen tehdy, když to sloužilo jejím zájmům. (To jest, když to vyhovovalo americkým mocenským elitám nebo vojenské mašinérii, která tyto elity chránila.)

Původní americký ideál bratrské lásky se vytratil. Je sice pravda, že každý je zodpovědný sám za sebe, ale váš svět může fungovat jedině za předpokladu, že **každý** člověk je ochoten přijmout zodpovědnost **za všechny**.

Takže kolektivní vědomí produkuje kolektivní výsledky.

„Přesně tak - a celá vaše historie to znovu a znovu dokazuje.“

Univerzální energetická matrice se stahuje do sebe - přesně tak, jak vaši vědci popisují takzvanou „černou díru“. Podobné energie a podobné předměty v tomto silovém poli se přitahují.

Tyto předměty se pak musejí odpuzovat - musejí se od sebe **vzdálit**, nebo by spolu navždy splynuly - takže na sebe berou novou formu.

Všechny vědomé bytosti si to intuitivně uvědomují, a proto se trvalému splynutí brání, aby si zachovaly svůj vztah ke všem ostatním bytostem. Kdyby to nedělaly, **splynuly by** se všemi ostatními bytostmi a existovaly by ve věčné jednotě.

Z této jednoty pocházíme.

Nicméně jsme k ní stále přitahováni.

Tento proměnlivý pohyb je **základním rytmem vesmíru** a všeho v něm.

Jste neustále přitahováni jeden k druhému, ale jakmile dosáhnete jednoty, chcete se vědomě vzdálit. Chcete být svobodní, abyste ji mohli prožívat. Neboť dokud jste součástí jednoty, **neuvědomujete** si, že je to jednota, protože už neznáte **oddělenost**.

Jinými slovy: Aby si Bůh mohl uvědomovat sám sebe jako Všechno, musí si uvědomovat sám sebe jako **ne** Všechno.

Ve vás - a v každé energetické entitě ve vesmíru - si Bůh uvědomuje sebe jako **součást všeho**, a tímto způsobem si dává možnost uvědomit si sám sebe jako **všechno ve všem**.

Abych si mohl uvědomovat, co jsem, musím si uvědomovat, co nejsem. A přece **jsem** to, co nejsem - a tady vidíte Boží dichotomii. Odtud výrok: Jsem, že jsem.

Tento přirozený **rytmus** vesmíru je **typický** pro veškerý život.

Jste k sobě přitahováni mocnou silou, abyste se od sebe opět vzdálili, abyste k sobě byli opět přitahováni a opět naléhavě, hladově a vášnivě hledali totální jednotu.

Spojena-oddělena, spojena-oddělena - vaše těla tančí tak instinktivně, že si to ani neuvědomujete. V určitém bodě se začnete pohybovat automaticky. Nikdo vašim tělům nemusí říkat, co mají dělat. Prostě to **dělají** - s naléhavostí **veškerého života**.

Je to sám život, jenž vyjadřuje sám sebe jako život.

A je to sám život produkující **nový** život.

Veškerý život se pohybuje v tomto rytmu; veškerý život JE tímto rytmem.

Takže veškerý život je naplněn Božím rytmem - tím, čemu říkáte životní cykly.

Rostliny rostou v takových cyklech. Roční období přicházejí a odcházejí. Planety se otáčejí a obíhají. Slunce explodují a implodují a opět explodují. Vesmír nadechuje a vydechuje. A **všechno** se děje v cyklech a vibracích odpovídajících frekvencím Boha/Bohyně - Všeho.

Neboť Bůh je Všechno a Bohyně je všechno a neexistuje nic jiného, co je. A všechno, co kdy **bylo, je a bude**, je váš svět bez konce.

Amen.“

8

Je zajímavé, že kdykoli mi něco nového vysvětlíš, mám víc otázek než předtím. Teď bych se rád zeptal, co si myslíš nejen o sexu, ale také o politice.

„Někteří lidé říkají, že politika a sex je totéž, že v politice tě...“

Moment ! Doufám, že neřekneš něco sprostého.

„Chtěl jsem tě jen trochu šokovat.“

To nedělej ! Bůh přece takhle nemluví !

„A proč tak mluví lidé ?“

Většina z nás tak nemluví.

„Ale mluvíte.“

Bohabojní lidé tak nemluví.

„Rozumím. Musíte se **bát** Boha, abyste ho neuráželi.

A kdo vlastně říká, že mě může **urazit** jedno slovo ?

A není zajímavé, že slovo, kterým někteří z vás popisují vrcholný sexuální zážitek, užíváte také jako nejhorší urážku ? Nenapovídá to něco o tom, jak se díváte na sexualitu ?“

Myslím, že se mýlíš. Tím výrazem lidé nepopisují nádherný, skutečně romantický sexuální zážitek.

„Opravdu ? Byl jsi poslední dobou v nějaké ložnici ?“

Ne. A ty ?

„Já jsem ve všech - a pořád.“

To by nás všechny mělo uklidňovat.

„Cože ? Chceš říci, že v ložnicích děláte něco, co byste nedělali v přítomnosti Boha ?“

Většina lidí nemá ráda, když je někdo pozoruje. Tím méně by se jí líbilo, kdyby to byl Bůh.

„Ale v některých domorodých civilizacích - například v Polynésii - se lidé milují docela veřejně.“

Většina lidí ovšem nedosáhla takové úrovně svobody. Pravděpodobně by to považovali za návrat k primitivnímu, pohanskému stadiu civilizace.

„Tito lidé, kterým říkáte „pohané“, mají nesmírnou úctu k životu. Neznají znásilňování ani vraždění. Vaše společnost na jedné straně skrývá sex - tuto přirozenou lidskou funkci - zatímco na druhé straně otevřeně vraždí. A to je obscénní.“

Udělal jste ze sexuality něco tak špinavého a ostudného, že se stydíte o ní mluvit.“

Nesmysl. Většina lidí má prostě jiný názor na to, co je společensky slušné chování. Většina považuje sexuální akt za soukromou záležitost, někteří dokonce za posvátnou součást svého milostného vztahu.

„Nedostatek soukromí neubírá sexuálnímu aktu na posvátnosti. Většinu posvátných obřadů vykonáváte na veřejnosti.“

Nepleť si soukromí s posvátností. Většinu těch **nejhorších** věcí děláte v soukromí, zatímco své nejlepší chování vystavujete na odív.

A pokud jde o společensky slušné chování, ten pojem udělal pro potlačení lidské radosti víc, než jakákoli jiná racionální konstrukce - s výjimkou názoru, že Bůh je trestající Bůh.“

Zřejmě neuznáváš pravidla slušného chování.

„Problém je v tom, že někdo musí tato pravidla stanovit. A z toho vyplývá, že vaše chování je omezováno a **diktováno něčí představou** o tom, co by vám mělo dělat radost.“

V sexuálních záležitostech - stejně jako ve všech ostatních záležitostech - to může být víc než omezující; může to být zničující.

Nedovedu si představit nic smutnějšího, než když dva lidé **chtějí** něco dělat, ale nedělají to jen proto, že si myslí, že by tím porušili pravidla slušného chování !

Uvědom si, že to není něco, co by nechtěli dělat - je to něco, co by porušilo „pravidla“.

Nejen v sexuálních záležitostech, ale v celém svém životě se nikdy nevzdávej něčeho jen proto, že by to porušilo něčí pravidla slušného chování.

Kdybych si chtěl dát na auto nějakou samolepku, bylo by na ní napsáno:

PORUŠUJTE PRAVIDLA SLUŠNÉHO CHOVÁNÍ

A rozhodně bych takový nápis dal do každé ložnice.“

Ale náš smysl pro to, co je „správné“ a „nesprávné“, drží naši společnost pohromadě. Jak bychom spolu mohli žít, kdybychom neměli žádná pravidla ?

„Pravidla slušného chování“ nemají nic společného s tím, co je „správné“ nebo „špatné“. Všichni se shodnete na tom, že je „špatné“ zabíjet lidi, ale je „špatné“ běhat nahý v dešti ?

„Pravidla slušného chování“ prostě odkazují na to, co je považováno za „slušné“.

„Slušné chování“ není vždycky chování, které je ve vašem zájmu. Mállokdy je to chování, které vám přináší radost.“

Vraťme se k sexualitě. V podstatě říkáš, že každé chování je přijatelné, pokud s ním všichni zúčastnění souhlasí a pokud nikomu neškodí.

„Nemělo by to platit o všem v životě ?“

Někdy však nevíme, zda naše chování nějakým způsobem někomu neublíží.

„Na to musíš být citlivý. A když to opravdu nemůžeš odhadnout, zachovej se tak, jak by se zachovala Láska.“

Základní otázka při jakémkoli rozhodování je: „Co by udělala Láska ?“

Láska k sobě **samému** a láska ke **všem zúčastněným**.

Jestliže někoho miluješ, neuděláš něco, o čem víš, že by mu ublížilo. Jestliže máš pochybnosti, musíš počkat, dokud to nezjistíš.“

To by pak stačilo, aby druhý řekl, že by mu něco ublížilo, a já bych měl svázané ruce.

„Pouze svým vlastním rozhodnutím. Neomezil bys svou činnost jen na to, co nepoškozuje lidi, které miluješ ?“

Ale co když se cítíš poškozen tím, že něco neděláš ?

„Pak musíš tomu, koho miluješ, říci svou pravdu - musíš mu říci, že to chceš dělat a že si přeješ, aby s tím souhlasil.

Musíš se snažit najít kompromis - řešení, které je pro oba přijatelné.“

A jestliže je to nemožné ?

„Pak budu opakovat, co jsem už jednou řekl:

**Zradit
sám sebe,
abys nezradil
druhého,
je
také zrada.
Je to nejhorší zrada.**

Váš Shakespeare to řekl takhle:

**Budeš-li věrný sám sobě,
nemůžeš být nevěrný
žádnému člověku.“**

Ale ten, kdo vždycky dělá, co chce, se nakonec stane velmi sobeckým. Udivuje mě, že něco takového obhajuješ.

„Ty totiž předpokládáš, že každý člověk vždycky učiní to, čemu říkáš „sobecké rozhodnutí“. Ale já ti řeknu tohle: Člověk **je** schopen učinit to **nejušlechtilejší** rozhodnutí.

Ale řeknu ti také tohle:

Nejušlechtilejší rozhodnutí není **vždycky** rozhodnutí, které je prospěšné druhým.“

Jinými slovy, někdy musíme dát přednost svým vlastním zájmům.

„To musíš dělat **vždycky** ! Tvé rozhodnutí musí vycházet z toho, čeho se snažíš dosáhnout.

Je-li tvůj **životní cíl** vysoký, tvá rozhodnutí tomu musí odpovídat.

Dávat přednost vlastním zájmům neznámá být sobecký - znamená to **uvědomovat si sám sebe.**“

Zdá se, že tvoje definice lidského chování je velmi široká.

„Jedině uplatňováním svobodného rozhodování lze dosáhnout růstu.

Jestliže se vždycky řídíš cizími pravidly, pak nikdy nevyrosteš, budeš jen poslouchat.

Navzdory tomu, co si myslíte, já od vás nevyžaduji poslušnost. Poslušnost není růst, a já si přeji růst.“

A nebudeme-li „růst“, tak nás uvrhneš do pekla, že ano ?

„Ne. Ale o tom jsme hovořili v první knize a ještě to podrobně probereme v třetí knize.“

Tak dobře. Než změním téma, mohu ti dát ještě jednu otázku, která se týká sexu ?

„Jistě.“

Je-li sex tak nádhernou součástí lidského života, proč tolik duchovních učitelů doporučuje abstinenci ? A proč tolik duchovních mistrů žilo v celibátu ?

„Z téhož důvodu, proč se o většině z nich říká, že žili prostým životem. Ti, kdo dosáhnou vysoké úrovně poznání, harmonizují své tělesné touhy s potřebami své mysli a své duše.

Jste bytosti, které se skládají ze tří částí, ale většina lidí žije jen svým tělem. Po třicítce zapomínáte na svou mysl. Nikdo už nečte. Nikdo nepíše. Nikdo nevyučuje. Nikdo se neučí. Mysl je zapomenuta. Děláte, co můžete, abyste ji otupili. Televize, filmy, škváry. Ať už děláte cokoli, nemyslíte, nemyslíte, **nemyslíte**.

Takže většina lidí žije výlučně na tělesné úrovni. Živí své tělo, obléká své tělo. Většina lidí si už léta nepřečetla dobrou knihu - takovou knihu, z které by se něco **dověděli**. Ale všichni vyjmenují televizní programy na týden dopředu. Na tom je něco neobyčejně smutného.

Většina lidí nechce muset **myslet**. Volí si vůdce, podporují vlády a přijímají náboženství, která **nevyžadují nezávislé myšlení**.

„Usnadněte mi život. Řekněte mi, co mám dělat ?“

Většina lidí to chce. Kam si mám sednout ? Kdy mám vstát ? Jak mám salutovat ? Kdy mám zaplatit ? Co mám udělat ?

Jaká jsou pravidla ? Co si mohu dovolit ? Řekněte mi, řekněte mi, **řekněte** mi. Udělám to - jen mi **řekněte** co.

Pak začnou být znechuceni. Celý život dodržovali pravidla a dělali, co jim bylo řečeno. Co se stalo ? Proč to najednou nefunguje ?

Přestalo to fungovat, jakmile jste opustili svou mysl - nejlepší nástroj, jaký jste kdy měli.

Je na čase, abyste se opět spřátelili se svou myslí. Dopřejte jí potravu - je tak hladová.

Někteří z vás - nepatrná menšina - si uvědomují, že máte tělo a mysl. Své mysli si vážíte. Ale přesto jen málokdo z vás **užívá** víc než deset procent její kapacity.

A jestli si myslíš, že jen málo lidí si uvědomuje své tělo i mysl, pak zjistíš, že ještě méně je těch, kteří si uvědomují, že se skládají ze **tří částí** - z těla, mysli a ducha.

A přece jste víc než tělo, a víc než tělo a mysl.

Staráš se o svou duši ? **Uvědomuješ** si ji vůbec ? Neublížeš jí ? Vyvíjíš se nebo zakrňuješ ?

Je tvá duše stejně osamělá jako tvá mysl ? Staráš se o ni ještě méně ? A kdy se naposledy **vyjádřila** ? Kdy jsi naposledy plakal radostí ? Kdy jsi naposledy napsal báseň ? Hrál na hudební nástroj ? Tančil v dešti ? Upekli koláč ? Namaloval obraz ? Spravil něco rozbitého ? Políbil dítě ? Pohládl kočku ? Vyšel si do hor ? Plaval nahý ? Hrál na harmoniku ? Hovořil s někým až do rána ? Miloval se s někým dlouhé hodiny... na pláži, v lese ? Kdy jsi naposled hledal Boha ?

Kdy jsi naposledy zpytoval svou duši ? Kdy jsi naposledy pozdravil svou duši ?

Žiješ-li jako jednorozměrná bytost, jsi hluboce ponořen do záležitostí těla. Zajímají tě peníze, sex, moc, majetek. Tělesná stimulace a uspokojení. Jistota. Sláva. Finanční zisk.

Žiješ-li jako dvourozměrná bytost, zajímáš se o záležitosti mysli. Zajímá tě tvořivost, přátelství, nové myšlenky, nové cíle a osobní růst.

Žiješ-li jako třírozměrná bytost, dosáhneš konečně rovnováhy. Začneš se zajímat a záležitosti duše: duchovní totožnost, smysl života, vztah k Bohu, duchovní růst.

Jak dosahuješ stále vyšších úrovní vědomí, začínáš realizovat všechny aspekty své existence.

Vyvíjet se však neznamená **odhazovat** některé aspekty ve prospěch jiných. Znamená to rozšiřovat své vědomí a milovat **všechny** aspekty svého bytí.“

Proč tedy tolik duchovních učitelů doporučuje úplnou abstinenci v sexuálních záležitostech ?

„Protože nevěří, že lidé jsou schopni dosáhnout rovnováhy. Myslí si, že sexuální energie - a energie spojená s ostatními světskými zážitky - je příliš mocná. Věří, že abstinence je **jediná cesta** k duchovnímu rozvoji a nikoli jen jeden z jeho možných **důsledků**.“

A není pravda, že se někteří vysoce vyvinutí lidé vzdali sexuálního života ?

„Nikoli v klasickém smyslu slova **vzdát se**. Neznamená to vzdát se něčeho, co ještě chceme, ale víme, že to „není dobré mít“. Je to spíš, jako když se vzdáme druhého moučníku. Ne proto, že by nebyl dobrý, ale proto, že už máme dost.

Chceš-li se vzdát sexu z tohoto důvodu, pak to můžeš chtít udělat. Ale také nemusíš. Nikdy si nemusíš uvědomit, že jsi „měl dost“, a stále v tom budeš chtít pokračovat, ovšem v harmonii se svými ostatními zájmy.

To je naprosto v pořádku. Sexuálně aktivní lidé nejsou o nic méně způsobilí dosáhnout osvícení než lidé, kteří se sexuálním stykům vyhýbají.

Osvícení vás ovšem donutí zbavit se **závislosti** na sexu.

Stejně tak zmizí váš **chorobný zájem** o peníze, moc, jistotu, majetek a ostatní světské záležitosti. Nicméně si i nadále budete těchto věcí **vážít**. Tím, že si vážíte **všeho** v životě, uctíváte proces, který jsem stvořil. Pohrdáte-li životem a jeho radostmi - i těmi nejzákladnějšími - pohrdáte mnou, Stvořitelem.

Neboť když nepovažujete mé stvoření za posvátné, za co považujete mne ?

Řeknu ti tohle: Nestvořil jsem **nic** opovrženého - a jak říká váš Shakespeare, **nic** není „špatné“, pokud si to nemyslíme.“

To mě přivádí ještě k jedné a poslední otázce týkající se sexuality. Jsou dovoleny všechny druhy sexuálního styku mezi dvěma dospělými ?“

„Ano.“

Tím myslím i zvrhlé“ sexuální styky. I homosexuální styky.

„Zprvé si uvědom, že Bůh nic neodsuzuje.

Neposuzuji, co je dobré a co je **špatné**.

(Jak víš, hovořil jsem o tom v první knize.)

Jen **vy** sami musíte rozhodnout, co vám pomáhá a co vám škodí na vaší vývojové cestě.

Existuje však obecné pravidlo, s nímž většina duchovně vyvinutých lidí souhlasí.

K osvícení nevede žádná činnost, která ubližuje druhým.

Další obecné pravidlo říká:

Všechno, co se týká druhých, můžete dělat jen s jejich souhlasem.

Nyní se zamysleme nad tvou poslední otázkou v kontextu těchto obecných pravidel.

„Zvrhlé“ sexuální styky ? Jestliže nikomu neubližují a všichni zúčastnění s nimi souhlasí, proč by měly být považovány za „špatné“.

Sexuální styky bez lásky ? O tom se debatuje od počátku času. Kdykoli slyším tuto otázku, mám chuť vejít do místnosti plné lidí a zeptat se: „Je tady někdo, kdo nikdy neměl sexuální styk s někým jiným než se svým stálým partnerem nebo partnerkou ?“

Řeknu ti tohle: **K Bohyni nevede nic z toho, co děláte bez lásky.**

Ať už děláte bez lásky cokoli, přicházíte o ty nejcennější zážitky.

Je špatné přijít o to nejkrásnější ? „Špatné“ není správné slovo. „Nevýhodné“ by bylo výstižnější, za předpokladu, že se chcete stát co nejrychleji duchovně vyspělou bytostí.

Homosexualita ? Mnoho lidí říká, že jsem proti homosexualitě - nebo proti jejímu vyjádření. Já však neposuzuji vaše rozhodnutí.

Lidé chtějí dělat všelijaké morální soudy - o **všem** - a já jim to kazím. Já se k nim prostě nepřidám, což znepokojuje především ty, kteří říkají, že takové soudy pocházejí ode mne.

Byly doby, kdy si lidé mysleli, že manželství mezi lidmi různých **ras** není jen nežádoucí, ale dokonce **odporuje Božímu zákonu**. (Je překvapující, že si to někteří lidé myslí **dodnes**.) Lidé se vždycky odvolávali na svou bibli - stejně jako to dělají dnes v otázkách homosexuality.“

Chceš říci, že je v pořádku, když lidé různých ras uzavírají manželství ?

„To je nesmyslná otázka, ale zdaleka ne tak nesmyslná jako jistota některých lidí, že odpověď na ni je „ne“.“

Jsou otázky týkající se homosexuality stejně nesmyslné ?

„Přemýšlej o tom sám. Já si o tom nemyslím **nic**. Víím, že by sis přál, abych si něco myslil. To by vám všem usnadnilo život. Nemuseli byste o ničem přemýšlet. Všechno by bylo rozhodnuto za vás. Vy byste jen poslouchali. Nebyl by to moc tvůrčí život, ale co na tom... aspoň byste se vyhnuli stresu.“

Rád bych ti položil několik otázek, které se týkají dětí. V jakém věku je vhodné dovolit dětem, aby si začaly uvědomovat sexualitu ?

„Děti si uvědomují od narození, že jsou sexuálními bytostmi - to jest **lidskými** bytostmi. Mnoho rodičů na vaší planetě se však snaží je odradit od toho, aby si to uvědomovaly. Položí-li si nemluvně ruku na „špatné místo“, hned mu ji dáte jinam. Začne-li malé dítě nacházet nevinnou rozkoš v některých částech svého těla, reagujete s hrůzou, kterou na dítě přenášíte. Dítě nechápe, co udělalo. Co jsem udělal ? Maminka se zlobí: Co jsem udělal ?

Nejde o to, kdy zasvětíte své dítě do sexuálního života, jde spíš o to, kdy přestanete vyžadovat, aby popíralo svou totožnost jako sexuální bytost. Někde mezi jeho dvanáctým a sedmnáctým rokem se většina z vás vzdá a řekne mu (přirozeně ne slovy - vy přece o těchto věcech nemluvíte), „Tak dobře, teď si můžeš všimnout, že máš pohlavní orgány, určené k sexuálnímu styku.“

To už je ale pozdě. Deset let jste dítěti vštěpovali, že se má za své pohlavní orgány stydět. Nikdy jste mu neřekli, jak se **jmenují**. Vymýšlíte si všelijaké podivné výrazy, abyste nemuseli vyslovit slova „penis“ a „vagina“.

Protože je vašemu potomku jasné, že se o těchto věcech prostě nemluví, když se dostane do puberty, neví, co se s ním děje. Nikdo ho na to nepřipravil. Není tedy divu, že na své nově objevené touhy reaguje často nevhodně.

Nemyslím, že by to vašim dětem pomáhalo, neboť mnoho z nich vstupuje do života se spoustou sexuálních zábran a tabu.

V osvícených společnostech nejsou děti nikdy napomínány a „napravovány“, když začnou nacházet rozkoš ve své přirozenosti. Sexualita jejich rodičů před nimi není úzkostlivě skrývána. Nahé tělo je považováno za něco přirozeného a krásného, nikoli za něco, za co je třeba se stydět.

V některých společnostech rodiče souloží v přítomnosti dětí - a co jiného by mělo dětem lépe ukázat krásu a čistou radost sexuálního vyjádření lásky ? Neboť rodiče svým příkladem neustále dětem ukazují „správnost“ a „nesprávnost“ **veškerého** chování a děti zas přijímají **všechno**, co si rodiče myslí, co dělají a co říkají.

Takové společnosti možná považuješ za „pohanské“ nebo „primitivní“, nicméně je zjevné, že v nich neexistuje znásilnění, prostituce je k smíchu jako něco nesmyslného a sexuální poruchy jsou neznámé.

Ačkoli vaší společnosti zatím nedoporučuji takovou otevřenost, myslím, že je na čase, aby všechny takzvané moderní civilizace na vaší planetě skoncovaly s represí, špatným svědomím a studem, jež tak často charakterizují totalitu vašeho sexuálního vyjádření a zkušenosti.“

Máš nějakou radu ?

„Přestaňte děti učit, že některé tělesné orgány jsou špatné a nemravné. Přestaňte děti přesvědčovat, že všechno sexuální musí být skrýváno. Ukažte dětem svou romantickou stránku. Dovolte jim vidět, jak se líbáte, objímáte a mazlíte - dovolte jim vidět, že jejich rodiče **milují jeden druhého a že tělesné projevy lásky** jsou něčím naprosto přirozeným a krásným. (Překvapilo by tě, v kolika rodinách nebyla tato jednoduchá lekce dětem nikdy udělena.)

Až vaše děti začnou poznávat své vlastní sexuální pocity a touhy, mějte je k tomu, aby se na tyto nové zážitky dívaly s radostí, nikoli se studem a výčitkami svědomí.

A přestaňte před dětmi skrývat **svá těla**. Není nic špatného na tom, když vás uvidí, jak plavete nazí v řece nebo bazénu. Nebojte se, že vás raní mrtvice, když vás zahlédnou, jak jdete bez županu z ložnice do koupelny. Děti si myslí, že rodiče jsou asexuální bytosti, protože sami rodiče se **jim tak představují**. Myslí si, že se musí chovat stejně, neboť **všechny děti napodobují své rodiče**. (Psychiatři by ti mohli vyprávět o některých dospělých, kteří si

dodnes neumějí představit, jak „to dělají“ jejich rodiče, což je naplňuje zuřivostí nebo studem, protože to sami přirozeně dělat chtějí a nemohou přijít na to, **co je s nimi v nepořádku.**)

Proto s dětmi o sexualitě mluvte; **ukážte jim, jak mají oslavovat** svou vlastní sexualitu. To pro své děti udělat můžete. Dělejte to hned od jejich narození - s prvním polibkem, s prvním objetím, s prvním dotekem.“

Děkuji. Děkuji. Věřil jsem, že řekneš něco rozumného. Ale mám ještě jednu otázku. Kdy je nejvhodnější doba začít hovořit s dětmi o sexualitě ?

„To vám řeknou děti samy. Děti vám to dají jasně najevo, budete-li si jich opravdu všímat a poslouchat, co říkají. Toto období přichází postupně. A jestliže jste se vyrovnali se svými vlastními traumatickými zážitky z minulosti, pak vám nebude dělat potíže najít správnou dobu a způsob, jak hovořit s dětmi o jejich probouzející se sexualitě.“

A co pro to máme udělat ?

„Udělejte, co je třeba. Přihlašte se do nějakého kurzu. Jděte za psychiatrem. Zapište se do nějaké organizace. Přečtěte si odbornou knihu. Meditujte. Objevte jeden druhého - **objevte jeden druhého jako** muže a ženu, objevte **svou vlastní sexualitu**. Oslavujte **ji**. Těšte se **z ní**.

Těšte se ze své vlastní radostné sexuality, a tím povzbudíte své děti, aby se těšily ze své.“

Ještě jednou díky. Ale teď bych se ještě rád vrátil k tématu lidské sexuality obecně. Rád bych ti položil otázku, která ti možná bude připadat impertinentní, ale nemohu ukončit tento rozhovor, aniž ti ji položím.

„Přestaň se omlouvat a prostě se zeptej.“

Existuje něco jako přílišné oddávání se sexu ?

„Ovšemže ne. Existuje však přílišná potřeba sexu.“

Tady je moje rada:

Těš se ze všeho.

Nepotřebuj nic.“

Ani lidi ?

„Ani lidi. **Hlavně** lidi. Potřebovat druhého je nejrychlejší způsob, jak zabít dobrý vztah.“

Ale všichni jsme rádi, když nás někdo potřebuje.

„Tak to přestaň mít rád. Buď rád, když tě druhý nepotřebuje - neboť to nejlepší, co pro něho můžeš udělat, je dát mu takovou sílu a moc, **aby tě nepotřeboval**, aby tě nepotřeboval k ničemu.“

Jsem připraven pokračovat. Řekl jsi, že budeme hovořit o některých obecnějších aspektech života na Zemi. Chtěl jsem o tom mluvit už od té chvíle, co ses zmínil o životě ve Spojených státech.

„Tak dobře. V této knize chci hovořit o všeobecných problémech na vaší planetě. A není nic důležitějšího než vzdělání vašich potomků.“

Moc dobře to neděláme, že ne? Cítím to z toho, jakým způsobem jsi o tom začal mluvit.

„Všechno je samozřejmě relativní. Vzhledem k tomu, co říkáš, že se snažíte dělat, si myslím, že to moc dobře neděláte.“

Všechno, co ti říkám, musíš chápat v tomto kontextu. Neposuzuji, co je „správné“ nebo „špatné“, ani co je „dobré“ nebo „zlé“. Hovořím jen o tom, jak se vám **daří dělat** to, co **říkáte, že se snažíte dělat.**“

Chápu.

„Vím, že si to myslíš, ale možná mě ještě před koncem tohoto rozhovoru obvineš ze zaujatosti.“

To bych nikdy neudělal. Přece mám rozum.

„To, že máte rozum, vám nikdy nebránilo v tom, abyste mě považovali za zaujatého Boha.“

Já to dělat nebudu.

„Uvidíme.“

Chtěl jsi mluvit o vzdělání.

„Ano. Všiml jsem si, že většina z vás nechápe smysl a funkci vzdělání, nemluvě o procesu vzdělávání.“

To mně musíš vysvětlit blíže.

„Většina lidí se domnívá, že smyslem vzdělání je předávat vědomosti; že někoho vzdělávat znamená předávat mu nahromaděné vědomosti určité rodiny, klanu, kmene, společnosti, národa a světa.“

Vzdělání má však velmi málo společného s vědomostmi.“

To jsem opravdu nevěděl.

„Ovšemže ne.“

S čím to má tedy něco společného ?

„S moudrostí.“

S moudrostí ?

„Ano.“

Tak dobře. A jaký je v tom rozdíl ?

„Moudrost jsou aplikované vědomosti.“

Takže bychom se neměli snažit předávat svým potomkům vědomosti. Měli bychom se snažit předávat jim moudrost.

„Zaprvé se „nesnažte“ něco dělat. **Dělejte to.** Zadruhé neignorujte vědomosti ve prospěch moudrosti. To by bylo osudné. Na druhé straně však neignorujte moudrost ve prospěch vědomostí. To by bylo stejně osudné. Zabílo by to vzdělání. A na vaší planetě se to děje.“

Ignorujeme moudrost ve prospěch vědomostí ?

„Většinou ano.“

A jak to děláme ?

„Učíte své děti, **co** si mají myslet, místo abyste je učili, **jak** mají myslet.“

Vysvětli mi to.

„Jistě. Když dětem předáváte vědomosti, říkáte jim, co si mají myslet. To znamená, že jim říkáte, co mají vědět, co chcete, aby považovaly za pravdivé.“

Když dětem předáváte moudrost, neříkáte jim, co mají vědět, ani co je pravdivé, ale spíš jim ukazujete, **jak mohou najít svou vlastní pravdu.**“

Ale bez vědomostí není moudrost.

„S tím souhlasím. Proto jsem řekl, že nemáte ignorovat vědomosti ve prospěch moudrosti. Určité množství vědomostí je nutné předávat z jedné generace na druhou. Samozřejmě. Ale co nejméně. Čím méně, tím lépe.“

Nechte děti objevovat. Uvědom si tohle: Vědomosti se zapomínají. Moudrost nikdy.“

Takže v našich školách by se mělo vyučovat co nejméně ?

„Měli byste zdůrazňovat spíš moudrost. Dnes se soustřeďujete na vědomosti a zanedbáváte moudrost. Někteří rodiče považují lekce logiky a kritického myšlení za nebezpečné. Chtějí, aby tyto předměty byly odstraněny ze školních osnov. Dělají to proto, že tím chrání svůj způsob života. Neboť děti, kterým je dovoleno rozvíjet své kritické myšlení, s mnohem větší pravděpodobností **odhodí** morální hodnoty a celý způsob života svých rodičů.

Abyste si zachovali svůj způsob života, vytvořili jste školský systém, který je zaměřen na rozvíjení paměti, nikoli myšlení. Učíte děti, aby si **pamatovaly** různá fakta i fikce - představy, které si každá společnost o sobě vytváří - místo abyste dětem dali možnost hledat a objevovat jejich vlastní pravdy.

Programy, jejichž cílem je dát dětem možnost rozvíjet své **schopnosti**, jsou zesměšňovány těmi, kteří si myslí, že vědí, co by se děti měly učit. A přece to, co učíte své děti, vede svět k nevědomosti.“

V našich školách se vyučují fakta, nikoli fikce.

„Teď lžeš sám sobě, stejně jako lžete svým dětem.“

My lžeme svým dětem ?

„Samozřejmě. Otevři si kteroukoli učebnici historie a uvidíš. Vaši historii píší lidé, kteří chtějí, aby se jejich děti dívaly na svět z určitého hlediska. Každý pokus o rozšíření historického pohledu je zesměšňován a označován za „revizionismus“. Nechcete svým dětem říci pravdu o vaší minulosti, aby neviděly, kdo skutečně jste.

Většina učebnic historie je psána z hlediska té části vaší společnosti, kterou tvoří převážně běloši anglosaského původu. Když ženy, černoši nebo jiné menšiny řeknou: „Moment. Takhle to nebylo. Tady jste něco vynechali,“ začnete se rozčilovat a křičet a vyžadovat, aby „revizionisté“ přestali měnit vaše učebnice. **Nechcete**, aby se vaše děti dověděly, co a jak se **skutečně** stalo. Chcete, aby věděly jen to, jak vy ze svého hlediska **ospravedlňujete** to, co se stalo. Mám ti dát nějaký příklad ?“

Prosím.

„Ve Spojených státech neříkáte svým dětem všechno, co by měly vědět o rozhodnutí vaší vlády shodit atomové bomby na dvě japonská města. Místo toho jim předkládáte fakta tak, jak je vidíte vy - a jak chcete, aby je viděly ony.

Pokusí-li se někdo srovnat vaše hledisko s hlediskem druhých - v tomto případě Japonců - začnete zuřivě dupat a vyžadujete, aby školy ani **nepřemýšlely** o zařazení těchto faktů do historického přehodnocení této důležité události. Takže vyučujete politiku, nikoli historii.

Historie je přesný a úplný záznam událostí. Politika se nikdy nezabývá tím, co se **skutečně stalo**.

Historie odhaluje, politika ospravedlňuje. Historie odkrývá, politika zakrývá.

Politici nenávidí pravdivě napsanou historii. A pravdivě napsaná historie nemluví moc pěkně o politicích.

A přesto na sobě máte neviditelné císařovy šaty, neboť vaše děti vás nakonec prohlédnou. Děti, které se naučí kriticky myslet, se podívají na vaši historii a řeknou si: „Jak se naše rodiče mohli tak mýlit ?“ To nemůžete snést a tak jim to vymlouváte. Nechcete, aby se dověděly ta nejzákladnější fakta. Chcete, aby je znaly pouze z **vašeho** hlediska.“

Myslím, že teď trochu přeháníš. V tomhle zacházíš poněkud daleko.

„Opravdu ? Většina lidí ve vaší společnosti nechce, aby vaše děti znaly ta nejzákladnější **životní** fakta. Mnoho lidí se mohlo zbláznit, když se ve školách začaly probírat tělesné funkce. Dnes nesmíte dětem říkat, jak se přenáší AIDS a jak tomu zabránit. Pokud jim to ovšem nevysvětlíte z **určitého hlediska**. Pak je to v pořádku. Co takhle dát jim holá fakta a dovolit jim, aby si udělaly svůj vlastní závěr ? Nikdy !“

Děti ještě nejsou připraveny tvořit si vlastní názory o těchto věcech. Musejí být řádně vedeny.

„Všiml sis, jak to ve vašem světě poslední dobou vypadá ?“

Co je s ním ?

„Vypadá hrozně v důsledku toho, jak vychováváte své děti.“

Spíš proto, že výchovu zanedbáváme. Je-li náš svět v příšerném stavu - a v mnoha ohledech tomu tak je - pak to není proto, že učíme naše děti tradiční morální hodnoty, ale proto, že jsme dovolili, aby se ve školách učily všechny tyhle novoty !

„Ty tomu skutečně věříš, že ano ?“

To si piš, že tomu věřím ! Kdybychom naše děti učili jen číst, psát a počítat, místo abychom je nutili „kriticky myslet“, byli bychom na tom dnes mnohem lépe. Kdybychom ve školách neměli hodiny „sexuální výchovy“, neměli bychom nedospělé, neprovdané matky, které jsou závislé na sociální podpoře, a neměli bychom šílený svět. Kdybychom trvali na tom, aby naše děti žily podle našich etických hodnot, místo abychom jim dovolovali vytvářet si své vlastní, nebyl by tenhle kdysi mocný a energický národ ubohou napodobeninou sebe sama.

A ještě něco. Neříkej mi, že bychom se najednou měli začít považovat za „špatné“ jen pro to, co jsme udělali v Hirošimě a v Nagasaki. Ukončili jsme válku, pro Boha ! Zachránili jsme tisíce životů. Na obou stranách. Nikomu se to nelíbilo, ale bylo to nutné.

„Chápu.“

Ovšem, ty to chápeš. Jsi jako všichni ti rudí liberální komouši. Chceš, abychom přehodnotili naši historii. Chceš, abychom se přehodnotili a přestali existovat. Pak konečně vy liberálové budete mít, co chcete. Převzmete vládu

nad světem. Vytvoříte dekadentní společnosti. Rozdělíte majetek. Nastolíte moc lidu a všechny ty nesmysly. Jenže s tím jsme se nikdy nikam nedostali. Potřebujeme se naopak vrátit k minulosti, k hodnotám našich předků. To potřebujeme !

„Už jsi skončil ?“

Jo, už jsem skončil. jaké to bylo ?

„Docela dobré. Vynikající.“

Když léta posloucháš televizní pořady, pak je to snadné.

„Tak přemýšlejí lidé na vaší planetě, že ano ?“

Jistě. A nejen v Americe. Nezáleží na tom, o jakou jde válku. Každý národ si myslí, že má pravdu. Každý ví, že se mýlí ten druhý. Zapomeň na Hirošimu. Podívej se na Berlín. Nebo na Bosnu.

Všichni vědí, že morální hodnoty našich předků byly dobré. Každý ví, že svět se řítí do záhuby. Nejen v Americe. Všude. Na celém světě se volá po návratu k tradičním hodnotám a po návratu k vlastenectví.

„Vím.“

A já se tu jen snažím ten pocit vyjádřit.

„Docela se ti to povedlo. Skoro jsi mě přesvědčil.“

Co bys řekl těm, kteří si to opravdu myslí ?

„Opravdu si myslíte, že to bylo lepší před třiceti lety, před čtyřiceti lety, před padesáti lety ? Máte krátkou paměť. Pamatujete si jen to dobré a ne to špatné. To je ovšem normální, přirozené. Ale nemyt se. **Myslete kriticky. Neopakujte** to, co druzí chtějí, abyste si myslili.

Vraťme se ještě k našemu příkladu. Myslíš si, že bylo opravdu nutné hodit atomovou bombu na Hirošimu ? Co říkají vaši američtí historikové o mnoha zprávách, podle kterých Japonci projevili ochotu ukončit válku ještě před svržením atomové bomby ? Jakou roli při rozhodování o svržení atomové bomby hrála odveta za bombardování námořní základny v Pearl Harbor ? A jestliže tvrdíš, že bylo nutné bombardovat Hirošimu, proč bylo nutné hodit druhou bombu na Nagasaki ?

Je možné, že tvoje vysvětlení je správné. Je možné, že se všechno stalo tak, jak říkají Američané. Ale o to teď nejde. Jde o to, že váš školský systém nedovoluje žákům přemýšlet o těchto - a mnoha dalších - otázkách kriticky.

Umíš si představit, co by se stalo učiteli historie ve státě Iowa, kdyby položil studentům tuto otázku a navíc je povzbuzoval k tomu, aby si utvořili svůj vlastní názor ?

A právě o to tu jde ! Vy prostě **nechcete**, aby si vaše děti tvořily své vlastní názory. Chcete, aby dospěly ke **stejným závěrům, k jakým jste dospěli vy**. A tak je odsuzujete k tomu, aby opakovaly chyby, ke kterým vaše závěry dovedly **vás**.“

Existuje nějaká souvislost mezi naší ztrátou tradičních morálních hodnot a dezintegrací naší společnosti ? A co ten neuvěřitelný růst porodnosti mezi nedospělými matkami ? A co náš šílený svět ?

„Váš svět opravdu zešílel. S tím souhlasím. Ale váš svět nezešílel v důsledku toho, co jste dovolili učitelům učit vaše děti. Zešílel v důsledku toho, co jste je nedovolili učit.

Nedovolili jste vašim učitelům, aby vaše děti učili, že neexistuje nic než láska. Nedovolili jste jim, aby hovořili o bezpodmínečné lásce.“

K čertu, to nedovolíme ani našim náboženstvím.

„To je pravda. A nedovolíte, aby se vaše děti učily oslavovat své lidství a svou nádhernou sexuální přirozenost. Nedovolíte jim poznat, že jsou především duchovními bytostmi žijícími v hmotném těle.

Ve společnostech, kde se o sexualitě mluví otevřeně, nejsou prakticky žádné sexuální zločiny a žádné nechtěné porody. Ve vysoce vyvinutých společnostech, kde je narození dítěte požehnáním, je o všechny matky a o všechny děti dobře postaráno.

Ve společnostech, kde se historie nevykládá podle názorů těch nejsilnějších a nejmocnějších, se chyby minulosti **přiznávají** a nikdy neopakují.

Ve společnostech, kde se děti učí kriticky myslet a kde si osvojují dovednosti potřebné k životu, se neustále zkoumají dokonce i takzvané **omluvitelné** akce z minulosti. Nic není přijímáno nekriticky.“

A jak by to fungovalo ? Vraťme se k našemu příkladu z druhé světové války. Jak by přistupoval k historické epizodě v Hirošimě školský systém, který učí děti myslet ?

„Vaši učitelé by svým žákům řekli, co se stalo. Nevynechali by žádnou skutečnost - **žádnou** skutečnost - která k té události vedla. Uvedli by názory **obou** stran, neboť by si uvědomovali, že na **všechno** existuje více pohledů. Nevyžadovali by od žáků, aby si zapamatovali všechna fakta. Místo toho by jim řekli: „Nyní jste o této události slyšeli všechno. Víte, co se stalo tehdy a co následovalo potom. Řekli jsme vám všechno, co sami víme. Jakou „moudrost“ vám tato „vědomost“ dává ? Kdybyste měli řešit takový problém dnes, jak byste jej vyřešili ? Napadá vás nějaké lepší řešení ?“ “

Jistě. To je snadné. To může dnes udělat každý. Každý se může ohlédnout zpátky a říci: „Já bych to udělal jinak.“

„Tak proč to neuděláte ?“

Nerozumím ?

„Ptal jsem se, proč to neuděláte ? Proč se neohlédnete zpátky, **nepoučíte** se ze své minulosti a neděláte všechno jinak ? Řeknu ti proč. Protože kdybyste dovolili vašim dětem kriticky analyzovat vaši minulost - kdybyste to **vyžadovali** jako součást jejich vzdělání - riskovali byste, že by **nesouhlasily s tím, co jste dělali**.

Je jasné, že s vámi stejně nebudou souhlasit. Ale ve školách jim to nechcete dovolit. Takže musejí demonstrovat v ulicích, musejí mávat standartami. Trhat povolávací rozkazy. Pálit podprsenky a vlajky. Dělat cokoli, co upoutá vaši pozornost. Vaše děti na vás křičí: „Přece musí být nějaký lepší způsob !“ Ale vy je neslyšíte. Vy je **nechcete** slyšet. A už vůbec je nechcete povzbuzovat k tomu, aby ve škole začaly kriticky přemýšlet o faktech, která jim předkládáte.

Pochopte to, říkáte jim. Neříkejte nám, že to děláme špatně. Snažte se pochopit, že to děláme **dobře**.

Takhle vychováváte své děti. Tomu říkáte vzdělávání.“

Někteří lidé však říkají, že právě mladí lidé se svými šílenými, pomatenými liberálními názory dostali tuhle zemi a celý svět do tohoto strašného stavu. Dostali ji do horoucích pekel. Zničili naši kulturu založenou na tradičních hodnotách a nahradili ji etikou hlásající bezuzdnou svobodu - etikou, která ohrožuje náš způsob života.

„Takže mladí lidé ničí váš způsob života. Ale mladí lidé to dělali **vždycky**. Vaším úkolem je povzbudit je, nikoli jim v tom bránit.

Nejsou to vaši mladí lidé, kdo ničí deštné pralesy. Vaši mladí lidé vás naopak žádají, abyste to přestali dělat. Vaši mladí lidé neničí ozónovou vrstvu. Žádají vás, abyste to přestali dělat. Vaši mladí lidé nevykořisťují chudáky na celém světě. Žádají vás, abyste to přestali dělat. Vaši mladí lidé nevybírají zničující daně, aby je pak mohli investovat do válečné mašinérie. Žádají vás, abyste to přestali dělat. Vaši mladí lidé neignorují problémy slabých a utlačovaných, nedovolují, aby lidé umírali hladem ve světě, který by mohl uživit všechny. Žádají vás, abyste to **přestali dělat**.

Vaši mladí lidé se nepodílejí na vaší manipulativní politice. Žádají vás, abyste **to přestali dělat**. Vaši mladí lidé se nestydí za své vlastní tělo a neučí své děti, aby se za své tělo styděly. Žádají vás, abyste **to přestali dělat**. Vaši mladí lidé nevytvořili svět, který řeší své problémy násilím, ani nezavedli systém etických hodnot, který říká, že „moc je právo“. Naopak vás žádají, abyste **s tím skoncovali**.

Nežádají vás... **prosí** vás.“

A přece jsou to právě mladí lidé, kdo se chová násilně ! Mladí lidé, kteří vstupují do gangů a vraždí jeden druhého ! Mladí lidé, kteří se vysmívají zákonu a řádu - jakémukoli řádu. Mladí lidé, kteří nás dohánějí k šílenství !

„Když jejich prosby nejsou nikdy vyslyšeny; když vidí, že jejich věc je ztracena - když vidí, že si budete dělat, co chcete - mladí lidé, kteří nejsou žádní hlupáci, zvolí druhou nejlepší možnost. Nemohou-li vás porazit, pak se s vámi spojí.

Vaši mladí lidé se chovají stejně jako vy. Jsou-li násilní, pak jen proto, že jste násilní vy. Jsou-li materialističtí, pak jen proto, že jste materialističtí vy. Chovají-li se šíleně, pak jen proto, že se chováte šíleně vy. Přistupují-li k sexu nezodpovědně, pak jen proto, že to děláte vy. Jediný rozdíl mezi nimi a vámi je v tom, že oni to dělají otevřeně.

Starší lidé skrývají své chování. Starší lidé si myslí, že mladí lidé jsou slepí. Mladí lidé však vidí všechno. Nic jim neunikne. Vidí vaše pokrytectví a zoufale se snaží to změnit. Když se jim to nepovede, nevidí žádnou jinou možnost než to napodobovat. V tomto ohledu se mýlí, ale nikdo **je nikdy nic jiného neučil**. Nikdy jim nebylo dovoleno kriticky analyzovat to, co dělají starší lidé. Bylo jim dovoleno naučit se to.“

Jak bychom tedy měli vzdělávat naše mladé lidi ?

„Zaprvé s nimi jedněte jako s duchovními bytostmi. Oni jsou duchovní bytosti, vstupující do hmotného těla. A to není snadné. Je to velice omezující. Proto děti při narození tak křičí. Snažte se jejich křik slyšet. Snažte se jej pochopit. A dejte svým dětem pocit „neomezenosti“.

Zadruhé je uvádějte láskyplně do světa, který jste vytvořili. Dávejte si dobrý pozor na to, co jim vštěpujete do paměti. Děti si pamatují všechno, co vnímají. Proč bijete své děti, jakmile přijdou na svět ? Domníváte se, že to je jediný způsob, jak je uvést do života ? Proč berete děti jejich matkám, jakmile se oddělí od jediné životní formy, kterou ve své dosavadní existenci poznaly ? Nepočká všechno to měření a vážení, dokud si dítě nezvykne na bezpečí a pohodlí toho, **co mu dalo život ?**

Proč dovolujete, aby první obraty, kterým je dítě vystaveno, byly obraty násilí ? Kdo vám řekl, že je to pro děti dobré ? A proč jim neukážete obraty lásky ?

Proč před dětmi skrýváte své tělo a učíte je, aby se styděly za své. Proč jim říkáte, aby se nedotýkaly svého těla způsobem, který jim přináší rozkoš ? Co jim tím říkáte o rozkoši ? A co o těle ?

Proč posíláte své děti do škol, kde je podporována soutěživost, kde je odměňováno „prvenství“, kde je klasifikována „výkonnost“ a kde není tolerován individuální rozvoj ? Co si z toho vaše dítě vezme ?

Proč neučíte své děti o hudbě, pohybu, umění a kráse života ? Proč se snažíte dětem vštěpovat něco, co je jim cizí, místo abyste se snažili rozvinout jejich vrozené schopnosti ?

A proč nedovolíte dětem, aby se naučily logicky myslet. Proč jim nedovolíte, aby užívaly svou intuici. Proč je nutíte, aby přijaly pravidla a metody společnosti, která už dávno ukázala, že je naprosto neschopná těmito metodami se rozvíjet, a která jich přesto užívá ?

A nakonec, učte **pojmy**, nikoli **předměty**.

Vypracujte nové osnovy a založte je na třech základních pojmech:

Uvědomění
Poctivost
Odpovědnost

Tyto pojmy uče děti od nejtútlejšího věku. A hluboce je dětem vštěpujte až do ukončení jejich vzdělání. Založte na nich celý váš školský systém.“

Nechápu, co to znamená ?

„Znamená to, že všechno, co učíte, bude vycházet z těchto tří pojmů.“

Můžeš mi to vysvětlit blíže ? Jak bys děti učil číst, psát a počítat ?

„Všechny vaše čítanky, všechny vaše náměty, všechny vaše příběhy by se točily kolem těchto pojmů. Byly by to příběhy pojednávající o vědomí, poctivosti a odpovědnosti.

Dokonce i matematika by se vyučovala v tomto rámci. Matematika není žádná abstrakce, je tím nejzákladnějším nástrojem každodenního života. Matematika by se vyučovala v kontextu s praktickými zkušenostmi takovým způsobem, aby zdůrazňovala tyto základní pojmy a jejich deriváty.“

Co jsou tyto „deriváty“ ?

„Jsou to v podstatě vedlejší produkty každodenního života. Tyto vedlejší produkty by mohly nahradit předměty dnešních učebních osnov, které vyučují jen fakta.“

Například ?

„Použij svou představivost. Co je pro tebe v životě důležité ?“

Hmm... řekl bych... poctivost, jak říkáš.

„Pokračuj. Poctivost je základní pojem.“

Ano, poctivost považuji za důležitý pojem.

„Dobře. A co dál ?“

Chovat se k druhým slušně. Neumím z toho vytvořit pojem.

„Pokračuj.“

Vycházet s lidmi. Být snášelivý. Neublížovat druhým. Dívat se na druhé jako na sobě rovné. To všechno bych učil své děti.

„Výborně ! Pokračuj.“

Hmm... důvěřovat sám sobě. To je velmi důležité. A... moment... ještě něco. Už to mám... chovat se důstojně. Neumím to formulovat lépe, ale týká se to toho, jak si vážíme sami sebe i druhých.

„To všechno je dobré. Už to začínáš chápat. A je mnoho dalších pojmů, kterým děti musejí hluboce porozumět, mají-li z nich vyrůst celí lidé. A přesto nic z toho děti neučíte. Jsou to ty nejdůležitější věci v životě, ale vy je ve vašich školách neučíte. Neučíte své děti, co to znamená být poctivý. Neučíte je, co to znamená být zodpovědný. Neučíte je, co to znamená být ohleduplný.“

Říkáte, že to je zodpovědnost rodičů. Ale rodiče mohou předávat dětem jen to, co se sami naučili. A tak synové dědí hříchy otců. Učíte děti jen to, co naučili rodiče vás.“

A co je na tom špatného ?

„Jak už jsem několikrát opakoval, podívej se na svět kolem sebe.“

Pořád se k tomu vracíš. Ale všechno není naše vina. Nemůžeme za to, jaký je svět.

„To není otázka viny, je to otázka rozhodnutí. A nejste-li zodpovědní za rozhodnutí, jež lidstvo činí, **kdo jiný je za nezodpovědný ?**“

Nemůžeme na sebe vzít odpovědnost za všechno.

„Řeknu ti tohle: Dokud na sebe nevezmete odpovědnost za všechno, **nezměníte nic.**“

Nemůžete neustále opakovat, že to udělali **oni**, že to dělají **oni** a že byste si přáli, aby to **oni** dělali jinak. Vzpomeň si na tuhle krásnou větu z jednoho kresleného vtipu:

„Střetli jsme se s nepřítelem, a nepřítel jsme my.“ “

Takže už po staletí opakujeme tytéž chyby, že ano ?

„Už po tisíciletí, synu. Tytéž chyby děláte už tisíce let. Pokud jde o nezákladnější instinkty, nejste na tom o moc lépe než jeskynní lidé. A přesto každý pokus změnit to, je zesměšňován. Každý pokus o změnu vašich morálních hodnot vyvolává buď strach, nebo zlost. A teď najednou přijdu já s tímhle nápadem, že by se **ve školách** měly vyučovat vyšší pojmy. Teď opravdu šlapeme po tenkém ledu.“

Ale právě to dělají lidé ve vysoce vyvinutých společnostech.“

Problém však spočívá v tom, že všichni lidé s těmito myšlenkami nesouhlasí. Proto je nemůžeme učit v našich školách. Rodiče by se zbláznili, kdybys tyto myšlenky chtěl zahrnout do učebních osnov. Říkali by, že se snažíme učit „hodnoty“, a že to není úkolem školy.

„Rodiče se mýlí ! Z hlediska toho, co říkáte, že se snažíte udělat - tedy vybudovat lepší svět - **nemají pravdu.** Morální hodnoty by se měly učit **právě** ve školách. **Nebot'** školy jsou oproštěny od rodičovských předsudků. Vidíš,

co se děje na vaší planetě v důsledku toho, že pouze rodiče předávají dětem morální hodnoty. Vaše planeta je v **hrozném stavu**.

Nerozumíte nejzákladnějším myšlenkám civilizovaných společností.

Neumíte řešit konflikty bez použití násilí.

Neumíte žít beze strachu.

Neumíte se chovat nezaujatě.

Neumíte milovat bezpodmínečně.

Tohle je **základní** porozumění, kterému jste se **po mnoha tisíciletích ani nepřiblížili.**"

Existuje nějaká cesta z této hrozné situace ?

„Ano ! Ta je ve vašich školách ! Ve vzdělávání vašich dětí ! Vaše naděje je v příštích generacích ! Ale musíte je přestat učit své staré způsoby. Tyto způsoby nikam nevedou. Nedovedly vás tam, kam říkáte, že se chcete dostat. A nebudete-li si dávat pozor, dostanete se přesně tam, kam směřujete !

Proto začněte přemýšlet. Vytvořte si nejkrásnější verzi nejkrásnější představy, jakou jste kdy měli o lidstvu. Pak **ve svých školách** začněte učit hodnoty a myšlenky, na nichž je **tato vize založena**.

Proč nezavést na školách následující kurzy:

- Porozumění moci
- Mírové řešení konfliktů
- Prvky milostných vztahů
- Osobnost a sebezdokonalování
- Tělo, mysl a duch: jak fungují
- Rozvíjení tvořivosti
- Uctívání sebe, respektování druhých
- Radostné vyjádření sexuality
- Poctivost
- Snášlivost
- Rozmanitost a podobnost
- Etická ekonomika
- Tvůrčí vědomí a moc mysli
- Vědomí a pozornost
- Poctivost a zodpovědnost
- Viditelnost a průhlednost
- Věda a duchovnost“

Hodně z toho se vyučuje už dnes. Říkáme tomu sociální výchova.

„Nemluvím tu o dvou dnech za semestr. Mluvím o kurzech, z nichž každý by se plně věnoval jednomu z těchto předmětů. Mluvím o úplném přepracování vašich osnov. Mluvím o osnovách založených na morálních hodnotách. Vaše dnešní osnovy jsou založené na datech, faktech a statistických údajích.“

Mluvím o tom, že byste měli vést své děti k pochopení základních pojmů, kolem kterých by si mohly vytvořit svůj vlastní systém hodnot.

Ve všech vysoce vyvinutých společnostech v tomto vesmíru jsou děti takto připravovány na život od útlého věku. „Fakta“, která jsou v těchto společnostech považována za mnohem méně důležitá, jsou vyučována teprve mnohem později.

Vytvořili jste společnost, ve které se malý Johnnie naučí číst v mateřské školce, ale neodnaučí se kousat svého bratra. A malá Susie umí již v nižších třídách obecné školy výborně počítat, ale neví, že se nemusí stydět za své tělo.

Hlavním úkolem vašich škol je poskytovat odpovědi. Bylo by mnohem užitečnější, kdyby jejich hlavní funkcí bylo klást otázky. Co to znamená být poctivý nebo zodpovědný ? Co z toho vyplývá ? A když už jsme u toho, co znamená, že $2 + 2 = 4$? Co z toho vyplývá ? Ve vysoce vyvinutých společnostech jsou děti povzbuzovány k tomu, aby si **samy nacházely odpovědi.**“

To by vedlo ke všeobecnému chaosu !

„Na rozdíl od nechaotické situace, ve které žijete dnes...“

Tak dobře, dobře... vedlo by to k většímu chaosu.

„Nenavrhuji, aby se vaše děti neučily nic z toho, co jste se učili vy. Právě naopak. Žákům prospívá, když se ve škole učí, co jejich rodiče objevili a co dělali v minulosti. Alespoň vidí, jak to funguje. Vy však tato fakta prezentujete jako něco „správného“, zatímco byste je měli prezentovat jako pouhá fakta.“

Fakta z minulosti by neměla být základem dnešní Pravdy. Fakta by měla být vždycky jen základem pro nové otázky. Hodnota by měla být vždycky v otázce, nikdy v odpovědi.

A otázky jsou stále stejné. Souhlasíte s tím, jak to děláme my ? Co si o tom myslíte ? To je vždycky klíčová otázka. Co si myslíte ? Co si myslíte ? Co si **myslíte** ?

Je jasné, že rodiče budou mít vždycky rozhodující roli při vytváření systému hodnot svých dětí. Škola by měla podněcovat žáky k tomu, aby tyto hodnoty zkoumali, aby se naučili je uplatňovat - a samozřejmě kritizovat. neboť rodiče, kteří nechtějí, aby jejich děti kritizovaly jejich morální hodnoty, nemilují své děti, nýbrž **sebe** skrze své děti.“

Hrozně bych si přál, aby byly takové školy, o jakých mluvím.

„Jsou školy, které se o to snaží.“

Skutečně ?

„Ano. Přečti si něco od Rudolpha Steinera. Zkoumej metody waldorfské školy, které Steiner vypracoval.“

Ovšemže jsem o Waldorfových školách slyšel. Děláš jim snad reklamu ?

„Vůbec ne, jen konstatuji fakta.“

Protože jsi věděl, že o Waldorfových školách vím. Věděl jsi to.

„Samozřejmě že jsem to věděl. Všechny události v tvém životě vedly k tomuto okamžiku. Nezačal jsem s tebou hovořit teprve na počátku této knihy. Hovořím s tebou už léta, skrze všechny tvé zkušenosti.“

Chceš říci, že waldorfská škola je nejlepší ?

„Ne, chci jen říci, že je to model, který funguje - z hlediska toho, co říkáte, že chcete dosáhnout a čím chcete být. Uvedl jsem to pouze jako příklad toho, jak lze vyučovat způsobem, který zdůrazňuje spíše „moudrost“ než „vědomosti“.“

Tento model se mi líbí. Waldorfská škola se v mnohém liší od ostatních škol. Uvedu jednoduchý příklad. Je sice jednoduchý, ale dramaticky ilustruje to, o čem mluvíme.

Ve waldorfské škole mají žáci stejného učitele, dokud neukončí základní vzdělání. Umíš si představit, jaký vztah se mezi nimi vyvine ? Chápeš, jakou to má hodnotu ?

Učitel pozná své žáky, jako by to byly jeho vlastní děti. Děti učiteli důvěřují a milují ho, což otvírá možnosti, o jakých se učitelům v tradiční škole ani nesní. Učitel waldorfské školy vystřídá za celý svůj život jen čtyři nebo pět tříd. Ale pro své žáky znamená mnohem víc než učitel v tradiční škole.

Tento školský model dokazuje, že vřelé lidské vztahy jsou stejně důležité jako informace, které učitel předává svým žákům. Je to jako domácí škola mimo domov.

„Ano, je to dobrý model.“

A jsou ještě nějaké další ?

„Jsou. Pokud jde o vzdělání, děláte určitý pokrok, ale je velmi pomalý. Dokonce i pokus vyučovat praktické dovednosti na základních školách se setkal s odporem. Lidé to považují buď za nebezpečné, nebo za neúčinné. Chtějí, aby se děti učily fakta. Nicméně dochází k určitému pokroku. Je však stále ještě třeba hodně udělat.“

A to je jen jedna z mnoha oblastí lidského života, v níž by se mělo hodně změnit, pokud chcete dosáhnout toho, co říkáte.“

Myslím, že i v politické aréně by se mělo hodně změnit.

„Nepochybně !“

10

Na to jsem čekal. Předpokládal jsem, že v této knize budeš hovořit o problémech celosvětového dosahu. Mohu tedy začít otázkou, která ti možná bude připadat elementární ?

„Každá otázka si zaslouží odpověď. Otázky jsou jako lidé.“

Dobrá odpověď. Tak tedy poslouchej: je špatné dělat zahraniční politiku na základě zájmů vlastní země ?

„Není. Z mého hlediska není **nic** „špatné“. Ale protože vím, jak toho slova užíváte, budu hovořit v kontextu vaší jazykové zvyklosti. Výrazu „špatný“ budu užívat ve smyslu „to, co neslouží vašim zájmům“. Ostatně v tomto smyslu používám slovo „správný“ a „špatný“ v jakémkoli rozhovoru s tebou. Ve skutečnosti však neexistuje nic správného ani špatného.

Takže v tomto smyslu není špatné založit zahraniční politiku na zájmech vlastní země. Špatné je předstírat, že to neděláte.

Většina zemí to přirozeně dělá. Něco udělají - nebo neudělají - z nějakého důvodu, ale uvádějí důvody jiné.“

A proč ? Proč to dělají ?

„Protože všechny vlády si uvědomují, že by je lidé nepodporovali, kdyby znali skutečné důvody většiny zahraničně politických rozhodnutí.

To platí o všech vládách. Jen velmi málo vlád úmyslně neklame svůj národ. Klamání veřejnosti je součástí vládnutí - neboť jen velmi málo lidí by si nechalo vládnout, kdyby je vláda nepřesvědčila, že její rozhodnutí jsou v zájmu občanů.

Přesvědčit lidi není tak snadné, neboť většina z nich si uvědomuje hloupé jednání vlád. Takže vlády musejí lhát, aby si udržely alespoň loajalitu občanů. Vlády dokazují pravdivost rčení, že lež se stane „pravdou“, když ji opakujete dostatečně dlouho.

Lidé, kteří jsou u moci, nikdy nesmějí veřejnosti říci, jak se k moci dostali - ani co jsou ochotni udělat, aby si moc udrželi.

Pravda a politika se **nesnášejí**, neboť politika je **uměním** říkat jen to, co je třeba říci - a správným způsobem - aby se dosáhlo žádoucího cíle.

Ne všechna politika je špatná, ale každá politika je **praktické** umění. Politici si uvědomují psychologii většiny lidí. Vědí, že většina lidí jedná ve vlastním zájmu. Proto se vás politici snaží přesvědčit, že **jejich** zájem je **váš zájem**.

Vlády rozumějí sebezájmu. Proto tak dobře vymýšlejí programy, které poskytují občanům různé věci.

Vlády měly původně velmi omezenou funkci. Jejich úkolem bylo „udržovat a chránit společnost“. Teprve když začaly poskytovat různé služby občanům, začaly společnost spíš **vytvářet** než chránit.“

Nedělají vlády přesně to, co od nich lidé chtějí ? Nevytvářejí mechanismy, které lidem umožňují uspokojovat existenční potřeby ? Například v Americe klademe velký důraz na lidskou důstojnost, osobní svobodu, pracovní příležitost a nedotknutelnost dětí. Proto jsme si odhlasovali zákony a vyžadujeme od státu, aby zajistil příjem starým lidem; aby zaručil pracovní příležitost pro všechny - i pro ty, kteří žijí jinak než my a s jejichž způsobem života nesouhlasíme; aby zavedl zákony, které zakazují vykořisťování dětí a zaručují důstojný život rodinám s dětmi.

„Takové zákony mluví ve prospěch vaší společnosti. Snažíte-li se uspokojit potřeby lidí, musíte si dávat pozor, abyste je nepřipravili o lidskou důstojnost. Nesmíte jim vzít možnost uplatňovat svou osobní moc, tvořivost a vynalézavost, která jim umožňuje uvědomit si, že se o sebe dokážou postarat. Je to velmi jemná rovnováha. Zdá se, že vy lidé se pohybujete z jednoho extrému do druhého. Buď chcete, aby se stát staral o všechno, nebo chcete skoncovat se všemi státními programy a zákony.“

Problém je v tom, že je příliš mnoho lidí, kteří se o sebe nemohou postarat v takové společnosti, která nabízí ty nejlepší příležitosti jen skupině „vyvolených“; kteří se o sebe nemohou postarat v takové společnosti, kde majitelé bytů nepronajímají byty velkým rodinám, kde soukromé firmy nedávají stejnou příležitost ženám, kde spravedlnost je často výsledkem společenského postavení, kde preventivní zdravotní péče je dostupná jen těm, kteří mají dostatečný příjem, a kde existuje mnoho dalších forem diskriminace.

„Vlády tedy musejí nahradit svědomí lidí ?“

Ne. Vlády jsou jejich svědomím, jejich vyjádřeným svědomím. Právě skrze vlády se lidé snaží napravit společenská zla.

„Dobře řečeno. Ale znovu opakuji, že si musíte dávat pozor, abyste se neudusili v zákonech, které se snaží zaručit lidem možnost dýchat.

Nemůžete uzákonit moralitu. Nemůžete nařídit rovnost.

Musíte **změnit** vaše kolektivní vědomí.

Vaše chování musí vycházet z vašeho bytí, musí být skutečným vyjádřením toho, čím jste.“

Zákony naší společnosti vyjadřují, kdo jsme. Každému jasně říkají: „Takhle to děláme tady v Americe. Tohle jsou Američané.“

„Možná v těch nejlepších případech. Ale většinou jsou vaše zákony vyjádřením toho, jak si vás představují vaše **mocenské** elity, ale jací ve skutečnosti **nejste**.“

Prostřednictvím zákonů dávají mocenské elity instrukce „neinformované většině“.

„Přesně tak.“

A co je na tom špatného ? Jsou-li ti nejinteligentnější a nejlepší ochotni řešit problémy společnosti, nepřináší to užitek většině ?

„To záleží na motivech této menšiny. Pro většinu není ve skutečnosti nic lepšího, než když si vládne sama.“

Anarchie. To nikdy nefungovalo.

„Nemůžeš růst a stát se velkým, když ti stát neustále říká, co máš dělat.“

Mohl bych namítnout, že vláda - tím myslím zákony, které jsme si odhlasovali - je odrazem naší společnosti. Mohl bych také uvést, že vysoce vyvinuté společnosti mají dobré zákony.

„A především velmi málo zákonů. Neboť vysoce vyvinuté společnosti **nepotřebují** hodně zákonů.“

Ale společnosti, které nemají vůbec žádné zákony, jsou primitivní společnosti, kde „moc znamená právo“. Zákony jsou naším pokusem zaručit všem lidem stejná práva bez ohledu na jejich osobní moc. Jak bychom mohli koexistovat bez zákonů, které jsme si společně odhlasovali ?

„Neříkám vám, abyste žili ve světě bez zákonů. Říkám jen, že by vaše zákony měly být založeny na vyšším pochopení a na vznešenější definici sebezájmu.“

Většina vašich zákonů vyjadřuje sebezájem těch nejmocnějších mezi vámi.

Uvedu jeden příklad. Kouření.

Zákon vám zakazuje pěstovat a užívat určitou rostlinu - konopí - neboť vaše vláda tvrdí, že to pro vás není dobré.

Táž vláda vám říká, že je v pořádku pěstovat a užívat **jinou** rostlinu – tabák - nikoli proto, že by to pro vás bylo dobré (vláda skutečně říká, že to je **špatné**), ale proto, že jste to vždycky dělali.

Skutečný důvod, proč se jedna rostlina nesmí pěstovat a druhá ano, nemá nic společného s vaším zdravím. Je to otázka ekonomiky. Jinými slovy otázka **moci**.

Vaše zákony tudíž nevyjadřují to, co si o sobě myslí a čím chce být vaše společnost - vaše zákony **vyjadřují zájmy mocenských elit**.“

To není fér. Vybral sis situaci, jejíž rozpory jsou zřejmé. Většina situací taková není.

„Právě naopak. Většina taková **je**.“

A existuje nějaké řešení ?

„Mít co nejméně zákonů.“

Kouření marihuany není nezákonné ze zdravotních důvodů. Marihuana není škodlivější než tabák nebo alkohol, jejichž užívání je **zákonné**. Proč je tedy zakázaná ? Protože kdyby byla povolena, zkrachovala by polovina farmářů, kteří pěstují bavlnu, a polovina dřevozpracovatelského průmyslu.

Konopí je jeden z nejužitečnějších, nejpevnějších a nejtrvanlivějších materiálů na vaší planetě. Nevyprodukuje lepší vlákno pro výrobu provazů, oděvů nebo papíru. Každý rok pokácíte sta tisíce stromů, abyste si mohli koupit nedělní noviny, kde si pak přečtete o ničení lesů na celém světě. Konopí by vám poskytlo materiál pro výrobu milionů novin a nemuseli byste porazit ani jediný strom. Konopí by nahradilo tolik jiných materiálů za desetinu ceny.

A právě v tom to vězí. Kdyby bylo dovoleno pěstovat tuto zázračnou rostlinu - která má mimochodem úžasné léčivé vlastnosti - někdo by **přišel o peníze**. **Proto** je ve vaší zemi marihuana zakázaná.

Z téhož důvodu vám trvá tak dlouho, než začnete masově vyrábět auta s elektrickým pohonem, než začnete poskytovat levnou zdravotní péči, než začnete užívat sluneční energii v každém domě.

Už **léta** k tomu máte potřebnou technologii. Proč to tedy neděláte ? **Přemýšlej o tom, kdo by přišel o peníze, kdybyste to dělali ?** Tam najdeš odpověď na svou otázku.

Tak tohle je ta vaše úžasná společnost, na kterou jste všichni tak pyšní ? Tahle „úžasná společnost“ musí být dovlečena k tomu, aby začala myslet na společné dobro. Kdykoli se někdo zmíní o společném nebo kolektivním dobru, všichni začnou křičet „komunismus“ !

Jestliže poskytování služeb pro dobro většiny nevede k ohromným ziskům nějakého jedince, **pak je dobro většiny obvykle ignorováno**.

Tak tomu je nejen ve vaší zemi, ale na celém světě. Základní otázka, před kterou lidstvo dnes stojí, tedy zní: Je možné nahradit zájmy jedinců **společným** zájmem lidstva ? A jestliže ano, jak ?

Ve Spojených státech se snažíte uspokojovat společný zájem prostřednictvím zákonů. Výsledek je hrozný ! Váš národ je nejbohatší a nejmocnější národ na světě a přitom má nejvyšší dětskou úmrtnost. Proč ? Protože **chudí lidé** si ve společnosti **motivované ziskem** nemohou **dovolit** kvalitní prenatalní a postnatalní zdravotní péči. To uvádím jako jeden z mnoha příkladů vašeho neúspěchu. Skutečnost, že dětská úmrtnost ve vaší zemi je vyšší než ve většině ostatních průmyslových zemích, by vám měla dělat starost. Vy to však ignorujete. To jasně ukazuje, co jsou priority vaší společnosti. Ostatní země se starají o zabezpečení chudých, starých a nemocných lidí. Vy se staráte jen o bohaté a mocné. Pětaosmdesát procent amerických důchodců **žije v chudobě**. Tito důchodci a

většina lidí s nízkými příjmy nemají žádného „rodinného lékaře“, takže v případě vážného onemocnění jsou odkázáni na pohotovostní oddělení nemocnic. To znamená, že se jim nedostává prakticky žádné preventivní péče.

Abys tomu dobře rozuměl, na lidech, kteří nemají peníze, se nedá vydělat... takoví lidé jsou naprosto **neužiteční**...

A tohle je ta vaše **úžasná** společnost - “

Mluvíš o ní hrozně. A přece Amerika udělala pro chudé - tady i ve světě - mnohem víc než kterýkoli jiný národ.

„Amerika udělala hodně, to je pravda. Ale jestlipak víš, že v poměru ke svému hrubému národnímu příjmu přispívá míň na zahraniční pomoc než mnoho menších zemí ? Než začneš být příliš sebeuspokojený, měl by ses rozhlédnout kolem sebe. Neboť to je to nejlepší, co můžete udělat pro chudé na tomto světě. Všichni se musíte ještě hodně učit.

Žijete v dekadentní společnosti, která vším plýtvá. Prakticky všechno spotřební zboží záměrně vyrábíte tak, aby se brzy opotřebovalo.auta stojí třikrát tolik a vydrží třikrát kratší dobu. Šaty se vám rozpadají po desátém vyprání. Do potravin padávají chemikálie, aby se daly déle skladovat, i když to znamená, že si tím zkrátíte život. Vrcholným sportovcům platíte nehorázné peníze, zatímco učitelé, kněží a výzkumní pracovníci, kteří se snaží najít léky proti smrtelným nemocem, se musejí o peníze doprošovat. Denně vyhazujete tolik potravin, že by to stačilo nasytit přes polovinu světa.

Tohle není obžaloba, je to jen konstatování faktu. A netýká se to jen Spojených států, neboť podobný postoj se rozšiřuje epidemickou rychlostí po celém světě.

Chudí na celém světě dřou jako mezci, aby neumřeli hladem, zatímco pár bohatých a mocných si hlídá a rozmnožuje hromady peněz, válí se na hedvábných prostěradlech a každé ráno se myje v koupelnách s pozlacenými kohoutky. A zatímco hladové děti umírají v náručích plačících matek, „vůdci“ jejich zemí se účastní politické korupce, která znemožňuje, aby se potraviny darované dobročinnými organizacemi ze zahraničí dostaly k hladovějícím lidem.

Zdá se, že nikdo nemá dostatečnou moc změnit tuto situaci, ale ve skutečnosti problém není v moci. Zdá se, že k tomu nikdo nemá vůli.

A tak to bude pokračovat tak dlouho, dokud lidé nepochopí, že neštěstí druhých je neštěstím jejich.“

Proč to nechápeme ? Jak se na tu hrůzu můžeme denně dívat a nic proti tomu neudělat ?

„Protože vás to **nezajímá**. Nemáte **zájem**. Celá vaše planeta prochází krizí vědomí. Musíte se rozhodnout, zda máte **zájem o druhé**.“

Připadá mi to patetické, ale musím se zeptat, proč nemilujeme členy své vlastní rodiny ?

„Vy **milujete** členy své vlastní rodiny. Ale máte velmi omezený názor na to, kdo **jsou** členové vaší rodiny.

Vy se nepovažujete za součást lidské rodiny, a proto problémy lidské rodiny nejsou vašimi problémy.“

Jak mohou národy na Zemi změnit svůj světový názor ?

„To záleží na tom, jak jej chcete **změnit**.“

Jak můžeme odstranit bolest a utrpení ?

„Tím, že si vytvoříte nový model světa. Tím, že jej založíte na **novém způsobu myšlení**.“

To znamená ?

„To znamená, že se musíte rozloučit se svým současným pohledem na svět.

Dnes se díváte na svět jako na skupinu národních států, které jsou na sobě nezávislé.

Vnitřní problémy jednotlivých států nepovažujete za problémy celé skupiny - dokud **neohroží** skupinu jako celek (nebo ty nejmocnější členy).

Skupina jako celek reaguje na problémy jednotlivých států na základě svých vlastních zájmů. Nemá-li žádný člen skupiny co **ztratit**, nikdo se o nic nestará a problémy v jednotlivých státech mohou jít třeba k čertu.

Tisíce lidí mohou umírat hlady, stovky lidí mohou být vražděny v občanských válkách, diktátoři a tyrani mohou plundrovat zemi, jejich ozbrojení hrdlořezové mohou znásilňovat, plenit a vraždit, zkorumpované režimy mohou šlapat po základních lidských právech - a zbytek světa ani nehne prstem. Říkáte, že to je „vnitrostátní problém“.

Jakmile jsou však ohroženy **vaše** zájmy, **vaše** investice, **váš** pohodlný život, sešikujete celý národ a snažíte se sešikovat celý svět a jdete tam, kam se i andělé bojí vstoupit.

Prohlašujete, že to děláte z humanitárních důvodů, že chcete pomoci utlačovaným národům tohoto světa, zatímco prostě bráníte své vlastní zájmy.

Důkazem je fakt, že vás **nezajímají** země, ze kterých nic nemáte.“

Takže světová politická mašinérie je poháněna sebezájmem. A co je ve světě nového ?

„Něco se bude muset změnit, chcete-li, aby se změnil svět. Musíte se začít dívat na zájmy druhých jako na své vlastní. K tomu dojde teprve tehdy, až změníte celosvětovou situaci a budete se podle toho chovat.“

Mluvíš o celosvětové vládě ?

„Ano.“

V první knize jsi slíbil, že v této knize budeš hovořit o problémech celosvětového dosahu, ale netušil jsem, že budeš mluvit o tomhle.

„Je na čase, aby se svět probudil a uvědomil si, že **jediným problémem lidstva** je nedostatek lásky.

Láska plodí snášenlivost, snášenlivost plodí mír. Nesnášenlivost plodí války a dívá se lhostejně na nesnesitelné podmínky.

Láska nemůže být lhostejná. Láska to neumí.

Nejrychlejší způsob, jak vytvořit svět, kde se všichni lidé budou milovat, je začít chápat celé lidstvo jako jednu velkou **rodinu**.

Nejrychlejší způsob, jak chápat celé lidstvo jako jednu velkou rodinu, je přestat se **izolovat** jeden od druhého. Všechny národní státy na světě se musejí **spojit**.“

Organizaci spojených národů už máme.

„Ta je bezmocná a impotentní. Aby fungovala, musela by se od základu změnit. To není sice nemožné, ale možná obtížné.“

Tak co tedy navrhuješ ?

„Já nemám žádný „návrh“. Jen ti ukazuji fakta. Ty mi říkáš, co byste chtěli dělat, a já ti ukazuji různé způsoby, jak to realizovat. Jak by sis představoval vztahy mezi jednotlivými národy ?“

Použiji tvých slov. Kdyby záleželo na mně, vytvořil bych svět, kde by se všichni lidé milovali“.

„Za toho předpokladu je třeba vytvořit novou světovou komunitu, kde bude mít každý stát stejné rozhodovací právo a proporcionalní podíl na světových zdrojích.“

To nemůže fungovat. Bohaté národy se nikdy nevzdají své suverenity, bohatství a zdrojů ve prospěch národů chudých. A proč by to ostatně měly dělat ?

„Protože to je **v jejich zájmu**.“

Ale bohaté národy to nechápou - a já si nejsem tak jist, zda to chápu já.

„Kdybys mohl do vašeho hospodářství přidat miliardy dolarů ročně - dolarů, které by se použily k nakrmení hladových, k ošacení potřebných, k ubytování chudých, k zajištění sociálních jistot důchodců, k zlepšení zdravotní péče a k zajištění důstojných životních podmínek pro všechny - nebylo by to v zájmu vašeho národa ?“

Někteří Američané by tvrdili, že to pomáhá chudým na úkor středních vrstev. A zatím jde všechno od deseti k pěti, zločinnost a nezaměstnanost roste, inflace připravuje lidi o celoživotní úspory, státní aparát je stále větší a ve školách se rozdávají prezervativy.

„Mluvíš jako v rozhlase.“

Mnoho Američanů sdílí tyto obavy.

„Pak jsou tedy krátkozrací. Copak nechápeš, že kdyby se do vašeho hospodářství vrátili miliardy dolarů, kterých byste **mohli** použít k zajištění důstojných životních podmínek pro všechny - že by navždy přestal existovat **důvod k zločinu** ? Copak nechápeš, že s přílivem dolarů by vznikaly nové pracovní příležitosti ? Že by státní aparát mohl být zredukován, protože **by neměl tolik práce** ?“

Myslím, že něco z toho by se mohlo uskutečnit - sice si neumím představit, že by se zmenšil státní aparát ! - ale odkud by se ty miliardy dolarů vzaly ? Z daní, které by vybírala tvoje nová světová vláda ? Jen další vybírání peněz od těch, kteří „si je vydělali“, a rozdávání těm, kteří se o sebe neumějí postarat ?

„Takhle se na to opravdu díváš ?“

Já ne, ale hodně lidí si to myslí, a já jsem chtěl vyjádřit jejich názor.

„O tom si promluvíme později. teď nechci odbočovat - ale později se k tomu vrátíme.“

Výborně.

„Ptal ses, odkud by se ty peníze vzaly. Nemusely by jít z nových daní (i když členové nové světové komunity - individuální občané - by byli ochotní odevzdávat deset procent svého příjmu na zajištění potřeb celé společnosti). Nešly by ani z nových daní vybíraných místními vládami. Některé místní vlády by naopak mohly daně snížit.

To všechno by bylo důsledkem změny vašeho světového názoru, důsledkem zjednodušení světové politické struktury.“

A kde by se vzaly ty peníze ?

„Byly by to peníze, které byste nemuseli vyhazovat na zbrojení.“

Už rozumím ! Chtěl bys, abychom zrušili armádu.

„Nejen vy. Ale **všichni** na **celém světě**.“

Nemyslím, že byste měli armádu **zrušit** úplně. Jen drasticky snížit počet vojáků. Mohli byste posílit místní policejní sbory, což stejně chcete udělat, ale stěžujete si, že na to nejsou peníze. Zároveň byste dramaticky omezili výrobu zbraní hromadného ničení.“

Zprvė si myslím, že trochu přeháníš sumu, kterou bychom omezením výroby zbraní ušetřili. A zadruhé nevěřím, že by se ti někdy podařilo přesvědčit lidi, aby se vzdali své schopnosti bránit se.

„Podívejme se na statistické údaje. V současné době (dnes je 25. března 1994) se na celém světě vydává na zbrojení přibližně trilion dolarů ročně. To je **milion dolarů za minutu**.

Národy, které **utrácejí** nejvíc, by mohly **investovat** do společensky prospěšných programů, o kterých jsem se už zmínil. Takže větší a bohatší národy **by pochopily**, že to je v jejich zájmu – **kdyby** věřily, že to je možné. Ale větší a bohatší národy se nemohou vzdát své obranyschopnosti, neboť se obávají, že by je napadly chudé národy, které jim závidí a **chtějí získat jejich bohatství**.

Existují dva způsoby, jak překonat tuto hrozbu.

- 1) Sdílejte světové bohatství a zdroje se všemi národy na světě, takže nikdo nebude chtít ani potřebovat to, co má druhý, a všichni mohou žít důstojným životem.
- 2) Vytvořte světovou organizaci, která bude řešit spory mezi národy mírovou cestou.“

To by lidé nikdy neudělali.

„Už to dělají.“

Dělají ?

„Ano. V současné době probíhá ve vašem světě velký politický experiment, který se o to pokouší. Tomuto experimentu se říká Spojené státy americké.“

Kterým, jak už jsi řekl, se to vůbec nedaří.

„To je pravda. Musejí ještě hodně udělat, než se jim to podaří. (Ale o tom - a o postojích, které tomu brání budu mluvit později.) Přesto je to nejlepší experiment toho druhu.

Jak říkal Churchill: „Demokracie je nejhorší systém, kromě všech ostatních.“

Váš národ byl první, který vzal volnou konfederaci jednotlivých států a úspěšně je sjednotil do jedné soudržné skupiny, podléhající centrální vládě.

V té době to žádný stát nechtěl udělat. Všechny státy se tomu zuby nehty bránily, neboť se bály, že přijdou o svůj individuální charakter, a tvrdily, že taková unie nebude sloužit jejich zájmům.

Je dobré vědět, co se tehdy dělo.

Zatímco byly jednotlivé státy spojeny ve volné konfederaci, neexistovala žádná skutečná vláda Spojených států a tudíž žádná centrální moc, která by zajistila dodržování Článků Konfederace.

Každý stát měl svou vlastní zahraniční politiku, některé dokonce uzavřely individuální obchodní dohody s Francií, Španělskem, Anglií a dalšími zeměmi. Jednotlivé státy konfederace mezi sebou obchodovaly, a přestože to zákon zakazoval, některé státy přirážely dovozní clo na zboží z druhých států konfederace - stejně jako na zboží dovážené ze zámoří. Obchodníci, kteří chtěli prodávat nebo nakupovat, neměli na vybranou. Museli clo platit, protože neexistovala žádná centrální **vláda**, která by tomu **zabránila**.

Jednotlivé státy proti sobě také válčily. Každý stát měl svou vlastní armádu a devět států mělo své válečné námořnictvo. „Nešlapte po mně,“ mohlo být oficiálním mottem každého státu konfederace.

Polovina států tiskla své vlastní peníze. (Přestože Konfederace to prohlásila za nezákonné !)

Zkrátka a dobře, vaše původní státy, které se spojily podle **Článků** konfederace, se chovaly **přesně tak, jak se dnes chovají nezávislé národy**.

Přestože viděly, že dohody jejich Konfederace nefungují, zarytě se odmítaly podrobit centrální vládě, která jediná by mohla **zaručit** dodržování těchto dohod.

Nicméně časem se několika progresivním vůdcům podařilo přesvědčit většinu lidí, že by vytvořením nové federace **získali** mnohem víc, než by kdy mohli ztratit.

Obchodníci by ušetřili a měli by větší zisky, neboť jednotlivé státy by už nemohly vymáhat dovozní clo za zboží dovezené z druhých států Konfederace.

Vlády by ušetřily a mohly by investovat do společensky prospěšných programů a **služeb**, protože by nemusely vydávat peníze na obranu proti druhým státům Konfederace.

Lidem by spolupráce mezi jednotlivými státy přinesla větší bezpečí a prosperitu.

A žádný stát by neztratil nic na své velikosti, naopak by se stal ještě větším.

A přesně to se také stalo.

Totéž by se mohlo stát se sta šedesáti národními státy světa, kdyby se spojily ve Světové federaci. Takové politické uspořádání by mohlo skoncovat s válkami.“

A jak ? Neshody mezi národy by trvaly i nadále.

„Tak tomu bude, dokud se lidé nepřestanou poutat na vnější věci. Jediné opravdové řešení, jak skoncovat s válkami, je duchovní řešení. Teď ale hovoříme o geopolitickém řešení.“

Ve skutečnosti je třeba **skloubit obě** tato řešení. Chcete-li změnit svůj život, musíte žít svou duchovní pravdu v praktickém životě.

Dokud se to nestane, **nepřestanou** existovat neshody. V tom máš pravdu. Ale nemusejí být války. Lidé se nemusejí zabíjet.

Válčí snad mezi sebou Kalifornie a Oregon, Maryland a Virginia, Wisconsin a Illinois ?“

Neválčí.

„A proč ne ? Nedochozí mezi nimi občas k neshodám a sporům ?“

Myslím, že občas ano.

„To je naprosto jisté. Ale tyto státy se mezi sebou **dobrovolně dohodly**, že budou dodržovat určité zákony týkající se společných záležitostí, zatímco si ponechaly právo schvalovat vlastní zákony, které se týkají jejich vnitrostátních záležitostí.

A dojde-li opravdu k nějakému sporu v důsledku odlišných interpretací zákona, celý případ se předá **k posouzení federálnímu soudu**, který má pravomoc spor vyřešit.

A v případě, že neexistuje žádný precedens nebo jiný způsob, jak záležitost **uspokojivě vyřešit**, státy pošlou své zástupce na příslušné ministerstvo centrální vlády, aby se pokusili navrhnout **úpravu** zákona, který by přinejmenším **vedl** k rozumnému kompromisu.

Tak **funguje** vaše federace. Prostřednictvím soudního systému, který interpretuje zákony a zajišťuje jejich dodržování - je-li nutno, pak i s pomocí ozbrojené moci.

Ačkoli nikdo netvrdí, že by se tento systém nedal zlepšit, tento politický nástroj funguje už přes dvě stě let !

Je nepochybné, že podobný systém **bude fungovat také mezi národními státy.**“

Jestliže je to tak jednoduché, proč to ještě nikdo nevyzkoušel ?

„Několik takových pokusů se již **uskutečnilo**. Vaše Společnost národů byla prvním. Organizace spojených národů je posledním.

První pokus bohužel neuspěl a druhý je jen minimálně efektivní, protože - stejně jako třináct států původní americké Konfederace - členské státy (zejména ty nejmocnější) mají strach, že by tímto novým politickým uspořádáním **víc ztratily než získaly**.

Důvod je zřejmý: „Mocenská elita“ má větší zájem na udržení vlastní moci než na zlepšení kvality života pro **všechny**. Bohatí vědí, že by taková Světová federace zlepšila životní podmínky chudých - ale obávají se, že by to bylo na **jejich úkor...** a oni se ničeho nechtějí vzdát.“

Nejsou jejich obavy oprávněné ? Nebo je nerozumné snažit se udržet si to, čeho jsme se tak dlouho snažili dosáhnout ?

„Zaprvé není pravda, že by se bohatí museli vzdát svého bohatství jen proto, aby chudí dostali víc.

Jak už jsem řekl, stačilo by, kdybyste vzali ten trilion dolarů, které byste každoročně ušetřili na zbrojení, a použili je na humanitární účely. Nemuseli byste utratit ani halíř ze svého bohatství.

(Samozřejmě můžeš namítnout, že by na to doplatily mezinárodní zbrojařské společnosti - stejně jako jejich zaměstnanci a **všichni**, jejichž bohatství je závislé na konfliktním vědomí vašeho světa, Je-li však něčí existence **závislá** na tom, že svět žije v neustálém konfliktu, pak tato závislost možná vysvětluje, proč váš svět brání **jakémukoli** pokusu vytvořit podmínky pro trvalý mír.)

Pokud jde o tvou druhou otázku, je-li vaše vědomí orientováno výhradně na vnější svět, pak vaše snaha udržet si majetek není nerozumná.“

Cože ?

„Jestliže vám největší životní uspokojení přinášejí zážitky dosažitelné pouze ve vnějším světě, pak se **nikdy** nebudete chtít vzdát ani **špetky** toho, co jste nahromadili.

A pokud ti, kteří nemají nic, přisuzují své **neštěstí nedostatku** materiálních statků, pak jsou na tom stejně. Budou neustále chtít všechno, co máte vy, a vy budete neustále odmítat dělit se s nimi.

Proto jsem říkal, že jestliže existuje nějaké řešení, jak skoncovat s válkou, pak je to **duchovní** řešení.

Každý geopolitický problém, stejně jako každý osobní problém, je nakonec problém duchovní.

Celý **život** je duchovní záležitost a všechny životní problémy jsou duchovního původu a proto jsou řešitelné jedině **duchovním způsobem**.

Války vznikají proto, že někdo má něco, co někdo jiný chce. Proto někdo dělá něco, co někdo jiný nechce.

Všechny konflikty jsou důsledkem nesprávně zaměřené touhy.

Pouze vnitřní mír může být trvalý.

Každý by měl hledat klid ve své duši. Najdeš-li vnitřní klid, zjistíš, že můžeš žít šťastně i ve vnějším světě.

To znamená, že se obejdeš bez materiálních statků vnějšího světa. „Nepotřebovat“ materiální věci ti dává ohromnou svobodu. Především tě to osvobodí od strachu, že je něco, co nikdy nebudeš mít, že přijdeš o něco, co máš, nebo že bez nějaké věci nebudeš nikdy šťastný.

Nezávislost na materiálních věcech vás osvobozuje od zlosti. **Zlost je vyjádřený strach.** Nemáte-li se čeho bát, nic vás nemůže rozzlobit.

Nejste rozzlobení, když nedostanete, co jste chtěli, protože vaše chtění nebylo nutností. Proto se nebojíte možnosti, že něco nezískáte. A proto nemáte zlost.

Nerozzlobí vás, když vidíte, jak druzí dělají něco, co si nepřejete, protože **nepotřebujete**, aby **něco** dělali nebo nedělali. A proto nemáte zlost.

Nerozzlobí vás, když se k vám někdo chová nepřátelsky, protože nepotřebujete, aby se k vám choval přátelsky. Nerozzlobí vás, když vás někdo nemiluje, protože **nepotřebujete**, aby vás miloval. Nerozzlobí vás, když je k vám někdo krutý nebo když vám chce ublížit, protože **nepotřebujete**, aby se choval nějak jinak, a navíc je vám jasné, že vám stejně nemůže ublížit.

Nerozzlobíte se, ani když vám někdo chce vzít život, protože nemáte strach ze smrti.

Nemáte-li strach, pak můžete přijít o všechno ostatní a stejně se nerozzlobíte.

Intuitivně si uvědomujete, že všechno, co jste kdy vytvořili, lze vytvořit znovu, nebo - což je mnohem důležitější - že na tom stejně nezáleží.

Jakmile najdete vnitřní klid, žádná vnější okolnost nemůže ovlivnit stav vaší mysli.

To neznámá, že odmítáte všechna tělesná uspokojení. Ani zdaleka ne. Naopak si uvědomujete svou tělesnou existenci mnohem intenzivněji než předtím.

Váš zájem o tělesné uspokojení je však svobodný, nikoli nucený. Tělesné vjemy **vnímáte** proto, že je vnímat chcete, nikoli proto, že je vnímat musíte, abyste se cítili šťastní nebo abyste ospravedlnili svůj smutek.

Tato jednoduchá změna - pokud by o ni usilovali všichni - by vnesla do vašeho světa trvalý mír a spravedlnost.

Neexistuje žádný jiný recept. **Světový mír je osobní záležitost.**

Musíte změnit své vědomí nikoli svou vnější situaci.“

Jak můžeme najít vnitřní klid, když jsme hladoví ? Jak můžeme najít vnitřní klid, když máme žízeň ? Jak můžeme být klidní, když je nám zima a nemáme kde bydlet ? Jak se můžeme ubránit zlosti, když naši milovaní umírají bezdůvodně ?

Mluvíš tak poeticky, ale je poezie praktická ? Co může říci matce z Etiopie, která se bezmocně dívá, jak její zesláblé dítě umírá hladem, protože nemá skývu chleba ? Co může říci muži z Hondurasu, který umírá s kulkou v hrudi, protože se snažil zastavit armádu, jež mu chtěla vzít jeho vesnici ? A co říká ženě z Brooklynu, která byla osmkrát znásilněna bandou chuligánů ? Co říká šestičlenné irské rodině, kterou zabila bomba, již dali teroristé do kostela těsně před nedělní mší ?

„Je těžké to poslouchat, ale řeknu ti tohle: Ve všem je dokonalost. Snaž se ji vidět. To je změna vědomí, o které hovořím.

Nic nepotřebuj. Nic nechtěj. Spokoj se s tím, co přichází.

Vnímej své pocity. Plač svým pláčem. Směj se svým smíchem. Važ si své pravdy. Až skončíš, uklidni se a uvědom si, že já jsem Bůh.

Jinými slovy, uprostřed nejhorší tragédie vnímej její nádheru. I ve chvíli, kdy umíráš s kulkou v hrudi, i ve chvíli, kdy jsi znásilňován.

Vím, že se ti to zdá nemožné. Když se však sjednotíte s Božím vědomím, budete toho schopni.

Samozřejmě že to dělat **nemusíte**. Všechno záleží na tom, jak chcete prožívat přítomný okamžik.

V okamžiku strašné tragédie se musíte uklidnit a ponořit se do hlubiny své duše.

Když nad tím nemáte žádnou kontrolu, děláte to automaticky.

Mluvil jsi někdy s někým, kdo náhodou sjel z mostu do řeky ? Nebo s někým, na koho někdo mířil revolverem ? Nebo s někým, kdo se málem utopil ? Tito lidé ti řeknou, že v takovém okamžiku se čas zastavil, že se cítili naprosto klidní a že neměli sebemenší strach.

„Nemějte strach, neboť jsem s vámi.“ To říká poezie člověku v tragickém okamžiku. V té nejtemnější chvíli budu tvým světlem. Budu tvou útěchou a dám ti sílu. Proto neztrácejte víru ! Jsem váš pastýř. Uložím vás na zelených pastvinách. Povedu vás podél klidných vod.

Uklidním vaši duši a povedu vás cestou spravedlnosti.

A přestože jdete údolím stínů smrti, nebudete se bát **ničeho** zlého, neboť já jsem s vámi. Já vás **utěším**.

Prostírám vám stůl v přítomnosti vašich nepřátel. Pomažu vám hlavu olejem. Váš pohár se naplní.

Dobro a milosrdenství vás bude doprovázet po celý život a budete přebývat v mém domě - a v mém srdci - navždy.“

To je úžasné. To, co jsi právě řekl, je úžasné. Přál bych si, aby to lidé pochopili. Přál bych si, aby tomu porozuměli a aby tomu uvěřili.

„Tato kniha jim pomůže. I ty jim pomáháš. Snažíš se zvýšit úroveň kolektivního vědomí. To by měli dělat všichni.“

Ano.

Můžeme teď hovořit o něčem jiném ? Myslím, že bychom si měli promluvit o některých názorech mnoha lidí.

Mnoho lidí se domnívá, že chudí dostávají dost, že bohatí by měli přestat platit daně - které je vlastně trestají za to, že celý život tvrdě pracovali a někam to dotáhli“.

Tito lidé věří, že chudí jsou chudí proto, že chudí chtějí být. Někteří se vůbec nesnaží. Raději se nechají podporovat státem, než aby se živili prací.

Mnoho lidí si myslí, že přerozdělování bohatství je socialistické zlo. Citují Komunistický manifest - „od každého podle jeho schopností, každému podle jeho potřeb,“ - jako důkaz d'ábelského původu myšlenky, že každý by měl přispívat k zajištění lidské důstojnosti všech.

Tito lidé věří, že každý by se měl starat jen o sebe“. Když jim někdo řekne, že to je chladné a bezcitné, ohrazují se tím, že každý má stejnou příležitost; tvrdí, že nikdo není v nevýhodě; že když oni „to někam dotáhli“, totéž může udělat každý a jestliže to někdo neudělá, pak je to jen jeho vina.

„A tobě se zdá, že to je arogantní názor, zakořeněný v nevděčnosti.“

Ano. Ale co si myslíš ty ?

„Já si nemyslím nic. Je to prostě názor. Pokud jde o názory, důležité je jen jedno; zda je vám určitý názor k něčemu dobrý. Zda je vám užitečný z hlediska toho, čím jste a čím chcete být ?

Tohle je otázka, kterou si musí položit každý. Je pro mě dobré, když si tohle myslím ?

Na světě **jsou** lidé - vlastně celé **skupiny** lidí - kteří se narodili **v nepříznivých podmínkách**. To je zcela zřejmé.

Je však také pravda, že na metafyzické úrovni není nikdo v nevýhodě, neboť každý si pro sebe vytváří přesně takové lidi, události a okolnosti, jaké potřebuje k uskutečnění toho, co uskutečnit chce.

Vybíráte si všechno. Vybíráte si své rodiče. Svou vlast. Všechny okolnosti vašeho návratu.

Celý život si neustále vybíráte a vytváříte lidi, události a okolnosti, které vám poskytnou přesně takovou příležitost, jakou potřebujete k tomu, abyste poznali sami sebe takové, jací **opravdu jste**.

Jinými slovy, nikdo není v nevýhodě z hlediska toho, čeho chce dosáhnout jeho duše. Duše si například může **přát** žít ve zmrzačeném těle nebo v represivní společnosti, aby mohla žít v podmínkách, které jsou nutné k dosažení toho, čeho chce dosáhnout.

Takže lidé, kteří jsou „postižení“ ve **fyzickém** smyslu, žijí vlastně v dokonalých podmínkách v **metafyzickém** smyslu.“

Co z toho vyplývá ? Měli bychom pomáhat „postiženým“, nebo si prostě uvědomit, že na tom jsou přesně tak, jak sami chtějí, a umožnit jim, aby si „vyřešili svou karmu“ ?

„To je velmi dobrá - a velmi důležitá - otázka.

Pamatuj si, že všechno, co si myslíš, děláš a říkáš, je odrazem toho, čím ses rozhodl být. Stále se k tomu vracím, protože to je to jediné, co tady děláte. To je jediný cíl vaší duše. Snažte se **vytvářet** a prožívat to, čím skutečně **jste**. V každém okamžiku vytváříte sami sebe.

Setkáte-li se s někým, kdo se vám z hlediska vašeho světa jeví nějakým způsobem postižený, musíte si položit otázku: Kdo jsem a čím chci být ve vztahu k tomuto člověku ?

Jinými slovy, kdykoli někoho potkáte za **jakýchkoli** okolností, vaše první otázka by měla být: Co tady vůbec chci ?

Posloucháš ? Vaše první otázka musí být: Co tady chci ? Nikoli; Co tady chce ten druhý ?“

To je to nejzajímavější, co jsem kdy slyšel o postoji k druhým lidem, A také to odporuje všemu, co mě kdy učili.

„To vím. Ale vaše lidské vztahy jsou v tak hrozném stavu proto, že se vždycky snažíte zjistit, co chtějí **druzí** - místo abyste myslili na to, co chcete vy. Pak se musíte rozhodnout, zda jim to **dáte**. A rozhodujete se takto: Začnete hledat něco, co byste od druhého mohli potřebovat. Jestliže nic nenajdete, váš důvod něco mu dát zmizí. Vidíte-li však něco, co od něho chcete, pak se snažíte dát mu, co chce on.

A potom jste nespokojení - zejména když vám druhý nakonec nedá, co chcete.

Tato hra má jednoduchá pravidla. Ty uspokojíš moje potřeby a já uspokojím tvoje.

A přece smyslem veškerých lidských vztahů - vztahů mezi jednotlivci i mezi národy - je něco jiného. Cílem vašeho posvátného vztahu ke každému člověku, místu nebo předmětu není zjistit, co kdo chce nebo potřebuje, nýbrž přijít na to, co potřebujete k tomu, abyste mohli být tím, čím chcete být.

Proto jsem **stvořil** také vztahy k ostatním věcem. Kdybych to byl neudělal, mohli byste žít **ve vakuu**, v prázdnu, v nerozlišenosti Věčného bytí, odkud jste přišli.

V tomto Bytí však pouze **jste**, ale nemůžete **vnímat** sami sebe **jako něco individuálního**, protože tam není nic, **čím byste nebyli**.

Proto jsem vymyslel způsob, jak můžete stále znovu vytvářet a uvědomovat si sami sebe. Za tím účelem jsem vám poskytl:

- 1) Relativitu - systém, v němž můžete existovat ve vztahu k něčemu jinému.
- 2) Zapomnětlivost - proces, který vám umožňuje neuvědomovat si, že relativita je pouhý trik a že vy jste vším.
- 3) Vědomí - stav Bytí, v němž se vyvíjíte, dokud nedosáhnete Božství.

V tomto modelu existence je vědomí vším.

Vědomí - neboli to, co si opravdu uvědomujete - je základem veškeré pravdy a tudíž veškeré duchovnosti.“

Ale jaký má tohle všechno smysl ? Nejdřív to zařídíš tak, abychom zapomněli, kdo jsme, jen proto, abychom se na sebe pak mohli rozpomenout ?

„Ne tak docela. Abyste mohli vytvářet to, co jste a čím **chcete být**.“

To je Boží existence. Jsem to já - skrze **vás**.

A to je smysl veškerého života.

Skrze vás si uvědomuji, kdo a co jsem já.

Bez vás bych to věděl, ale nemohl bych to prožívat.

Uvědomování a prožívání jsou dvě různé věci. Já osobně dávám přednost prožívání.

A skutečně to **dělám**. Skrze **vás**.“

Zdá se, že jsem zapomněl svou původní otázku.

„Boha neudržíš v mezích jednoho námětu.“

Vraťme se tedy zpátky.“

Už to mám - jak přistupovat k těm méně šťastným.

„Především se musíš rozhodnout, kdo a co jsi ve vztahu k ním.“

Rozhodneš-li se, že budeš pomocníkem, pak se tím snaž **být co nejlépe**.

A uvědom si, že tvá schopnost být pomocníkem **nemá nic společného s tím, co dělají nebo jsou druzí**.

Někdy druhému pomůžeš nejvíc, když si ho nevíš a tím mu umožníš, aby si **pomohl sám**.

Pamatuj si, že ta největší pomoc, jakou někomu můžeš poskytnout, je **probudit ho**, aby si mohl uvědomit, čím skutečně je. Je mnoho způsobů, jak to udělat. Někdy je třeba ho mírně postrčit, jindy je lepší nechat ho na pokoji. (Všichni rodiče to znají a denně se tím trápí.)

Máš možnost přimět ty méně šťastné, aby se na sebe dívali jinak.

I ty se musíš na ně dívat jinak, neboť **díváš-li se** na ně jako na nešťastníky, pak nešťastníky **budou**.

Ježíš měl úžasnou schopnost vidět každého člověka tak, jaký skutečně byl. Odmítal povrchní zdání. Odmítal věřit tomu, co si o sobě druzí myslí. Vždycky měl vznešenější představu a vždycky ji každému nabídl.

Vždycky však respektoval rozhodnutí druhých. Od nikoho nevyžadoval, aby jeho vyšší představu přijal.

S každým člověkem jednal ohleduplně - a když někdo chtěl žít jako člověk, který potřebuje pomoc, Ježíš ho neodsuzoval za jeho špatný úsudek, ale dovolil mu, aby svůj život miloval - a láskyplně mu pomáhal uskutečnit jej.

Neboť Ježíš věděl, že někteří lidé se nejrychleji stanou tím, čím jsou, když si zvolí cestu lidí, jakými nejsou.

Jejich cestu nepovažoval za nedokonalou a nikdy ji neodsuzoval. Díval se na ni také jako na „dokonalou“ a tak podporoval každého v jeho snaze být tím, čím chce být.

Proto každý, kdo Ježíše požádal o pomoc, pomoc dostal.

Ježíš nikoho neodmítal - ale dával si pozor, aby pomoc, kterou poskytuje, skutečně posilovala upřímnou touhu druhého.

Jestliže někdo upřímně hledal osvětlení, Ježíš mu dal potřebnou sílu, odvahu a moudrost. Byl všem příkladem a povzbuzoval je, aby v **něho** alespoň věřili, když už nemohou udělat nic jiného. Nikdy by je nezavedl na nesprávnou cestu.

Mnoho lidí v Ježíše věří - a on jim dodnes pomáhá. Neboť jeho duše je věrná svému předsevzetí, že bude probouzet ty, kteří probuzení hledají a kteří chtějí žít v Bohu.

Nicméně byl **milosrdný** i k těm, kteří v něho nevěřili. Proto odmítal pokrytectví - stejně jako jeho otec v nebi - a nikoho nikdy neodsuzoval.

Všem poskytoval přesně takovou pomoc, jakou vyžadovali, když jim byl předtím řekl, jakou pomoc mohou **dostat**.

Nikdy nikomu pomoc neodmítl a už vůbec by to neudělal jen proto, že by zastával názor, „jak si usteleš, tak si lehneš“.

Ježíš si uvědomoval, že když lidem poskytne takovou pomoc, o jakou žádají, místo aby jim nabízel pomoc, kterou chce poskytnout on, že je posiluje **na takové úrovni, na jaké jsou jeho pomoc schopni přijmout.**

Tak to dělají všichni velcí Mistři. Ti, kteří žili na vaší planetě v minulosti, i ti, kteří tu žijí dnes.“

Ted' jsi mě trochu zmátl. Kdy naše pomoc druhé lidi oslabuje ? A kdy jim brání v růstu ?

„Když jim nabízíš pomoc takovým způsobem, která je činí závislými, místo aby je podněcovala k nezávislosti.

Když z falešného soucitu druhým dovolíš, aby se začali spoléhat na tebe, místo aby se spoléhali na sebe.

To není soucit, to je nucení. Máš nutkání uplatňovat svou moc. Rozdíl mezi soucitem a nutkáním projevít svou vlastní moc je velmi jemný. Někdy si opravdu myslíš, že někomu upřímně pomáháš, ale zatím se jen vyžíváš ve své moci. Na to si musíš dávat dobrý pozor. Neboť se cítíš mocný přesně do té míry, jak dovolíš druhému, aby se na tobě stal závislým. A to ti samozřejmě dělá velice dobře.

Tento druh pomoci **je však afrodiziakum, které svádí slabé.**

Slabým bychom měli pomáhat proto, aby se stali silnými, nikoli proto, aby se stali ještě slabšími.

Tohle je problém mnoha sociálních programů, neboť často dělají to druhé. Sociální programy jsou někdy samoučelné. Jejich cílem může být ospravedlnění jejich vlastní existence stejně jako pomoc potřebným.

Kdyby byla státní podpora omezená, lidé by dostali pomoc jen tehdy, když to opravdu naléhavě potřebují, takže by se na sociální podpoře nemohli stát závislými.

Stát si uvědomuje, že pomoc je moc. Proto státy nabízejí pomoc co největšímu množství lidí, neboť čím více lidem pomohou, tím více lidí pomůže jim.

Koho stát podporuje, ten podporuje stát.“

To znamená, že bychom neměli přerozdělovat bohatství. Komunistický manifest je d'ábelský výmysl.

„Dábel sice neexistuje, ale já rozumím, co tím chceš říct.

Myšlenka, z níž vychází prohlášení „Od každého podle jeho schopností, každému podle jeho potřeb“, je krásná. V podstatě říká, že jste všichni bratři. Realizace této myšlenky však může být hrozná.

Sdílení bohatství musí být způsob života, nikoli nařízení státu. Lidé by měli sdílet své bohatství dobrovolně, nikoli z donucení.“

A tady se k tomu opět vracíme, státy jsou lidé a státní programy jsou mechanismy, jejichž prostřednictvím lidé sdílejí své bohatství. A já tvrdím, že se lidé kolektivně skrze své politické systémy rozhodli bohatství sdílet, protože ze zkušenosti vědí, že „bohatí“ obvykle nesdílejí své bohatství s „chudými“.

Ruský mužik by se byl nikdy nedočkal, kdyby měl čekat, až ruská šlechta začne sdílet své bohatství - které získala z tvrdé práce mužiků. Mužici dostali jen tolik, aby neumřeli hladem, aby mohli obdělávat půdu - a obohacovat šlechtu. Tady máš krásný příklad závislého vztahu ! Takové nemravné uspořádání je horší než cokoli, co vymyslel stát.

A právě proti tomu se mužici vzbouřili. Stát, který měl zaručit rovnost všem, se zrodil z nespokojenosti nad tím, že „bohatí“ nechtěli dobrovolně sdílet své bohatství s „chudými“.

Bylo to, jak řekla Marie Antoinetta o hladovějících masách, protestujících pod jejími okny, zatímco ona se koupala ve zlaté vaně a pojídala importované hrozny: „Ať jedí dorty !“

Právě proti tomuto postoji se utlačovaní vždycky bouřili. Právě takové podmínky plodí revoluce a vedou k vytváření takzvaných despotických států.

Státy, které „berou bohatým a dávají chudým“, jsou považovány za despotické; a za jaké považuješ státy, které se nesnaží zabránit tomu, aby bohatí vykořisťovali chudé ?

Zeptej se mexického rolníka. Říká se, že dvacet nebo třicet rodin - bohatá a mocná elita - doslova vládne Mexiku (především proto, že je vlastní), zatímco dvacet nebo třicet milionů Mexičanů žije v naprosté bídě. Proto se mexičtí rolníci v letech 1993-94 vzbouřili. Je totiž rozdíl mezi elitistickým státem a státem, kterému vládne lid skrze svobodně zvolenou vládu.

Nejsou lidové vlády vytvářeny rozzlobenými lidmi, nespokojenými s hluboce zakořeněným sobectvím lidské povahy ? Nejsou státní programy snahou o nápravu lidské neochoty zjednat nápravu z vlastní vůle ?

Nevznikají právě z toho důvodu zákony, které zajišťují důstojnou existenci všem; například zákony zajišťující slušné bydlení nebo zákony zakazující vykořisťování dětské práce ?

Nebylo zavedení sociálního pojištění snahou státu poskytnout starým lidem něco, co jim nechtěly nebo nemohly poskytnout jejich vlastní rodiny ? Jak se slučuje naše nenávisť ke státní kontrole s naší neochotou udělat cokoli z vlastní vůle ?

Před tím, než stát donutil bohaté uhlobarony, aby zavedli bezpečnostní opatření v dolech, horníci pracovali v příšerných podmínkách. Proč taková opatření nezavedli uhlobaroni z vlastní vůle ? Protože by to snížilo jejich zisky ! Nikdy je nezajímalo, kolik horníků umře v jejich nebezpečných dolech jen proto, aby zvyšovali jejich zisky.

Před tím, než stát zavedl minimální hodinovou mzdu, podnikatelé platili dělníkům otrocké mzdy. Ti, kteří mluví o „starých dobrých časech“, říkají: „A co má být ? Aspoň dali dělníkům práci. A koneckonců, kdo riskuje ? Dělník ? Vůbec ne ! Všechno riziko na sebe bere investor, majitel ! Takže ten by měl být odměněn nejlépe.“

Každý, kdo si myslí, že by zaměstnavatelé měli zacházet slušně se zaměstnanci, na kterých závisí jejich zisky, je označován za komunistu.

Každý, kdo si myslí, že by nikomu nemělo být odepřeno bydlení jen proto, že má jinou barvu kůže, je označován za socialistu.

Každý, kdo si myslí, že by ženám neměla být odpírána práce jen proto, že jsou ženy, je označován za radikálního feministu.

A když se státy, prostřednictvím svých zvolených představitelů, pokoušejí řešit problémy, jež bohatí a mocní řešit odmítají, jsou považovány za despotické. (Samozřejmě ne lidmi, kterým pomáhají. Pouze těmi, kteří odmítají poskytnout pomoc sami.)

Nikde to není zjevnější než ve zdravotnictví. Americký prezident a jeho žena prohlásili v roce 1992, že není spravedlivé, aby miliony Američanů neměly přístup k preventivní zdravotní péči; celý národ začal debatu, do které byli nakonec vtaženi i lékaři a pojišťovny.

Nejde o to, čím řešení bylo lepší, jestli plán navržený vládou, nebo plán navržený soukromým sektorem.

Otázka zní: Proč soukromý sektor nenavrhl už dávno své vlastní řešení ?

Řeknu ti proč. Protože nebyl nikým donucen. Nikdo si nestěžoval. A soukromý sektor je motivován jen ziskem.

Zisk, zisk, zisk.

Chci říct jen tohle. Můžeme si stěžovat, jak chceme, ale faktem zůstává, že stát nabízí řešení tehdy, když je nenabídne soukromý sektor.

Můžeme také tvrdit, že stát dělá to, co dělá, proti vůli občanů. Ale dokud občané kontrolují vládu - jak tomu je do jisté míry ve Spojených státech - vláda bude i nadále hledat řešení společenských neduhů, protože většina lidí není bohatá a mocná a protože se musí právní cestou domoci toho, co jí společnost nikdy nedá dobrovolně.

Jedině v zemích, kde většina národa nemá nad vládou žádnou kontrolu, nedělá stát nic proti nespravedlnosti.

Takže otázka zní: Kdy dělá stát příliš ? A kdy dělá málo ? A jak najít tu správnou rovnováhu ?“

„Ale ! Ještě nikdy jsem tě neslyšel takhle mluvit ! To byla zatím tvoje nejdelší řeč.“

Říkal jsi, že v této knize se budeme zabývat některými závažnějšími problémy lidstva. Myslím, že tohle je opravdu velký problém.

„Všichni, počínaje Toynbeem a Jeffersonem a Marxem konče, se snaží tento problém vyřešit stovky let.“

Dobře - a jaké řešení navrhuješ ty ?

„Tady se budeme muset vrátit zpátky.“

Tak mluv. Možná to potřebuji slyšet dvakrát.

„Začneme tedy tím, že já **nenavrhuji** žádné „řešení“. A to proto, že nic z toho, o čem jsi mluvil, nepovažuji za problematické. Všechno je takové, jaké to je, a já to neposuzuji. Pouze tu popisuji zjevná fakta. Fakta, která každý vidí.“

Tak dobře, ty nenavrhuješ žádné řešení a nemáš žádné preference.

„Je mi jasné, že svět musí zavést politický systém, který nabídne totální řešení. Zatím se tomu nejvíce přiblížili Američané.“

Problém je v tom, že dobro a spravedlnost jsou etické problémy, nikoli problémy politické.

Stát je lidským pokusem nastolit spravedlnost a dobro prostřednictvím zákonů. Dobro se však rodí pouze v lidském srdci. Spravedlnost lze formulovat pouze v lidské mysli. Lásku lze prožívat pouze v lidské duši, neboť lidská duše **je láska**.

Nemůžete nařídit morálku. Nemůžete odhlasovat zákon, který bude říkat; „Milujte jeden druhého.“

Teď ale chodíme pořád dokola, neboť o tom všem jsme už mluvili. Nicméně je to zajímavé, a proto pokračujme. Nebude na škodu, když o některých věcech budeme hovořit dvakrát nebo třikrát. Důležité je dostat se k jádru věci.“

Takže ti položím tutéž otázku, kterou jsem ti už jednou dal. Nejsou všechny zákony lidským pokusem uzákonit morální pojmy? Není „legislativa“ jen kolektivní dohodou o tom, co je „správné“ a co je „špatné“?

„Ano, tak tomu je. Ale ve vaší primitivní společnosti je to nutné. (Samozřejmě že ve vyspělých společnostech takové zákony nutné nejsou. Každý jednotlivec se chová morálně.) Ve vaší společnosti máte stále ještě některé velmi elementární problémy. Mám zastavit na červenou, než přejezu křižovatku? Mám prodávat a nakupovat podle určitých pravidel? Měl bych se nějak omezovat ve vztahu k druhým?

Avšak ani tyto základní zákony - zákaz vraždit, podvádět, krást, dokonce ani příkaz zastavit na červenou - by **nebyly** nutné, kdyby všichni lidé dodržovali **zákony lásky**.

To znamená Boží zákony.

Co potřebujete, je růst vědomí, nikoli růst státní moci.“

Tím chceš říct, že by bylo všechno v pořádku, kdybychom se řídili deseti přikázáními?

„Žádných lest přikázání neexistuje. (Viz první kniha.) Boží zákon není žádný zákon. To vy však nechápete.“

Já od nikoho nic nevyžaduji.“

Mnoho lidí by tvému poslednímu výroku nevěřilo.

„Ať si přečtou první knihu. Tam je to podrobně vysvětleno.“

A co doporučuješ tomuto světu ? Naprostou anarchii ?

„Nic nedoporučuji. Jen konstatuji, že některé věci fungují. Upozorňuji vás na to, co je. A vůbec si nemyslím, že by anarchie mohla fungovat. Takové uspořádání společnosti je možné pouze mezi vyspělými bytostmi, což podle mého názoru lidé nejsou.

Takže určitá forma vlády bude nutná, dokud lidstvo nedosáhne takové úrovně, že bude schopné **přirozeně** dělat to, **co je správné**.

Prozatím je velice moudré, že se snažíte dodržovat zákony. To, co jsi říkal před chvílí, je nepochybně pravda. Lidé často nedělají dobrovolně to, co je „správné“.

Nejde však o to, proč vlády vydávají tolik nařízení a předpisů. Jde spíš o to, proč to **musejí** dělat.

Odpověď na tuto otázku má hodně společného s vaším vědomím izolovanosti.“

Myslíš s faktem, že se považujeme za vzájemně oddělené bytosti ?

„Ano.“

Nejsme-li však oddělení, pak jsme součástí jednoho celku. A nevyplývá z toho, že jsme jeden za druhého zodpovědní ?“

„Ano, jste.“

A nebrání nám to v individuálním růstu ? Jestliže jsem zodpovědný za všechny ostatní, pak má Komunistický manifest pravdu ! „Od každého podle jeho schopností, každému podle jeho potřeb.“

„Jak už jsem řekl, to je velmi ušlechtilá myšlenka. Ale svou ušlechtilost ztrácí, jakmile je uplatňována bezohledně. V tom spočíval problém komunismu. Chybná nebyla myšlenka, ale její realizace.“

Někteří lidé říkají, že tato myšlenka musela být lidem vnucována, protože odporuje lidské přirozenosti.

„Teď jsi uhodil hřebík na hlavičku. Neboť je třeba změnit především lidskou přirozenost. Tam je nutno začít.“

Pokusit se změnit vědomí, jak jsi už říkal.

„Ano.“

Ale to chodíme pořád dokola. Neomezovalo by kolektivní vědomí vědomí jedince ?

„Pohovořme si o tom. Kdyby byly uspokojeny potřeby každého člověka na vaší planetě - kdyby všichni lidé mohli žít důstojným životem, kdyby nemuseli bojovat o přežití - neotevřelo by to celému lidstvu cestu k ušlechtlejší činnosti ?

Byla by individualita jedince potlačena tím, že by každý měl zajištěné základní existenční potřeby ?

Je nutné obětovat všeobecnou důstojnost individuální slávě ?

A jaká je to sláva, je-li dosažena na úkor druhých ?

Obdařil jsem vaši planetu zdroji, které jsou víc než dostatečné k tomu, aby zajistily přežití všech. Jak je tedy možné, že každý rok umírají hlady desítky tisíc lidí ? Že tisíce lidí nemají střechu nad hlavou ? Že miliony lidí žijí v nelidských podmínkách ?

Pomoc, která by s tím skoncovala, není pomoc, která by omezovala lidskou individualitu.

Měřítkem vyspělosti společnosti je to, jak společnost zachází se svými nejslabšími členy. Jak už jsem řekl, celý problém je v tom, jak najít rovnováhu mezi pomocí a omezováním.“

Máš nějakou radu ?

„Je dobré řídit se tímto obecným pravidlem: Máš-li nějaké pochybnosti, vždycky jednej soucitně.

Zda někomu pomáháš, nebo zda mu škodíš, poznáš podle toho, zda ho tvá pomoc posiluje, nebo zda ho oslabuje.“

Říká se, že když se dá lidem všechno, že jsou méně ochotní pracovat.

„Proč by však měli pracovat, aby si zajistili základní existenční potřeby ? Copak na tomto světě není dostatek pro všechny ?

Nemá každý člověk právo žít důstojným životem ? **Neměl by** je mít ?

Člověk, který chce **víc** než základní potřeby - lepší jídlo, větší dům, krásnější šaty - ten se může snažit těchto cílů dosáhnout. Ale myslíš, že je nutné, aby člověk bojoval o **holý život** - na planetě, kde je víc než dost pro všechny ?

Tohle je základní otázka.

Nejde o to učinit všechny lidi stejnými, jde o to zajistit všem lidem základní existenční podmínky, aby každý měl možnost vybrat si, co víc chce.“

Někteří tvrdí, že jsou lidé, kteří nevyužijí příležitosti, ani když jim je dána.

„A mají pravdu. To nás přivádí k další otázce: Měly by se dávat stále nové a nové příležitosti lidem, kteří je nevyužívají?“

Myslím, že ne.

„Kdybych k tomu takhle přistupoval já, už dávno byste byli v pekle.“

Řeknu ti tohle: Boží svět je nekonečný soucit, láska a trpělivost. Dobro je omezeno jen v lidském světě.

V mém světě je dobro nekonečné.“

I když si to nezasloužíme ?

„**Vždycky** si to zasloužíte !“

I když tvou dobrotu odmítáme ?

„Zejména když ji odmítáte („Dá-li ti někdo políček na pravou tvář, obrať k němu i druhou.“) Když mou dobrotu odmítáte (což lidstvo dělá už po tisíciletí), vidím, že jste **pomýlení**.

Nevíte, co je pro vás to nejlepší. Mám s vámi soucit, protože váš omyl vychází z nevědomosti, nikoli ze zlého úmyslu.“

Ale někteří lidé jsou zlí. Někteří lidé jsou zlí od přírody.

„A kdo ti to řekl?“

Vím to z vlastní zkušenosti.

„Pak nejsi příliš vnímavý. Už jsem ti to řekl: Nikdo nedělá nic zlého z hlediska svého pohledu na svět.“

Jinými slovy, všichni dělají to nejlepší, co v dané situaci mohou.

Činnost každého závisí na jeho informovanosti.

Jak už jsem řekl - vědomí je všechno.“

A není zlé, když nás druzí napadají a dokonce zabíjejí, aby dosáhli svých cílů ?

„Už jsem ti to řekl: **Každý útok je voláním o pomoc.**“

Nikdo opravdu nechce nikomu ublížit. Ti, kteří to dělají - a to se týká i vašich vlád - to dělají proto, že se mylně domnívají, že to je jediný způsob, jak dosáhnout toho, co chtějí.

V této knize jsem se už zmínil o **vyšším řešení** tohoto problému. Prostě **nic nechtějte**. Mějte své preference, nikoli **potřeby**.

To je však možné jen na vysoké úrovni existence; na úrovni Mistrů.

Pokud jde o geopolitické problémy, proč by nemohly všechny národy spolupracovat, aby zajistily základní potřeby všech lidí ?“

O to se pokoušíme.

„To je všechno, co můžeš říct po tisíciletích lidské historie ?

Faktem zůstává, že jste ještě moc nevyspěli. Stále se řídíte primitivním názorem, že „se každý musí starat sám o sebe“.

Plundrujete Zemi, vykořisťujete lidi a systematicky zbavujete lidských práv všechny, kdo s vámi nesouhlasí, a označujete je za „radikály“.

To všechno děláte ze sobeckých důvodů, protože jste si zvyklí na způsob života, který si **nemůžete udržet žádným jiným způsobem**.

Každý rok **musíte** pokácet miliony stromů, abyste si mohli přečíst své nedělní noviny. **Musíte** ničit ozónovou vrstvu, která chrání vaši planetu, abyste si mohli nasprejovat vlasy. **Musíte** znečišťovat řeky a jezera, aby váš průmysl mohl vyrábět stále více spotřebního zboží. A **musíte** vykořisťovat ty nejslabší, abyste mohli žít v neslychaném a zbytečném pohodlí. A nakonec tohle všechno **musíte popírat abyste vydrželi sami se sebou**.

Nejste schopní „žít prostě, abyste umožnili druhým prostě žít“. To od vás nikdo nemůže chtít. To byste se museli vzdát příliš mnoha věcí. A vy jste přece pracovali tak **tvrdě**, abyste získali to, co máte. **Ted' se rozhodně ničeho nevzdáte**. A jestliže zbytek lidstva - nemluvě o dětech vašich dětí - má trpět, pak má prostě smůlu. Udělali jste všechno pro to, abyste to „někam dotáhli“ - ostatní to mohou udělat také ! Koneckonců **každý se stará sám o sebe**, nebo ne ?“

Existuje z téhle hrozné situace nějaké východisko ?

„Existuje. Mám to opakovat ? **Změna vědomí**.

Problémy, které trápí lidstvo, nevyřešíte politickými prostředky. O to se snažíte už tisíce let.

Změnu, kterou musíte udělat, můžete udělat pouze ve svém srdci.“

Můžeš to vysvětlit jednou větou ?

„Už jsem to několikrát udělal.

Musíte přestat vidět Boha jako oddělenou entitu.

Konečným řešením je Nejvyšší pravda: Nic ve vesmíru neexistuje odděleně od ničeho jiného. **Všechno** je vnitřně spojeno s procesem veškerého života.

Vaše politika musí vycházet z tohoto faktu. Všechny vaše zákony v něm musejí být zakořeněny.

V tom je jediná naděje lidstva. Jediná naděje této planety.“

Jak funguje zákon lásky, o kterém jsi už mluvil ?

„Láska dává všechno a nepožaduje nic.“

Jak mohu nic nechtít ?

„Kdyby všichni lidé dávali všechno, co bys mohl chtít ? Jediný důvod, proč **něco** chceš, je ten, že ti někdo něco nechce dát. **Proto začni rozdávat.**“

To bychom museli udělat všichni, jinak by to nefungovalo.

„Máš pravdu, to vyžaduje změnu kolektivního vědomí lidstva.

A jak k takové změně může dojít ? **Někdo musí začít.**

Příležitost máš.

Můžeš být zdrojem tohoto nového vědomí.

Můžeš být inspirací.

Vlastně jí **musíš** být.“

Musím ?

„Kdo jiný tu je ?“

„Buď světu světlem a nikomu neubližuj. Snaž se budovat, ne ničít.

Přiveď mé lidi domů.“

Jak ?

„Svým příkladem. Hledej jen božství. Mluv jen pravdu. Jednej láskyplně.

Žij podle zákona lásky. Dávej všechno, nechtěj nic.

Vyhýbej se světským věcem.

Nepřijímej nepřijatelné.

Řekni všem, kdo hledají, že existuje Bůh.

Každý okamžik svého života naplň horoucí láskou.

Neustále přemýšlej o nejkrásnější myšlence, opakuj nejkrásnější slovo, dělej ty nejkrásnější skutky. Tak oslavuj své Boží já. Tak oslavuj mne.

Přinášej klid a mír každému, koho potkáš - a přineseš mír na tuto Zem.

Buď klid a mír.

V každém okamžiku prožívej a vyjadřuj své Baží spojení s univerzálním bytím a s každým člověkem, místem a věcí.

Přijímej všechno, přiznávej všechny chyby, sdílej všechnu radost, přemýšlej o každém tajemství, vžívej se do situace všech lidí, odpouštěj všechny přestupky (i své vlastní), utěšuj každé srdce, respektuj pravdu druhých, miluj Boha druhých, braň práva všech, neurážej ničí důstojnost, podporuj zájmy všech lidí, uspokojuj potřeby všech, dívej se na druhé jako na posvátné bytosti, dávej každému dary a každému řekni, že ho Bůh nikdy neopustí.

Buď živým příkladem nejkrásnější pravdy, kterou máš v duši.

Mluv o sobě skromně, aby si druzí nepletli tvou nejvyšší pravdu s vychloubáním.

Mluv tiše, aby si druzí nemyslili, že se jen snažíš upoutat pozornost.

Mluv mírně, aby všichni poznali Lásku.

Mluv otevřeně, aby si nikdo nemyslil, že něco tajíš.

Mluv upřímně, aby ses nemohl mýlit.

Mluv často, aby tvé slovo bylo slyšet.

Mluv s úctou, abys nikoho nezneuctil.

Mluv láskyplně, aby každá tvá slabika léčila.

Mluv o mně každým svým slovem.

Ze svého života udělej dar. Nikdy nezapomínej, že **jsi** dar !

Buď darem každému, kdo vstoupí do tvého života a do jehož života vstoupíš ty. Nikdy **nevstupuj** do cizího života, nemůžeš-li být darem.

Když někdo neočekávaně vstoupí do tvého života, **snaž se najít dar, pro který si ten člověk přišel.**“

Jak nádherně řečeno.

„Z jakého jiného důvodu by k tobě někdo chodil ?

Řeknu ti tohle: Každý, kdo k tobě kdy přišel, přišel proto, aby od tebe dostal nějaký dar. Tím zároveň dává dar tobě - dává ti možnost, abys **realizoval** to, čím jsi. Až pochopíš tuto prostou pravdu, pochopíš také nejvyšší pravdu:

POSÍLÁM VÁM
JEN ANDĚLY“

14

Jsem z toho poněkud zmatený. Nemůžeme se vrátit trochu nazpět ? Měl jsem za to, že jsi mi říkal, že někdy lidem pomůžeme nejlépe, když je necháme, aby si pomohli sami. A pak jsem měl pocit, že mi radíš, abych druhým pomáhal, kdykoli vidím, že potřebují pomoc. Zdá se mi, že je v tom rozpor.

„Vysvětlím ti to.

Nikdy nikomu nenabízej takovou pomoc, která ho oslabuje. Nikdy nikomu nevnucuj pomoc, i když si myslíš, že ji potřebuje. Každému dej najevo, co pro něho můžeš udělat - pak vyslechni, co chce a co je ochoten přijmout.

Nabízej pomoc jen těm, kdo ji opravdu chtějí. Lidé ti často řeknou, že o žádnou pomoc nestojí. Ať už si myslíš, že bys jim mohl pomoci, někdy je lepší nechat druhé na pokoji.

Bude-li později někdo tvou pomoc potřebovat, poskytni mu ji.

Nikdy však nikomu nenabízej něco, co ho činí závislým, co ho oslabuje.

Vždycky existuje nějaký způsob, jak můžeš druhým pomoci a zároveň je posílit.

Nikdy **neignoruj** problémy těch, kteří opravdu chtějí tvou pomoc, neboť tím, že pro někoho uděláš příliš málo, nikoho neposílíš o nic víc, než když pro něho uděláš příliš moc. Chceš-li žít na vyšší úrovni vědomí, nesmíš úmyslně přehlížet potřeby svých bratrů a sester, nesmíš tvrdit, že pro ně bude nejlepší, když je necháš, aby se „smažili ve své vlastní šťávě“. To je ten nejpokrytečtější a nejarogantnější postoj, který pouze ospravedlňuje tvůj naprostý nezájem.

Tady tě opět odkazuji na Ježíše a jeho učení.

Neboť Ježíš řekl těm po své pravici: Pojdte vy, kterým požehnal můj Otec, dědičně se ujměte království, připraveného pro vás od založení světa.

Dostal jsem totiž hlad, a dali jste mi něco najíst; dostal jsem žízeň, a dali jste mi něco napít. Byl jsem cizí, a přijali jste mě pohostinně.

Byl jsem nahý, a oblékli jste mě. Onemocněl jsem, a starali jste se o mne. Byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.

Tehdy mu spravedliví odpovědí slovy: Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nakrmili jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti něco napít ? Kdy jsme tě viděli jako cizího, a přijali jsme tě pohostinně, nebo nahého, a oblékli jsme tě ? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a šli jsme k tobě ?

A on jim odpoví a řekne:

Vpravdě vám říkám: Do té míry, jak jste to činili jednomu z nejmenších z těchto mých bratrů, činili jste to mne.

Tohle je má Pravda, a ta platí na věky věků.“

Miluji tě, víš to ?

„Vím, že mě miluješ. A já miluji tebe.“

Poněvadž hovoříme o obecných aspektech života na planetární úrovni a přitom se vracíme k některým prvkům našeho individuálního života, o kterých jsme hovořili v první knize, rád bych se tě zeptal, co si myslíš o životním prostředí.

„A co chceš vědět?“

Je pravda, že své životní prostředí ničíme, jak tvrdí někteří ekologičtí aktivisté, nebo jsou tyto lidé jen radikální a zuřiví komouši, kteří vystudovali v Berkeley a kouří marihuanu?

„Odpověď na obě otázky je ano.“

Cože - ??

„Dělám si legraci. Odpověď na první otázku zní ano. Odpověď na druhou ne.“

Ozónová vrstva opravdu řídne? Deštné pralesy jsou opravdu decimovány?

„Ano. Ale nejsou to jen tato zjevná fakta. Je mnoho dalších věcí, které by vám měly dělat starost.“

Například?

„Na vaší planetě rychle ubývá kvalitní orná půda. To znamená, že máte stále méně půdy, v níž můžete pěstovat zemědělské produkty. Je to proto, že chvíli trvá, než se půda přirozeně obnoví, a na to vaši farmáři **nemají** čas. Potřebují půdu, která produkuje, produkuje a produkuje. Proto upustili od starého zvyku nechávat pole občas ležet ladem a střídat různá osiva. Protože chtějí půdu zúrodnit rychleji, používají chemikálie. Tím však nikdy nemohou nahradit přirozený rytmus Matky přírody.

Následkem toho dochází k erozi ornice. To znamená, že pěstujete stále více zemědělských plodin v půdě, která má stále méně přírodních živin. Žádné železo. Žádné minerály. Navíc jíte jídlo, které obsahuje chemikálie. Ačkoli to nemá žádné okamžité následky, po delší době s hrůzou zjistíte, že tyto chemikálie nejsou pro vaše tělo zdravé.

Tohle je jen jeden z mnoha příkladů toho, jak bezohledně vyčerpáváte svou Matku Zemi, dávkyni veškerého života.

Máte zájem jen o uspokojení svých okamžitých (a většinou přehnaných) potřeb. Měli byste se však zamyslet nad tím, kdy je toho dost.“

Proč neposloucháme ekology? Proč nebereme jejich varování vážně?

„Protože stejně jako ve všech důležitých otázkách týkajících se vašeho způsobu života na této planetě děláte totéž: Honíte se jen za ziskem.“

Jak to můžeme změnit ?

„Jednoduše. **Zrušte peníze.**“

Zrušit peníze ?

„Ano. Nebo je alespoň udělejte viditelnými.“

Tomu nerozumím.

„Většina lidí skrývá to, za co se stydí. Proto většina z vás skrývá svou sexualitu a proto skoro každý skrývá své peníze. Považujete peníze za něco velmi soukromého. A v tom spočívá celý problém.“

Kdyby **každý** znal finanční situaci **každého**, došlo by ve vaší zemi a na celé planetě k takovému povstání, jaké jste ještě nikdy neviděli. Teprve pak by nastala rovnost a spravedlnost.

Dnes není možné nastolit spravedlnost a poctivost, protože peníze je tak snadné ukrýt. Můžete je doslova **schovat**. Existují různé způsoby, jak tvůrčí účetní „skrývají“ peníze korporací.

A protože je to tak snadné, nikdo přesně neví, kolik má kdo peněz a jak s nimi nakládá. To umožňuje všelijaké pochybné a nepoctivé praktiky, ne-li přímo podvody. Například korporace mohou dávat dvěma různým zaměstnancům rozdílné platy za stejnou práci. Jednomu dávají víc jen proto, že má něco, co ten druhý nemá.“

A co to je ?

„Penis.“

Hmm.

„Ano. Hmm.“

Ty tomu nerozumíš. Zaměstnanec s penisem je lepší než zaměstnanec bez penisu. Je bystřejší, inteligentnější a schopnější.

„Hmm. Nevzpomínám si, že bych vás byl stvořil tímto způsobem. Tím myslím s tak rozdílnými schopnostmi.“

Nicméně jsi to udělal, a mě jen překvapuje, že si to nepamatuješ. Každý na této planetě to ví.

„S tím bychom měli přestat, nebo si někdo bude myslet, že to myslíme vážně.“

Chceš říct, že to nemyslíš vážně ? Ale my to vážně myslíme. Lidé na této planetě to myslí vážně. Proto ženy nemohou být římskokatolickými nebo mormonskými kněžími. Proto ženy nesmějí navštívit Zed' nářků v Jeruzalémě, proto nesmějí mít nejvyšší funkce ve velkých korporacích, proto nesmějí pilotovat dopravní letadla...

„Už ti rozumím. **Já** chci jen říct, že platová diskriminace by byla přinejmenším mnohem obtížnější, kdyby peníze byly viditelné. Umíš si představit, co by se stalo, kdyby všechny firmy na světě musely uveřejňovat **skutečné** platy všech svých zaměstnanců ?“

Skončilo by všechno patolízalství a politikaření a...

„A ze světa by zmizela spousta dalších nežádoucích praktik.“

Přemýšlej o tom. Kdyby každý věděl, kolik kdo má peněz a k čemu je **používá**, nemyslíš, že by se hodně změnilo ?

Přemýšlej o tom. Co si myslíš, že by se změnilo ?

Je jasné, že lidi by se nikdy nesmířili s většinou toho, co se ve světě děje, kdyby **věděli**, co se děje. Společnost by nikdy nestrpěla nespravedlivý způsob rozdělování bohatství, tím méně prostředky, jakými se bohatství získává.

Nic nevede ke slušnému jednání rychleji než veřejná kontrola. Proto vaše takzvané sluneční zákony pomohly odstranit některé neduhy vašeho politického systému. Veřejná vyšetřování přispěla k odstranění zákulisní politiky, která se praktikovala ve dvacátých, třicátých, čtyřicátých a padesátých letech na vašich radnicích - stejně jako na ministerstvech federální vlády.

Dnes je nejvyšší čas navrhnout podobné zákony, které by se zabývaly cenovou politikou a odměňováním služeb na této planetě.“

A co tedy navrhuješ ?

„Tohle není návrh, ale výzva. Vyzývám vás, abyste zahodili všechny peníze, všechny bankovky i mince, všechny národní měny a abyste začali úplně od začátku. Zaveďte mezinárodní měnový systém, který bude naprosto otevřený, kontrolovatelný a průhledný. Zaveďte celosvětový kompenzační systém, který bude vydávat kredity za vykonané služby a debety za použité služby a spotřebované zboží.“

Všechno by bylo vedeno v evidenci. Zisky z investic, dědictví, výhry v loterii, platy a mzdy, spropitné - prostě všechno. Nic by se nedalo koupit bez kreditů. Neexistovala by žádná jiná měna. Všechny finanční záznamy by byly přístupné každému.

Říká se, že podle bankovního konta poznáte člověka. Tento systém se tomu přibližuje, Lidé by o sobě věděli mnohem víc, než vědí dnes. Nejenže byste věděli víc jeden o druhém, ale věděli byste víc o **všem**. Věděli byste, kolik platí a utrácí korporace - jaké jsou jejich výrobní i prodejní ceny. (Umíš si představit, co by dělaly takové korporace, kdyby na veškeré zboží musely dávat dvě ceny ? Srazilo by to ceny, nebo ne ? Oživilo by to konkurenci a posílilo poctivý obchod ? Důsledky tohoto systému si ani neumíš představit.)

Převody účtů by byly okamžité a naprosto viditelné a průhledné. To znamená, že kdokoli by mohl kdykoli nahlédnout do finančních záznamů kteréhokoli jednotlivce nebo korporace. Nic by nebylo tajné.

CKS by srážel deset procent ze všech výdělků a zisků lidem, kteří by o takovou srážku **dobrovolně požádali**. Nebyly by žádné daně, které by bylo možné obcházet. Jelikož by všechny záznamy byly otevřené, každý by věděl, kdo odevzdává deset procent svých zisků ve prospěch celé společnosti. Z těchto dobrovolných srážek by se platily všechny státní a sociální programy.

Celý systém by byl velmi jednoduchý a průhledný.“

S tím by nikdo nesouhlasil.

„Samozřejmě že ne. A víš proč ? Protože takový systém by **každému znemožnil dělat cokoli, co by nechtěl, aby se dověděli druzí**. Ale proč byste něco takového chtěli dělat ? Řeknu ti proč. Protože žijete ve společnosti založené na názoru, že je naprosto přirozené, že „přežívají jen ti nejsilnější“.

Kdyby byl hlavním cílem vaší společnosti důstojný život všech (jako je tomu ve všech opravdu osvícených společnostech), pak by vaše potřeba tajnůstkářství a pokoutních praktik zmizela.

Uvědomuješ si, kolik korupce by takový systém odstranil ?

Tajemstvím úspěchu takového systému je **viditelnost a průhlednost**.“

Úžasná myšlenka. Naprostá průhlednost ve finančním jednání. Snažím se přijít na něco, proč by to bylo špatné, ale nic mě nenapadá.

„Samozřejmě že ne, **protože nemáš co skrývat**. Ale umíš si představit, jaký povyk by strhli bohatí a mocní tohoto světa, kdyby věděli, že každý nákup a každý prodej, každé obchodní rozhodnutí a dohoda - že všechno je přístupné každému, kdo o to má zájem ?

Řeknu ti tohle: **Nic** nevede k poctivosti rychleji než **průhlednost a viditelnost**.

Viditelnost je jiným slovem pro **pravdu**.

Poznej pravdu, a pravda tě osvobodí.

Vlády, mezinárodní korporace a mocní lidé tohoto světa si to velice dobře uvědomují a proto nikdy nedopustí, aby jakýkoli politický, sociální nebo ekonomický systém byl založen na pravdě.

V osvícených společnostech **nejsou žádná tajemství**. Všichni vědí, co ostatní vlastní, kolik vydělávají, jaké daně platí; všichni vědí, co nakupuje a prodává každá korporace a jaké má zisky.

Všichni vědí VŠECHNO.

Víš, proč je to možné jen v osvícených společnostech ? Protože **nikdo** v osvícené společnosti nechce nic **na úkor druhých**.“

To je radikální způsob života.

„Radikální to připadá jen lidem v primitivních společnostech. V osvícených společnostech je to naprosto normální.“

Fascinuje mě myšlenka nviditelnosti“ a průhlednosti“. Myslíš, že by bylo možné uplatňovat ji i v dalších oblastech našeho života ? Mohla by se stát hlavní zásadou chování v našich osobních vztazích ?

„Doufám, že ano.“

A zatím to tak není.

„Zpravidla ne. Ne na vaší planetě. Většina lidí má stále co skrývat.“

Proč ?

„V osobních vztazích (a vlastně ve všech vztazích) se lidé obávají, že o něco přijdou nebo něco nezískají. A přece ty nejlepší osobní vztahy, a zřejmě ty nejlepší vztahy romantické, jsou vztahy, v nichž partneři vědí jeden o druhém všechno. V takových vztazích neexistuje žádné tajemství, žádná nejistota, nic nezůstane nevyřčeno, nic se neskrývá. Nikdo se nesnaží na druhého „vyzrát“.“

Kdyby však každý věděl všechno, co si myslíme...

„Zadrž. Nemluvíme o nedostatku soukromí ani o nemožnosti duchovně se vyvíjet. O tom rozhodně nemluvíme.“

Mluvíme o poctivosti a otevřenosti při jednání s lidmi. O tom, že byste vždycky měli mluvit pravdu, že byste ji neměli zamlčovat, když víte, že je třeba ji vyslovit. Mluvíme o tom, že byste nikdy neměli lhát ani překrucovat pravdu.

Mluvíme o tom, že by všichni lidé měli mít všechny potřebné informace. Mluvíme o poctivosti a upřímnosti.

To ovšem neznamená, že byste na veřejnosti měli hovořit o svých soukromých věcech. O každé své myšlence, každém názoru, každé vzpomínce, každém nápadu a každé reakci. To by bylo šílenství - nikoli otevřenost.

Mluvíme tu o upřímné a otevřené komunikaci. Ale zdá se, že to je překvapující myšlenka.“

Můžeš to opakovat ?

„Zdá se, že to je překvapující myšlenka.“

Měl bys vystupovat v kabaretu.

„To přece dělám.“

Mluvme vážně, tohle je opravdu skvělá myšlenka. Představ si společnost založenou na principu viditelnosti. Myslíš, že by to fungovalo ?

„Něco ti řeknu. Polovina společenských neduhů by do zítřka zmizela. Polovina všech starostí, konfliktů, zloby, frustrace...

Je jisté, že zpočátku by lidé byli nespokojení a rozzlobení, kdyby se konečně dověděli, jak byli podváděni a zneužíváni. Ale během dvou měsíců by je všechna zlost přešla.

Přemýšlej o tom.

Myslíš, že bys tak mohl žít ? Žádná tajemství. Naprostá průhlednost. Dokonalá viditelnost.

A jestliže bys tak žít nemohl, proč ? Co před lidmi tajíš ?

Co nepravdivého jim říkáš ?

Dovedlo lhaní váš svět do takového stavu, v jakém jej chcete mít ? Přinesla vám manipulace (trhu, situací a jednotlivých lidí) nějaký užitek ? Je „soukromí“ skutečně předpokladem společenského a individuálního života ?

Co by se stalo, kdyby každý mohl vidět všechno ?

V tom je určitá ironie. Copak nechápeš, že právě proto ses bál prvního setkání s Bohem ? Nechápeš, že jsi měl strach z toho, že veškerá přetvářka skončí ?

Ale nemáš se čeho bát. Nikdo tě nebude soudit, nikdo tě neuvrhne do věčných plamenů pekla.

(A vy, katolíci, se nemusíte bát, že půjdete do očiště.)

(A vy, mormoni, nemusíte mít strach, že budete navždy uvězněni v nižším nebi a nikdy se nedostanete do „nejvyššího nebe“.)

(A vy...)

Už to chápeš ? Všichni jste si v rámci vaší teologie vytvořili určitou představu o nejhroznějším Božím trestu. Nerad ti to říkám, protože vidím, jak se vám to drama líbí, ale **nic takového neexistuje**.

Až se přestanete bát, že se váš život stane naprosto viditelným v okamžiku smrti, pak možná překonáte svůj strach z toho, že by váš život měl být viditelný, **zatímco jej žijete**.“

To by bylo něco...

„Že ano. Takže ti poradím, jak začít. Vrať se na začátek této knihy a znovu si přečti, co jsem říkalo o **pěti stupních pravdomluvnosti**. Nauč se to nazpaměť a řiď se podle toho.

Hledej pravdu, mluv pravdu, žij pravdu. Říkej pravdu sám sobě a každému, s kým se setkáš.

Neboj se být nahý. Buď vždycky **viditelný**.“

Z toho mám strach. Opravdový strach.

„Zamysli se nad tím, čeho se bojíš.“

Bojím se, že by všichni odešli z místnosti. Bojím se, že by mě všichni přestali mít rádi.

„Už rozumím. Myslíš si, že musíš lhát, aby tě lidé měli rádi.“

Ne přímo lhát. Jen neříkat všechno.

„Zapamatuj si, co jsem ti už říkal. Nemusíš každému prozrazovat každý svůj pocit, každou myšlenku, obavu, vzpomínku. Když však s někým mluvíš, vždycky mluv pravdu.

Se svou milenkou můžeš být fyzicky nahý, nebo ne ?“

Mohu.

„Proč by ses tedy nemohl obnažit i citově ?“

To je mnohem těžší.

„To vím. Ale to není důvod, abys ses o to nepokusil, neboť výsledek stojí za tu námahu.“

To jsou jistě velice zajímavé myšlenky. Skončujte se svými pletichářskými praktikami, vybudujte společnost na viditelnosti a každému říkejte pravdu o všem.

„Na těchto myšlenkách byly založeny celé společnosti. Osvícené společnosti.“

Žádnou jsem nikdy neviděl.

„Nemluvil jsem o vaší planetě.“

Hm.

„Ani o vaší sluneční soustavě.“

HM.

„Chcete-li si takový myšlenkový systém vyzkoušet, nemusíte kvůli tomu opouštět vaši planetu, dokonce ani nemusíte vyjít z domu. Začněte doma. Máte-li vlastní podnik, začněte tam. Řekněte každému zaměstnanci, kolik vyděláváte, kolik vydělává a utrácí podnik a kolik vydělává každý zaměstnanec. Všechny úplně vyděsíte. Kdyby to udělal každý majitel firmy, práce by přestala být peklem, protože by na pracovištích ihned zavládla spravedlnost.

Řekněte svým zákazníkům, kolik vás stojí produkt nebo služba, kterou jim poskytujete. Dejte obě tyto ceny na cenovku. Stále jste pyšní na to, kolik si účtujete ? Máte strach, že si o vás někdo bude myslet, že ho okrádáte ? Jestliže ano, pokuste se cenu snížit; uveďte ji do sféry poctivosti a nesnažte se „urvat, co můžete“.

K tomu vás vyzývám.

Bude to ovšem vyžadovat radikální změnu vašeho způsobu myšlení. Budete muset mít stejný zájem o své zákazníky, jako máte o sebe.

Tuto novou společnost můžete začít budovat teď hned. Závísí to jen na vás. Buď budete podporovat starý systém, nebo ukážete světu novou cestu.

Můžete **být** tou novou cestou. Ve všem. Nejen v podnikání, nejen v osobních vztazích, nejen v politice, ekonomice a náboženství - nýbrž ve **všem**.

Buďte novou cestou. Buďte vyšší cestou. Buďte nejkrásnější cestou. Pak budete moci říct: **Já jsem cesta, pravda a život. Následujte mě.**

Kdyby vás celý svět následoval, byly byste spokojeni s tím, kam jste jej zavedli ?

O této otázce přemýšlejte.“

17

Slyším tvou výzvu. Dobře ji slyším. Řekni mi víc o vyšším životě na této planetě. Řekni mi, jak se národy mohou dohodnout a skoncovat s válkami ?

„Mezi národy bude vždycky docházet k neshodám, neboť neshody jsou jen projevem - zdravým projevem - individuality. **Násilná řešení** jsou však projevem nevyspělosti.

Jste-li ochotni dohodnout se, pak není žádný důvod, proč byste se nemohli obejít bez násilných řešení. Zdálo by se, že ohromné ztráty na životech by vás měly k takové ochotě dovést, ale ve vaší primitivní společnosti tomu tak není.

Dokud věříte, že můžete zvítězit, nikdy se nevzdáte násilí. Dokud věříte, že můžete vyhrát válku, budete válčit.“

A co je tedy řešením ?

„Na to nemám odpověď, já pouze...“

Vím, vím ! Jen konstatuješ fakta.

„Ano. Mohu jen opakovat, co jsem už řekl. Krátkodobým řešením by mohlo být zavedení centrální světové vlády, mezinárodního soudu a mezinárodní dozorčí armády, jež by zaručovaly, aby žádný národ - ať už jakkoli mocný nebo vlivný - už nikdy nemohl nikoho napadnout.

Tím by násilí ze světa úplně nezmizelo. Neboť mezinárodní armáda by **musela** užívat násilí, aby v tom **zabránila** druhým. Jak už jsem řekl v první knize, vaše neochota zastavit tyрана ho jen posiluje. Někdy je válka jediným prostředkem, jak se válce **vyhnout**. Někdy je nutné udělat něco, co udělat **nechcete**, ale co udělat **musíte, abyste to nemuseli dělat stále**. Tento zjevný rozpor je součástí Boží dichotomie, která říká, že chceme-li něčím **být** - v tomto případě „mírumilovným“ národem - někdy tím zpočátku musíme **nebýt** !

Jinými slovy, často jediný způsob, jak si uvědomit, kdo jste, je žít jako člověk, jímž **nejste**.

Je jasné, že veškerá moc nemůže náležet žádnému národu, ale musí být v rukou skupiny všech národů na vaší planetě. Jedině tak může na světě zavládnout mír, neboť každý národ bude mít jistotu, že ho žádný tyran už nikdy nenapadne.

Malé národy přestanou být závislé na dobré vůli národů velkých, na dobré vůli, za kterou často musí platit surovinami nebo územím pro vojenské základny.

Všech sto šedesát národů by se postavilo na obranu kteréhokoli národa v případě napadení.

Menší národy by přestaly být ohrožovány ekonomicky, přestaly by být nuceny dělat některé věci jen proto, aby dostaly zahraniční pomoc.

A přece někteří z vás tvrdí, že by takový světový systém omezoval nezávislost jednotlivých národů. Ve skutečnosti je to právě naopak - a právě toho se obávají ty nejmocnější národy, jejichž nezávislost je zaručena mocí, nikoli zákonem. Neboť v tomto novém systému by ty nejmocnější národy nedostaly vždycky všechno, co chtějí, protože by musely brát v úvahu zájmy všech. Nejmocnější národy by nemohly ovládat většinu světových zdrojů; musely by je sdílet se **všemi** národy na světě.

Centrální světová vláda by nastolila rovnoprávnost - a právě tato myšlenka je prokletím pro všechny bohaté a mocné tohoto světa, kteří chtějí, aby si chudí našli své **vlastní** bohatství - přičemž ignorují skutečnost, že bohatí už **vlastní** všechno, co by druzí chtěli.“

Zdá se, že tu mluvíme o přerozdělování bohatství. Jak můžeme přesvědčit ty, kteří chtějí víc a kteří jsou ochotni pro to pracovat, když vědí, že se budou muset dělit s těmi, kteří tvrdě pracovat nechťejí ?

„Zaprvé nejde jen o to, kdo **chce** a kdo nechce pracovat. To je velmi zjednodušený názor na celý problém (obvykle zastávaný bohatými lidmi). Mnohem častěji je to spíš otázka příležitosti než ochoty. Proto vaším prvním skutečným úkolem při reorganizaci společenského řádu bude zaručit, aby každý národ měl stejnou **příležitost**.

To se ovšem nikdy nestane, dokud budou u moci ti, kteří mají pod kontrolou většinu světového bohatství a přírodních zdrojů.“

To je pravda. Už jsem se zmínil o Mexiku, protože si myslím, že tato země je výborným příkladem takové situace. Několik bohatých a mocných rodin má už čtyřicet let absolutní kontrolu nad bohatstvím a zdroji celého národa. „Volby“ v této takzvané západní demokracii jsou fraškou, neboť tytéž rodiny ovládají už desítky let tutéž politickou stranu, takže nemají žádnou opozici. A výsledek? Bohatí bohatnou a chudí chudnou.“

Při každém směšném zvýšení mezd bohatí ihned poukazují na to, co udělali pro chudé tím, že zajistili nová pracovní místa a příležitost ke zlepšení ekonomické situace. Ale jediná společenská vrstva, která zlepšuje svou ekonomickou situaci, jsou právě bohatí - podnikatelé a majitelé firem, kteří prodávají své zboží na světovém trhu s neuvěřitelným ziskem, neboť mzdy, které vyplácejí, jsou směšně nízké.

Američtí podnikatelé si to uvědomují, a proto mnoho amerických korporací buduje nové továrny v Mexiku a dalších zemích třetího světa, kde otrocké mzdy jsou považovány za úžasnou příležitost pro hladovějící venkovany. Zatímco tito dělníci pracují v nezdravých a nebezpečných podmínkách, místní vlády - kontrolované zahraničními podnikateli - se o jejich situaci vůbec nestarají. Zdravotní a bezpečnostní předpisy ani zákony na ochranu životního prostředí prakticky neexistují.

Nikdo se nestará o dělníky ani o Zemi, na které jsou nuceni žít v papundeklových chatrčích bez základních hygienických zařízení.

V důsledku této bezohlednosti k masám si pracující nemohou dovolit nakupovat zboží, které sami vyrábějí. Ale bohaté továrníky to nezajímá, neboť vyvážejí své zboží do zahraničí, kde si je lidé mohou koupit.

Nicméně věřím, že se tato spirála nakonec zhroutí - se zničujícími důsledky. Nejen v Mexiku, ale ve všech zemích, kde jsou lidé vykořisťováni.

„Revoluce a občanské války, stejně jako války mezi národy, budou nevyhnutelné, dokud „bohatí“ nepřestanou vykořisťovat „chudé“ pod rouškou poskytování pracovních **příležitostí**.“

Vlastnictví přírodních zdrojů je institucionalizované do takové míry, že to dnes připadá téměř přijatelné i poctivým lidem, kteří to považují za součást ekonomiky volného trhu.

„Tuto iluzi poctivosti udržuje při životě pouze **moc** bohatých jedinců a národů. Faktem zůstává, že současná ekonomická situace neposkytuje žádné možnosti většině lidí a národů, většině, která se nemůže ani pokusit dosáhnout toho, čeho dosáhli mocní a bohatí.

Politický systém, o kterém tu mluvíme, by změnil rovnováhu moci, neboť by zaručil spravedlivé sdílení zdrojů.“

Právě toho se mocní bojí.

„Ano. Takže krátkodobým řešením světové nespokojenosti může být nová společenská struktura - nová celosvětová vláda.

Někteří vaši vůdci byli natolik moudří a odvážní, že už dávno navrhovali zavedení takového světového řádu. Jedním z nich byl například váš George Bush, jehož teprve historie ocení jako mnohem moudřejšího a odvážnějšího muže, než za jakého ho považujete vy. Dalším takovým vůdcem byl Michail Gorbačov, první komunistický státník, jenž dostal Nobelovu cenu míru za to, že navrhl převratné politické změny, které vedly k ukončení toho, čemu jste říkali studená válka. Dalším byl váš prezident Carter, který přesvědčil vašeho pana Begina a pana Sadata, aby uzavřeli dohody, o jakých se předtím nikomu ani nesnilo, a který dlouho po svém odchodu z prezidentské funkce zabránil mnoha násilným konfrontacím tím, že prosazoval tuto prostou pravdu: Názor každého stojí za vyslechnutí. S každým je třeba jednat důstojně.

Je zajímavé, že všichni tito odvážní vůdci, kteří chtěli změnit stávající politickou strukturu, byli ve funkci jen jedno období. Všichni byli odvoláni z funkce lidmi, které chtěli povznést. Zatímco každý z nich byl nesmírně oblíbený v zahraničí, ve své vlastní zemi byl odmítán. Lze to vysvětlit tím, že všichni tito vůdci měli mnohem dalekosáhlejší vizi než jejich národ, který viděl jen své omezené zájmy a měl strach, že takové změny přinesou jen ztráty.

Tak tomu bude do té doby, než najdete **dlouhodobé** řešení, **které nebude politické**. Tímto dlouhodobým a jediným skutečným - řešením je nové vědomí. Vědomí jednoty a lásky.

Motivem vašeho úsilí něčeho v životě dosáhnout by neměla být ekonomická nebo materiální odměna. Tato mylná priorita způsobuje všechny problémy, o kterých v této knize hovoříme.“

Ale proč není dostatečným motivem zlepšení životních podmínek nebo zajištění lepšího života pro naše děti ?

„Zajistit „lepší život“ pro vaše děti **je** dobrý motiv. Ale záleží na tom, co považujete za „lepší život“.

Jak definujete „lepší“ ? Jak definujete „život“ ?

Definujete-li „lepší“ jako **větší a lepší majetek, jako víc peněz a věcí** (domů, aut, šatů, kompaktních disků atd.) a definujete-li „život“ jako dobu mezi narozením a smrtí v této pozemské existenci, pak se nikdy nedostanete z pastí, která je příčinou všech světových problémů.

Jestliže však definujete „lepší“ jako intenzivnější vyjádření nejvyššího stavu Bytí, jestliže definujete „život“ jako věčný proces **Bytí**, pak možná najdete správnou cestu.

Lepší život nezávisí na hromadění věcí. Většina z vás si to uvědomuje, všichni říkáte, že to víte, ale ve svém životě se zajímáte převážně o „věci“.

Chcete mít hodně věcí, pracujete, abyste získali nové věci, a když nakonec některé získáte, nikdy se jich nevzdáte.

Většina lidí chce dosáhnout materiálního úspěchu. Ti, kteří se o materiální věci nezajímají, se věci snadno vzdávají.

Protože chcete získat všechno, co vám svět nabízí, celý svět je v neustálém konfliktu. Ohromná **část** lidstva stále ještě bojuje o pouhé přežití. Každý den je plný zoufalství. Veškerá pozornost je zaměřena na životně důležité potřeby. Budu mít zítra co jíst ? Budu mít střechu nad hlavou ? **Statisíce** lidí řeší tyto problémy každý den. Tisíce lidí **umírají** hlady každý měsíc.

Menší skupina lidí se může spolehnout na existenční minimum, ale snaží se získat něco víc - určitou jistotu, malý dům, lepší zítřek. Tvrdě pracují a dělají si starosti, zda se jim vůbec podaří něčeho dosáhnout. Jejich mysl je zaměstnána naléhavými problémy.

Nejmenší skupina lidí má všechno, co si lze přát - všechno, co si přejí obě předešlé skupiny - ale přesto si mnoho lidí z této nejmenší skupiny přeje **mít ještě víc**.

Přemýšlejí jen o tom, jak si **udržet** a rozmnožit svůj majetek.

Existuje však ještě čtvrtá skupina. Ta je ze všech nejmenší. Je vlastně nepatrná. Tato skupina překonala potřebu hromadit materiální statky. Zabývá se duchovní pravdou, duchovní realitou a duchovním životem.

Lidé v této skupině považují život za duchovní zážitek - za vývoj duše. Na všechno v životě reagují v tomto kontextu. Celý život hledají Boha, rozvíjejí své Já a snaží se vyjádřit pravdu.

Jak se postupně vyvíjejí, jejich život přestává být zápasem. Stává se přirozeným procesem. Procesem sebeurčení (nikoli sebeobjevování), růstu (nikoli učení) a Bytí (nikoli činnosti).

Veškerá jejich motivace se zásadně mění a spolu s ní se mění i oni. Důvodem jejich života je nyní tento proces bytí.

Zatímco předtím usilovali především o materiální statky, teď se snaží prožívat nebeské zážitky.

Zatímco se předtím snažili uspokojovat především své tělo, teď se snaží uspokojit svou duši.

Jejich hodnoty se změnily. Cíl jejich života se změnil a s ním celý jejich život.

Hodnotu člověka neposuzují podle toho, jaký má majetek. Světové zdroje považují za majetek celého lidstva. Věří, že ve světě, kde je dostatek pro všechny, **budou uspokojeny** potřeby všech.

A tak to jednou bude **chtít** každý. Už nebude nutné vybírat nedobrovolné daně. Všichni budete **dobrovolně** odevzdávat deset procent svých příjmů na programy podporující ty, kdo mají méně. Tisíce lidí už nebudou nečině přihlížet, jak tisíce lidí umírají hladem - nikoli pro nedostatek potravin, ale pro nedostatek dobré **vůle** vytvořit politický systém, který každému zaručí důstojnou existenci.

Tyto morální hrůzy - dnes běžné ve vaší primitivní společnosti - zmizí jednou provždy, jakmile změníte své vědomí.

Váš nový cíl: Stát se tím, čím jsem vás stvořil - ztělesněním Boha.

Až se rozhodnete být tím, čím skutečně jste - ztělesněním Boha - přestanete se chovat bezbožně a nelidsky. Už si nebudete muset na auta lepit samolepky s nápisem:

BOŽE ZACHRAŇ MĚ
PŘED TVÝMI STOUPENCI.“

18

Pokud ti dobře rozumím, hovoříme tu o světě rovnosti a míru, v němž všechny národy dobrovolně přijmou centrální vládu a všichni lidé budou sdílet bohatství této planety.

„Nezapomínej, že když hovořím o rovnosti, myslím tím stejnou **příležitost** pro všechny, nikoli **faktickou** rovnost.

Takové rovnosti nebude nikdy dosaženo, a buď rád, že tomu tak je.“

Proč ?

„Protože rovnost je stejnost - a to je to poslední, co svět potřebuje.

Nesnažím se obhajovat myšlenku světa robotů, kterým by centrální vláda platila stejně.

Hovořím o světě, který zaručí všem lidem:

1. Základní existenční nutnosti.
2. Příležitost k osobnímu růstu.

Zatím se vám to ani se vším vaším bohatstvím ještě nepodařilo. Místo toho jste uvěznilí miliony lidí na nejnižší sociálně ekonomické úrovni a vymysleli jste světový názor, který je tam udržuje. Dovolujete, aby každoročně umíraly hladem desítky tisíc lidí, protože nemají základní existenční potřeby.

Navzdory veškeré vznešenosti světa nedokážete být dostatečně vznešení, abyste odstranili podmínky, ve kterých tisíce lidí umírají hladem nebo se navzájem zabíjejí. Dovolíte dokonce, aby vám přímo před očima umíraly hladem malé **děti**. Navíc zabíjíte lidi, kteří s vámi nesouhlasí.

Jste primitivní.“

A to si myslíme, že jsme velice vyspělí.

„Jen primitivní společnosti se považují za vyspělé. Jen primitivní vědomí se považuje za osvícené.“

Takže teď bychom to mohli shrnout. Cesta k tomuto novému politickému řádu, který každému zaručuje důstojný život...

„Předpokládá dvě zásadní změny - změnu vašeho politického modelu a změnu vašeho duchovního modelu. Přejít k celosvětovému systému vlády bude vyžadovat zavedení mezinárodního soudu, který bude řešit spory mezi jednotlivými národy, a vytvoření mezinárodní dozorní armády, která bude dohlížet na dodržování nových zákonů.“

Celosvětová vláda se bude skládat z Kongresu národů a z Lidového shromáždění.“

Přesně tak, jak je to v Americe. Jedna sněmovna poskytuje proporcionální zastoupení a druhá rovný hlas každému státu.

„Ano, Americká ústava byla inspirována Bohem.“

Stejná rovnováha sil by měla být zakotvena i v nové celosvětové ústavě.

A stejným způsobem by měla být rozdělena moc - mezi exekutivu, legislativu a justici.

Každý národ by si ponechal svou policii, ale všechny armády by byly rozpuštěny - přesně tak, jak to udělaly americké státy ve prospěch federální vlády.

Každý národ by měl právo vytvořit a povolávat vlastní milici, stejně jako má každý americký stát ústavní právo držet si svou milici.

A stejně jako ve Spojených státech - každý ze sto šedesáti národních států světa by měl právo vystoupit z této unie na základě všeobecného hlasování lidu (ačkoliv nechápu, proč by to nějaký národ mohl chtít, kdyby měl mnohem větší bohatství a jistotu než předtím.)“

A - pro ty pomalejší z nás - taková světová federace by znamenala... ?

- „1. Konec válek mezi národy.
2. Konec bídy, hladu a vykořisťování lidí a přírodních zdrojů.
3. Konec systematického ničení životního prostředí.
4. Konec nekonečného boje za dosažení materiálních statků.
5. Příležitost pro **všechny** povznést se na nejvyšší duchovní úroveň.
6. Konec všech omezení a veškeré diskriminace - ať už ve společenském, politickém nebo osobním životě.“

Vyžadoval by tvůj nový světový řád přerozdělení bohatství ?

„Nevyžadoval by vůbec nic. Automaticky by došlo k dobrovolnému přerozdělení přírodních zdrojů.“

Všichni lidé by měli právo na vzdělání. **Všichni** lidé by měli příležitost své vzdělání uplatnit na pracovišti - **všichni** by si mohli vybrat zaměstnání, které by jim dávalo **uspokojení**.

Všichni lidé by měli zajištěnou zdravotní péči.

Všichni lidé by měli zajištěné základní životní potřeby, nikdo by se nemusel bát, že umře hladem nebo zimou.

Všichni lidé by měli zajištěné důstojné existenční podmínky, takže **přežití** by přestalo být problémem.“

I kdyby nic nedělali ?

„Na vašem názoru, že tohle všechno si člověk musí nějak **zasloužit**, je založen názor, že si musíte **zasloužit cestu do nebe**. Ve skutečnosti však nemusíte dělat vůbec nic pro to, aby vás Bůh miloval, neboť vás už miluje. To vy však nemůžete pochopit, protože toho sami nejste **schopni**. Až se naučíte dávat bezpodmínečně (což znamená **milovat** bezpodmínečně), pak se naučíte také přijímat bezpodmínečně.

Tento život jsem stvořil proto, abyste měli možnost to poznat.

Zapamatuj si tohle: Všichni lidé mají právo žít. I když nedělají **nic**. I když **ničím** nepřispívají. Dal jsem vám dostatečné zdroje, abyste to mohli zaručit každému. Stačí, když budete své bohatství sdílet se všemi.“

Co by pak bránilo lidem, aby se jen tak flákali, marnili svůj život a pobírali sociální podporu ?

„Zaprvé není na tobě, abys posuzoval, co je promarněný život. Je snad marnění života, když někdo sedmdesát let přemýšlí o poezii a pak napíše jediný sonet, který otevře tisícům lidí cestu k poznání a porozumění ? Promarní svůj život ten, kdo celý život lže a podvádí, a pak se v důsledku toho rozpomene na svou skutečnou přirozenost - vzpomene si na něco, na co se snažil přijít v minulých životech - a tak se dostane na vyšší úroveň ? Je to promarněný život ?

Není na tobě, abys posuzoval duchovní vývoj druhých lidí. Tvým úkolem je uvědomit si, kdo jsi TY.

Ptáš se, co by bránilo lidem v tom, aby se jen tak flákali a pobírali sociální podporu ? Odpověď zní: Nic.“

Ty si opravdu myslíš, že by to fungovalo ? Nemyslíš, že by se to brzy přestalo líbit těm, kteří pracují ?

„Ano, těm méně osvěceným. Ti osvěcenější by se na lidi, kteří nepracují, dívali se soucitem, nikoli s nenávisí.“

Se soucitem ?

„Ano, protože by si uvědomovali, že ti, kdo nepracují, přicházejí o největší příležitost: o příležitost tvořit a prožívat **nejvyšší představu** toho, čím skutečně jsou. A ti, kdo by nepracovali, by věděli, že je to trest za jejich lenost, pokud by bylo trestu třeba - jak tomu ovšem není.“

Nebyli by ti, kteří opravdu pracují, naštvaní proto, že musejí přispívat na lenochy ?

„Ty mě neposloucháš. **Všem** by byly zaručeny základní životní potřeby. Aby to bylo možné, ti bohatší by dostali příležitost odevzdávat deset procent svých příjmů.

Pokud jde o rozdělování příjmů, volný trh by určoval hodnotu toho, jak kdo přispívá, jako je to dnes ve vaší zemi.“

Ale to bychom pořád měli bohaté“ a chudé“ ! To není rovnost.

„Je to stejná **příležitost**. Neboť každý by měl stejnou možnost přežít, aniž by se musel bát, že umře hladem. A každému by byla dána příležitost získat vzdělání a uplatnit své schopnosti v radostném zaměstnání.“

V radostném zaměstnání ?

„Práce se stane radostí.“

A nebude i nadále mezi lidmi závist ?

„Závist ano, ale nebude žárlivost. Závist je přirozená emoce, která vás podněcuje k tomu, abyste se snažili stát se něčím víc. Závistivá je například dvouletá holčička, která se snaží dosáhnout na kliku u dveří, na kterou její starší bratr hravě dosáhne. Na tom není nic špatného. Na závisti není nic špatného. Závist vás podněcuje k tomu, abyste se snažili realizovat svůj potenciál.

Na druhé straně žárlivost je emoce vyvolaná strachem, která vás nutí přát si, aby druhý měl méně než vy. Je to emoce často založená na hořkosti. Vychází ze zlosti a vede ke zlosti. Je to vražedná emoce. Je to emoce, která zabíjí. To poznal každý, kdo se octl v milostném trojúhelníku.

Žárlivost zabíjí, závist dává život.

Závistiví lidé dostanou příležitost dosáhnout úspěchu **svým vlastním** způsobem. Nikdo už nebude omezován ekonomicky, politicky ani společensky. Ani z důvodů sexuální orientace nebo etnického původu. Nikdo nebude omezován z žádného důvodu. Nebude tolerována **žádná** diskriminace.

Pořád sice budou „bohatí“ a „chudí“, ale nikdo nebude žít v bídě a nikdo nebude umírat hladem.

Neboj se, že z vašeho života zmizí motivace... **zmizí jen beznaděj.**“

Ale kdo nám zaručí, že bude dost těch, kteří budou pracovat a podporovat ty, kteří nepracují ?

„Velikost lidského ducha.“

Aha.

„Navzdory vašemu zarytému přesvědčení se průměrný člověk nikdy nespokojí se základními existenčními nezbytnostmi. A jakmile dojde k té druhé změně - duchovní změně - vaše důvody k životu se naprosto změní.“

Co takovou změnu způsobí ? K ničemu takovému nedošlo za poslední dva tisíce let.

„Měl bys říci za **dvě miliardy** let historie...“

Historie naší planety. A proč by k tomu mělo dojít právě teď ?

„Protože s odstraněním nutnosti bojovat o základní životní potřeby se konečně budete moci věnovat svému duchovnímu rozvoji. Vaším jediným cílem bude realizace **vašeho duchovního potenciálu !**“

A to bude dostatečná motivace ?

„Lidský duch se neustále vyvíjí. Nebojí se opravdové pohnutosti. Duše hledá vyšší život. To si uvědomuje každý, kdo zažil něco **opravdu nádherného**, byť to bylo jen na okamžik.“

Jak by to bylo s mocí ? I v tomto novém politickém uspořádání by pořád byli velmi bohatí a mocní lidé.

„Finanční příjmy by byly omezeny.“

A už se k tomu dostáváme. Chceš mi nejdřív vysvětlit, jak by to fungovalo, než ti já vysvětlím, proč to fungovat nebude ?

„Ano, chci. Stejně jako bude minimální hranice příjmu, bude i hranice maximální. Téměř každý bude odevzdávat deset procent svého příjmu centrální vládě. To budou ty deseti procentní srážky, o kterých jsem se už zmínil.“

Ano... stará známá „stejná daň pro všechny“.

„Ve vaší dnešní společnosti by něco takového muselo mít formu daní, protože nejste dostatečně osvícení, abyste pochopili, že dobrovolné dávky pro dobro všech jsou pro vás tím nejlepším. Jakmile však dosáhnete vyššího stupně vědomí, uvědomíte si to.“

Něco ti musím říct. Nebude ti vadit, když tě na okamžik přeruším ?

„Vůbec ne.“

Tenhle rozhovor mi připadá velice podivný. Nikdy jsem netušil, že budu hovořit s Bohem, který navrhuje politická řešení. Vážně. Jak někoho přesvědčím, že Bůh zastává myšlenku stejných daní pro všechny ?

„Vidím, že se na to pořád díváš jako na „daň“, ale já to chápu, neboť představa, že byste měli dobrovolně odvádět deset procent svých příjmů, je vám naprosto cizí. Proč ale nemůžeš pochopit, že na to mám nějaký názor ?“

Měl jsem za to, že Bůh nemá žádné názory. Že se o takové věci prostě nestará.

„Vyjasněme si to. V minulé knize jsem ti odpověděl na spoustu všelijakých otázek. Hovořili jsme o lidských vztazích, o správném způsobu života a dokonce o dietě. V čem se to liší od toho, o čem mluvíme teď?“

Nevím. Ale zdá se mi to jiné. Máš skutečně nějaký politický názor? Jsi snad republikán? Jaké překvapení! Bůh je republikán.

„Byl bys raději, kdybych byl demokrat? Můj Bože!“

Ne, byl bych raději, kdybys byl apolitický.

„Já jsem apolitický. Nemám vůbec žádný politický názor.“

Podobně jako Bili Clinton.

„To se ti povedlo! Teď opravdu sršíš vtípem! Ale já mám humor rád, ty ne?“

Neočekával jsem, že Bůh bude vtipný nebo politicky uvědomělý.

„Nebo lidský, že ano?“

Rád bych to uvedl do správného kontextu.

Pokud jde o způsob vašeho života, nemám žádné preference. Přeji si jen jedno: Abyste všichni žili tvůrčím životem, abyste poznali, čím opravdu jste.“

Tomu rozumím. Proti tomu nic nemám.

„Všechno, co jsem ti říkal, jsem říkal v kontextu toho, čím ty, jako tvůrčí bytost, chceš být. Například v první knize ses ptal, co máš dělat, abys měl dobré vztahy k druhým. Pamatuješ se?“

Samozřejmě.

„Zdály se ti moje odpovědi problematické? Nevěříš, že mohu mít také názory na politiku?“

Nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Jen jsem četl tvé odpovědi.

„Ale já jsem ti odpovídal v kontextu toho, na co ses ptal. Říkal jsem ti, co bys měl dělat za předpokladu, že chceš dosáhnout toho, co říkáš. A ukázal jsem ti jak.“

To je pravda.

„A totéž dělám teď.“

Nevím... připadá mi mnohem těžší uvěřit, že Bůh říká tyhle věci.

„Zdá se ti těžší **souhlasit** s něčím z toho, co říkám teď?“

Nevím...

„**Neboť jestliže** tomu tak je, pak je to v pořádku.“

To myslíš vážně ?

„Ovšem.“

Copak je správné nesouhlasit s Bohem ?

„Zajisté. Myslíš, že tě za to potrestám, že tě rozmáčknu jako štěnici?“

O tom jsem ještě nepřemýšlel.

„Tehle svět se mnou nesouhlasí od samého počátku. Skoro nikdo nežije tak, jak bych si to představoval.“

Asi máš pravdu.

„Určitě mám pravdu. Kdybyste se řídili mými pokyny - které vám předávám už tisíce let prostřednictvím stovek učitelů - svět by dnes vypadal úplně jinak. Přeješ-li si se mnou nesouhlasit, jen si posluž. Kromě toho bych se také mohl mýlit.“

Tím chceš říct, že tehle rozhovor nemám brát vážně ?

„Zadrž. Myslím, že jsi mnoha věcem neporozuměl. Vraťme se tedy zpátky: **Ty si tohle všechno vymýšlíš.**“

To se mi ulevilo. Už jsem málem věřil, že mi dáváš vážné rady do života.

„Radím ti jen, aby ses řídil **svými city**. Naslouchej své **duši**. Naslouchej svému **já**. I když ti dám nějakou radu, nemusíš ji přijmout. Chceš-li nesouhlasit, **nesouhlas**. To je **smysl této knihy**. Nechci od tebe, abys přestal být závislý na všech ostatních věcech a lidech a **stal se závislým na této knize**. Chtěl jsem tě jen podnítit k **samostatnému myšlení**. A to jsem já v tomto okamžiku. Jsem sebou a **myslím si**, že jsem sebou. Jsem sebou a myslím nahlas.“

Chceš říct, že tyto myšlenky nepřicházejí z Nejvyššího zdroje ?

„Samozřejmě že přicházejí. Ale ty nechceš uvěřit, **že tím zdrojem jsi ty sám**. A zřejmě pořad nemůžeš pochopit tohle: **Ty vytváříš všechno - vytváříš celý svůj život tady a teď, v tomto okamžiku**. Ty... TY... všechno vytváříš ty. Ne já. TY.

Takže... nelíbí se ti snad některé odpovědi na tyto čistě politické problémy ? **Tak je změň.** Udělej to. Teď hned. Než je začneš považovat za **evangelium**. Než je začneš považovat za **realitu**. Než začneš považovat svou poslední myšlenku za důležitější a pravdivější než svou **další** myšlenku.

Uvědom si, že tvou realitu **vždycky vytváří právě tvá nová myšlenka**. Vždycky. Je v tomto našem politickém rozhovoru něco, co bys chtěl změnit ?“

Ani ne. Myslím, že s tebou tak trochu souhlasím. Jen jsem všemu dost dobře nerozuměl.

„Vezmi si z toho, co chceš. Copak nechápeš ? **To přece děláš s celým svým životem.**“

Dobře, dobře... myslím, že to začínám chápat. Rád bych v tomto rozhovoru pokračoval, byť i jen proto, abych viděl, kam se dostaneme.

„Tak dobře.“

Právě jsi chtěl říct...

„Chtěl jsem říct, že v jiných společnostech - v osvícených společnostech - je docela běžné věnovat na obecně prospěšné účely určitou část toho, co vyděláte (to, čemu říkáte „příjem“). V novém politickém systému, o kterém tu hovoříme, by každý vydělal, kolik by mohl - a z toho by si nechal všechno až do určité hranice.“

Jak vysoká by byla tato hranice ?

„Tak vysoká, jak byste se dohodli.“

A všechno nad touto hranicí ?

„By se dávalo světovému dobročinnému trustu **jménem dárce**, aby všichni věděli, kdo světu pomáhá.

Dárci by měli přímou kontrolu nad tím, kam jde šedesát procent jejich příspěvku, takže by mohli určovat, na co se použije většina jejich peněz.

Zbývajících čtyřicet procent by šlo na programy uzákoněné světovou federací.“

Kdyby lidé věděli, že se jim sráží všechno, co překročí určitou hranici, jaký by měli důvod pracovat ? Co by jim bránilo v tom, aby pracovat přestali, jakmile této hranice dosáhli ?

„Někteří by pracovat přestali. A co na tom ? Peníze ušetřené na zbrojení by dokonale stačily na zajištění základních existenčních potřeb pro všechny. Tyto peníze, spolu s deseti procenty veškerého světového příjmu, by povznesly na vyšší úroveň důstojnosti celou společnost, nikoli jen pár vyvolených. A příspěvky z příjmů nad uzákoněnou hranicí by poskytly takovou příležitost a uspokojení všem, že by ze světa prakticky zmizela žárlivost a zloba.

Takže někteří by **přestali** pracovat - zejména ti, kteří by považovali to, co dělají, za nepříjemnou **práci**. Ale **nikdy** by nepřestali pracovat ti, kteří by svou práci **dělali s radostí**.“

Ne každý může mít takovou práci.

„To není pravda. Takovou práci může mít každý.

Radost z práce nemá nic společného se samotným výkonem práce. Radost nám dává její smysl.

Matka, která vstává ve čtyři hodiny ráno, aby vyměnila dítěti plenky, to dokonale chápe. Převléká dítě, propěvuje si, a nikoho by nenapadlo, že to, co dělá, považuje za práci. Právě její **vztah** k této činnosti činí z její práce skutečnou radost.

Příkladu mateřské lásky jsem tu již použil, neboť taková láska je nejbliž některým myšlenkám, o nichž v této knize hovořím.“

Jaký by mělo smysl stanovit horní hranici příjmů ? Nevzalo by to člověku jednu z největších příležitostí, nepřipravilo by ho o to nejkrásnější dobrodružství ?

„Horní hranice příjmu by byla velmi vysoká. Bylo by to mnohem víc, než průměrný člověk... než deset průměrných lidí... potřebuje. A mohli byste **vydělat** neomezené množství peněz - omezené by bylo jen to, co chcete pro své osobní potřeby. Zbytek - řekněme všechno přes pětadvacet milionů dolarů ročně (uvádím docela náhodnou sumu) - by šel na společensky prospěšné programy a služby.

A z **jakého** důvodu...

Horní hranice příjmu by byla důsledkem celkové změny kolektivního vědomí na vaší planetě. Byla by důsledkem vašeho pochopení, že nejvyšším smyslem života je konání největšího možného dobra - nikoli hromadění největšího možného bohatství. Byla by důsledkem vašeho pochopení, že **koncentrace** - nikoli sdílení – **bohatství** vede k těm nejvážnějším společenským a politickým problémům na vaší planetě.“

Možnost hromadit bohatství - neomezené bohatství - je základním kamenem kapitalistického systému, systému svobodného podnikání a otevřené soutěže, systému, který dal vzniknout nejúžasnější společnosti, jakou kdy lidstvo poznalo.

„Vidím, že tomu opravdu věříš.“

Ne, já ne. Ale teď mluvím za ty, kteří tomu opravdu věří.

„Ti, kteří tomu opravdu věří, se hrozně mýlí. Nechápu nic z toho, co se dnes děje na vaší planetě.

Jedno a půl procenta nejbohatších lidí ve Spojených státech má víc než devadesát procent ostatních lidí. Něco přes osm set tisíc nejbohatších lidí má skoro o tři miliardy víc než **osmdesát milionů nejchudších lidí dohromady**.“

A co má být ? Přece na to pracovali.

„Vy Američané se díváte na společenské postavení jako na funkci individuálního úsilí. Z toho, že někteří skutečně zbohatli, usuzujete, že zbohatnout může každý. To je ovšem velmi naivní názor, který vychází z mylného předpokladu, že všichni mají stejné možnosti. Stejně jako v Mexiku i v Americe se bohatí a mocní snaží udržet si své bohatství a moc **za každou cenu.**“

A co je na tom špatného ?

„Aby si své bohatství udrželi, systematicky **odstraňují** konkurenci, institucionálně **omezují** příležitosti a kolektivně **kontrolují** růst bohatství.

Toho dosahují všelijakými pochybnými způsoby.

Například vykořisťováním chudých lidí na celém světě nebo omezováním příležitostí pro začínající podnikatele, kteří se chtějí dostat do okruhu úspěšných.

Také se snaží ovlivňovat vládní politiku a státní programy na celém světě, aby znemožnili masám lidí získat kontrolu nad svým životem.“

Nevěřím, že to bohatí dělají. Alespoň ne většina. Možná existuje pár spiklenců, ale...

„Většinou to nedělají bohatí **jedinci**; dělají to různé společenské instituce, jež bohatí reprezentují. Tyto instituce byly **vytvořeny** bohatými a mocnými - a bohatí a mocní je budou vždycky podporovat.

Když se bohatí schovávají za takovými institucemi, zbavují se tím zodpovědnosti za společenské podmínky, které utiskují masy a zvýhodňují bohaté a mocné.

Vraťme se třeba ke zdravotní péči v Americe. Miliony Američanů nemají přístup k preventivní péči. Nemůžeš však ukázat na **individuálního lékaře** a říci: „Tohle je tvoje vina. Ty můžeš za to, že v nejbohatší zemi světa si miliony chudých nemohou dovolit jít k lékaři.“

Žádný **jednotlivý** lékař za to nemůže, ale **všichni z toho mají prospěch**. Celá lékařská profese - a přidružený průmysl - má neslýchané zisky díky systému, který **institucionalizoval** diskriminaci chudých pracujících a nezaměstnaných.

A to je jen jeden příklad toho, jak váš „systém“ umožňuje bohatým bohatnout, zatímco udržuje chudé v chudobě.

Faktem zůstává, že bohatí a mocní podporují tuto společenskou strukturu a **zarytě se brání sebemenšímu pokusu o jeho změnu**. Bohatí jsou proti jakékoli politické změně, která by poskytla příležitost všem.

Jako jednotlivci jsou bohatí a mocní lidé většinou slušní. Ale zmiň se před **nimi** o něčem tak hrozivém, jako je horní hranice příjmu (i kdyby mělo být tak absurdně vysoká jako 25 milionů ročně), a začnou si stěžovat na omezování lidských práv. Začnou tě obviňovat z toho, že se snažíš narušit americký způsob života.

Ale co práva **všech** na slušné bydlení, dostatek jídla a ošacení ? A co práva na zdravotní péči ?

Všechny zdroje na této planetě - **včetně produktů práce mas** nepopsatelně chudých lidí, kteří jsou neustále a systematicky vykořisťováni - veškeré bohatství patří všem lidem na celém světě. Nejen těm, kteří jsou dostatečně mocní, aby mohli vykořisťovat bezmocné.

A teď ti řeknu, jak to funguje: Vaši bohatí průmyslníci přijedou do země, kde není žádná práce a kde všichni lidé žijí v naprosté bídě. Vaši bohatí otevrou továrny a nabídnou lidem práci - často až čtrnáctihodinové směny - za **směšné mzdy**. Takové mzdy nedovolují dělníkům, aby opustili své krysy zamořené vesnice, ale dovolují jim alespoň v těchto **nelidských podmínkách přežít**.

A když se zeptáš jejich kapitalistických chlebohárců, ti odpoví: „Teď jsou na tom mnohem líp než **předtím**. **Zlepšili** jsme jim životní podmínky. **Dali** jsme jim práci. Dali jsme jim **příležitost**. A veškeré **riziko** podnikání na sebe bereme **my!**“

Jaké riziko je v tom, když někomu platíš 75 centů na hodinu za to, že vyrábí tenisky, které se prodávají za 125 dolarů ?

Je to riziko podnikání, nebo je to prachsprosté vykořisťování ?

Takový odporný systém může existovat jedině **ve světě motivovaném chamtivostí, ve světě, kde hlavním cílem je zisk, nikoli zajištění důstojných životních podmínek pro všechny**.

Lidé, kteří tvrdí, že vzhledem k životní úrovni v jejich zemi jsou na tom tito venkované **výborně**, jsou prvotřídní pokrytci. Jsou ochotni hodit topícím se provaz, ale **nejsou ochotni vytáhnout ho na břeh**. A pak ti řeknou, že **provaz je lepší než kámen**.

Místo aby se snažili zlepšit životní podmínky všech, bohatí nabízejí chudým jen tolik, aby je učinili ještě závislejšími. Neboť si dobře uvědomují, že lidé, kteří mají skutečnou ekonomickou moc, jsou schopni změnit systém. A to je to poslední, co si bohatí přejí.

A proto světová konspirace pokračuje. Pro mnoho bohatých je to konspirace mlčení, nikoli **konspirace akce**.

Proto se starej jen o sebe a **nikomu** neříkej, co si myslíš o zřůdnosti ekonomického systému, který dává řediteli korporace sedmdesátimilionovou prémie za zvýšení prodeje sodovky, zatímco sedmdesát milionů lidí na sodovku nemá.

Nevšímej si zřůdnosti vašeho systému. Říkej tomu světová ekonomika volného trhu a buď na ni **pyšný**.

A přeče je psáno:

**Chceš-li být dokonalý,
prodej co máš, dávej chudým
a střeď svůj poklad v nebi.
Když to mladý muž uslyšel,
odešel se smutnou tváří,
neboť měl velké jmění.“**

19

Málokdy jsem tě viděl tak rozhořčeného. Bůh se nikdy nerozčiluje. To jen dokazuje, že nejsi Bůh.

„Bůh je **všechno** a Bůh se **stává** vším. Neexistuje nic, co Bůh není, a všechno, co Bůh prožívá, prožívá skrze **vás**. To, co cítíš, je **tvoje** vlastní rozhořčení.“

Máš pravdu. Protože souhlasím se vším, co jsi právě říkal.

„Uvědom si, že každou myšlenku, kterou ti posílám, přijímáš skrze své vlastní zkušenosti, své vlastní pravdy, své vlastní porozumění a svá vlastní rozhodnutí o tom, kdo jsi a čím chceš být. To je jediný způsob, jak můžeš přijímat mé myšlenky. A žádným jiným způsobem bys je přijímat neměl.“

A už jsme zase u toho. Chceš říct, že nic z těchto myšlenek a pocitů není tvoje, že by celá tato kniha mohla být mylná ? Chceš mi říct, že celý tento rozhovor je možná jen snůškou mých vlastních myšlenek a pocitů ?

„Přemýšlej o možnosti, že tvé myšlenky a pocity ti **dávám já** (odkud si myslíš, že přicházejí ?); že spolu s tebou vytvářím tvou zkušenost; že jsem součástí tvých rozhodnutí a prohlášení. Přemýšlej o možnosti, že jsem si tě vybral, spolu s mnoha dalšími, za svého posla už dávno před napsáním této knihy.“

Tomu lze těžko uvěřit.

„O tom všem jsme hovořili už v první knize. A přece budu hovořit k tomuto světu, a budu to dělat skrze své učitele a posly. V této knize řeknu vašemu světu, že jeho ekonomické, politické, společenské a náboženské systémy jsou primitivní. Všiml jsem si, že jste tak arogantní, že opravdu věříte, že vaše systémy jsou nejlepší. Převážná většina z vás se brání jakékoli změně, která by vás o něco připravila - i kdyby mnoha lidem pomohla.“

Znovu opakuji: Na vaší planetě musí dojít k zásadní změně vědomí. Musíte obnovit svou úctu k veškerému životu, musíte pochopit, že všechno se vším souvisí.“

Ty jsi Bůh. Jestliže se ti něco nelíbí, proč to nezměníš ?

„Jak už jsem v této knize řekl, když jsem vás stvořil, dal jsem vám svobodu vytvářet si svůj život - a tím pádem své Já - podle svých vlastních představ.“

Nemohli byste si uvědomovat své Já jako Stvořitele, kdybych vám říkal, co a jak máte tvořit, a pak vás k tomu donutil. Kdybych to dělal, nemusel bych vůbec existovat.

Ale teď se podívejme, co se **děje** na vaší planetě, a uvidíme, jestli tě to trochu nepobuřuje.

Podívejme se například jen na čtyři stránky z nějakých velkých novin.

Vezmi si dnešní noviny.“

Dobře. Je sobota, 9. dubna 1994, a já mám před sebou „San Francisco Chronicle“.

„Otevři to na kterékoli stránce.“

Dobře. Jsem na stránce A-7.

„A co tam vidíš ?“

Titulek zní: ROZVOJOVÉ ZEMĚ JEDNAJÍ O PRÁVECH PRACUJÍCÍCH.

„Výborně. Pokračuj.“

Píše se tu o „starém rozporu“ mezi vyspělými a rozvojovými zeměmi ohledně práv pracujících. Čelní představitelé některých rozvojových zemí se „obávají, že rozšíření práv pracujících by mohlo znemožnit vývoz levných výrobků do vyspělých zemí“.

Dále se tu píše, že zástupci Brazílie, Malajska, Indie, Singapuru a dalších rozvojových zemí odmítají ustavit stálý výbor Světové obchodní organizace, který by se zabýval právy pracujících.

„O jakých právech se tam mluví ?“

Stojí tu „základní práva pracujících“. Například zákaz nucené práce, zavedení bezpečnostních opatření na pracovišti a zaručení možnosti kolektivního vyjednávání o mzdových požadavcích.

„A jestlipak víš, proč rozvojové národy taková práva odmítají ? Já ti to **řeknu**. Ale především si uvědom, že to nejsou **pracující**, kdo se uzákonění těchto práv brání. Zástupci rozvojových zemí jsou právě ti lidé, **kterí vlastní a řídí továrny**. Jinými slovy - bohatí a mocní.“

Stejně jako tomu bývalo v Americe před vznikem hnutí za práva pracujících, tito lidé vydělávají na masovém vykořisťování pracujících.

Můžeš si být jistý, že to dělají s tichou podporou bohatých a mocných ve Spojených státech a dalších vyspělých průmyslových zemích. Tito průmyslníci - kteří už nemohou vykořisťovat pracující ve své vlastní zemi - otvírají továrny v rozvojových zemích, aby mohli vykořisťovat tamní dělníky, kteří nejsou pod ochranou žádných zákonů.“

Ale tady se píše, že právě naše vláda - naše dnešní vláda - se snaží, aby se práva pracujících stala součástí celosvětové dohody.

„Na rozdíl od vašich mocných průmyslníků váš dnešní prezident, Bill Clinton, věří v základní práva pracujících. Proto odvážně bojuje proti zájmům bohatých a mocných. Jiní američtí prezidenti byli zavražděni za mnohem méně.“

Chceš říct, že prezident Clinton bude zavražděn ?

„Řekněme jen, že bude mnoho těch, kteří se budou snažit odstranit ho z prezidentské funkce. Musejí se ho zbavit - stejně jako se před třiceti lety zbavili Johna Kennedyho.“

Stejně jako Kennedy, Bill Clinton dělá všechno, co bohatí a mocní nenávidí.

Clinton věří, že každý člověk má právo na kvalitní zdravotní péči bez ohledu na to, zda si může dovolit platit přehnané ceny, na které si americká lékařská komunita zvykla. Prohlašuje, že se tyto ceny musejí snížit. To se příliš nelíbí další velké skupině bohatých a mocných - počínaje výrobci farmakologických produktů a konče velkými pojišťovkami. Jestliže má být zajištěna všeobecná zdravotní péče, mnoho lidí, kteří dnes vydělávají spoustu peněz, se bude muset spokojit s menšími zisky.

Tím se Clinton bohatým a mocným nezavděčí. Rozhodně ne jisté skupině - která v tomto století už dokázala svou schopnost odstranit prezidenta.“

Chceš říct...

„Chci říct, že boj mezi „bohatými“ a „chudými“ na této planetě trvá odedávna. A bude pokračovat tak dlouho, dokud váš svět bude ovládán výhradně ekonomickými zájmy - dokud materiální zájmy nebudou nahrazeny zájmy duchovními.“

Myslím, že máš pravdu. Na stránce A-14 je titulek: KRIZE VYVOLÁVÁ NESPOKOJENOST V NĚMECKU. Podtitulek zní: „S rostoucí nezaměstnaností se stále zvětšuje rozdíl mezi bohatými a chudými.“

„A co se tam píše dál ?“

Píše se tu, že roste nespokojenost mezi nezaměstnanými inženýry, profesory, vědci, dělníky, tesaři a kuchaři. Že Německo prochází obtížnou situací, jejíž ekonomický dopad není rovnoměrně rozdělen mezi všechny společenské vrstvy.

„To je pravda. A jsou tam uvedeny příčiny hromadného propouštění z práce ?“

Jsou. Říká se tu, že nespokojení zaměstnanci jsou dělníci, jejichž zaměstnavatelé přemístili své továrny do zemí, kde je levná pracovní síla“.

„Zajímalo by mě, kolik lidí si všimne spojitosti mezi články na stránkách A-7 a A-14.“

Také se tu píše o tom, že ženy jsou propouštěny z práce jako první. „Přes polovinu všech nezaměstnaných v Německu tvoří ženy, zatímco ve východní části Německa jsou to skoro dvě třetiny.“

„Samozřejmě. Neustále vás upozorňuji - přestože většina z vás to nechce vidět nebo připustit - že váš ekonomický systém diskriminuje celé skupiny lidí. Zatímco hlasitě prohlašujete, že dáváte všem stejnou příležitost, ve skutečnosti to **neděláte**. Chcete však těmto výmyslům věřit, abyste se mohli cítit dobře, a nenávidíte každého, kdo vám řekne pravdu. Pak ji všichni popíráte, přestože je naprosto zjevná.

Jste národ pštrosů.

A co ještě je v těch novinách ?“

Na stránce A-4 je článek s titulkem: FEDERÁLNÍ VLÁDA ZESILUJE NÁTĚK NA MAJITELE ČINŽOVNÍCH DOMŮ. „Federální úředníci sestavují plán... který by měl donutit majitele domů, aby odstranili rasovou diskriminaci.“

„Musíš se ptát sám sebe, proč je třeba někoho nutit.“

Už dlouho máme zákon o bydlení, který zakazuje diskriminaci na základě rasy, barvy pleti, náboženství, pohlaví, etnického původu a tělesných vad. Nicméně mnoho obcí a měst dělá velmi málo pro odstranění všeobecné zaujatosti proti menšinám. Mnoho lidí si myslí, že v této zemi by měl mít každý člověk právo nakládat se svým majetkem podle vlastního uvážení - včetně rozhodnutí, komu pronajmout nebo nepronajmout svůj byt.

„Kdyby každý majitel činžovního domu směl činit tato rozhodnutí a kdyby tato rozhodnutí vyjadřovala kolektivní vědomí a všeobecný postoj vůči určitým skupinám a vrstvám, pak by celé skupiny obyvatelstva ztratily možnost najít slušný byt.

A jelikož neexistuje žádná výstavba **státních bytů**, majitelé činžovních domů by mohli vybírat nehorázné činže za strašné díry, často bez příslušenství. A tady opět vidíš, jak bohatí a mocní vykořisťují masy, tentokrát pod záminkou „vlastnických práv“.

I majitelé domů by měli mít svá práva.

„To je sice pravda, ale musíš se ptát, kdy práva menšiny omezují práva většiny ?

S touto otázkou se musí vyrovnat každá civilizovaná společnost.

Kdy má dobro většiny přednost před právy jedince ? Má společnost nějakou zodpovědnost k sobě samé ? Vaše zákony o bydlení dokazují, že určitou zodpovědnost má.

Ti, kteří tyto zákony nedodržují, v podstatě říkají: „Nejdůležitější jsou **naše** práva.“

A tady se opět váš současný prezident a vláda snaží prosadit spravedlnost. Ne všichni američtí prezidenti byli ochotní postavit se bohatým a mocným i v této oblasti.“

To je pravda. Tady čtu, že úředníci Clintonovy vlády vyšetřují víc případů diskriminace v bydlení, než jich bylo prošetřeno za deset let předchozí vlády. Mluvčí sdružení za slušné bydlení řekl, že důsledné prosazování těchto zákonů ze strany Clintonovy vlády je něco, k čemu se jejich sdružení dlouhá léta snažilo přimět předešlé vlády.

„A tak si váš dnešní prezident dělá další nepřátele mezi bohatými a mocnými: mezi průmyslníky, investory, pojišťovny a lékaři.

Uvidíš, že Clinton bude mít velké potíže udržet se ve funkci.“

Už teď, zatímco píše tuto knihu, se tlak na Clintona zvyšuje.

„Říkají ti ty noviny ještě něco jiného o lidstvu ?“

Na straně A-14 je fotografie ruského politika mávajícího kolem sebe pěstmi. Pod fotografií je článek s titulkem: ŽIRINOVSKÝ NAPADL KOLEGU V PARLAMENTU. V článku se píše, že Žirinovský napadl jednoho svého politického odpůrce a křičel na něj: „Nechám tě shnít ve vězení ! Vyrvu ti všechny vousy jeden po druhém !“

„A ty se divíš, proč **mezi sebou válčí národy**. Tady máš vůdce mocného politického hnutí, který na chodbě parlamentu musí dokazovat svou mužnost tím, že **mlátí své politické odpůrce**.

Lidstvo je velmi primitivní rasa, která rozumí jen fyzické síle. Na vaší planetě neexistuje žádný pravý zákon. Pravé zákony jsou přírodní zákony - jsou nevysvětlitelné a **není je třeba vysvětlovat**. Jsou totiž naprosto **zjevné**.

Pravý zákon je takový zákon, jemuž se lidé dobrovolně podřídí, neboť jim vládne přirozeně. Jejich souhlas je spíš vzájemným uznáním reality než dohodou. Přírodní zákony není třeba vynucovat. Samy se vynucují skrze své nepopíratelné důsledky.

Uvedu příklad. Vysoce vyvinutí lidé nemlátí sami sebe po hlavě kladivem, protože to bolí. Z téhož důvodu nemlátí po hlavě druhé.

Vyvinutí lidé si všimli, že když někoho praštíš kladivem, ublížíš mu. Když v tom budeš pokračovat, praštěný se rozzlobí. A když brzy nepřestaneš, najde si také kladivo a praští tebe. Vyvinutí lidé si uvědomují, že když někoho praštíš po hlavě kladivem, vlastně mlátíš sebe. Nezáleží na tom, kolik a jak velkých máš kladiv. Dříve nebo později ublížíš sám sobě.“

To je zcela zjevné.

Primitivní lidé sice vidí totéž, ale vůbec je to nezajímá.

Vyvinutí lidé nehrají hru „Vyhrává ten s největším kladivem“, kdežto primitivní lidé nehrají nic jiného.

Mimochodem tohle je především mužská hra. Hraje ji jen velmi málo žen. Ženy si našly novou hru. Říkají: „kdybych měla moc, zavedla bych spravedlnost, zajistila bych svobodu, zaručila bych lásku svým bratrům a sestrám“.

Chceš říct, že ženy jsou vyvinutější než muži ?

„Já to neposuzuji. Jen se dívám.

Pravda - stejně jako přírodní zákon - je zjevná.

Žádný nepřírozený zákon není zjevný, a proto ti musí být vysvětlen. Někdo ti musí vysvětlit, proč je pro tebe dobrý. Někdo ti to musí ukázat. To však není tak snadné, protože to, co je pro tebe dobré, **je naprosto zjevné**.

Pouze to, co není zjevné, musí být vysvětleno.

Jen velmi neobyčejný člověk dokáže přesvědčit druhé o něčem, co není zjevné. Proto jste vynalezli politiky.

A duchovní.

Naopak vědci moc nemluví. Většinou jsou málomluvní. Mluvit nemusejí. Když se jim povede nějaký experiment, prostě vám ukážou, co udělali. Výsledky jejich práce hovoří samy za sebe. Proto vědci obvykle nemluví. Není to nutné. Důvod jejich práce je jasný. A když se jim nějaký experiment nepovede, nemají co říci.

S politiky je to právě naopak. Ti mluví, i když se jim něco **nepovedlo**. Někdy mluví tím víc, čím méně toho dokázali.

Totéž platí o duchovních. Čím míň toho udělají, tím víc mluví.

Ale řeknu ti tohle.

Boha i pravdu najdeš tam, kde se nemluví.

Jakmile najdeš Boha a jakmile najdeš pravdu, nemusíš o tom mluvit. Je to naprosto zjevné.

Mluvíš-li stále o Bohu, je to nejspíš proto, že ho stále ještě hledáš. To je v pořádku. Ale uvědomuj si, kde jsi.“

Duchovní učitelé však hovoří o Bohu pořád. Ani my v této knize nemluvíme o ničem jiném.

„Učíš to, co se chceš sám naučit. Ano, tato kniha hovoří o mně a také o životě. Začal jsi psát tuto knihu, **protože stále ještě hledáš**.“

Máš pravdu.

„A totéž platí o těch, kteří tuto knihu čtou.

Ale mluvili jsme o tvoření. Na začátku této kapitoly ses mě zeptal, proč nezměním to, co se mi na světě nelíbí.

Já však neposuzuji, co děláte. Jen vás pozoruji a čas od času vaše chování popisuji, jako například právě teď v této knize.

Ale teď se musím zeptat já tebe. Jak se ti líbí to, co jsi zatím viděl na této planetě ? Z jediného výtisku novin ses dověděl:

- Národy odmítají zaručit práva pracujících.
- Zatímco Německo prochází krizí, bohatí bohatnou a chudí chudnou.
- Vláda musí nutit majitele činžovních domů, aby dodržovaly zákony o bydlení.
- Mocný politik říká svým politickým odpůrcům: "Nechám vás shnít ve vězení ! Vyrvu vám všechny vousy, jeden po druhém !" a přitom je mlátí pěstmi na chodbě parlamentu.

Je v těch novinách ještě něco, co bych měl vědět o vaší "civilizované" společnosti ?“

Na stránce A-13 je článek s titulkem: V ANGOLSKÉ VÁLCE TRPÍ NEJVÍC CIVILNÍ OBYVATELSTVO. V podtitulku stojí: „Pohlaváři v oblastech ovládaných povstalci žijí v přepychu, zatímco tisíce lidí hladoví.“

„Už toho bylo dost. Už jsem si udělal představu. A tohle jsou jen dnešní noviny ?“

Jen jedna část.

„A tak znovu opakuji - váš ekonomický, politický, společenský a náboženský systém je **primitivní**. Ale z důvodů, které jsem již uvedl, neudělám nic pro to, abych cokoli změnil. Musíte se **svobodně rozhodnout**, abyste si uvědomili cíl, který jsem vám dal - což je poznat sami sebe jako Stvořitele.

Takže po dlouhých tisíciletích jste se dostali sem - tohle je všechno, co jste vytvořili.

Jste s tím spokojeni ?

Ale přece děláte alespoň něco dobrého. Obracíte se na mě, abych vám poradil.

Vaše civilizace se opakovaně obrací k Bohu s otázkou: "Kde jsme udělali chybu ? Jak to můžeme napravit ?" To, že systematicky ignorujete mé rady, mi nezabrání, abych vám radu opět nabídl. Jako dobrý rodič jsem vždycky ochoten vám poradit, když o to požádáte. A jako dobrý rodič jsem ochoten vás milovat, i když mě ignorujete.

Proto popisuji věci tak, jak skutečně jsou. A říkám vám, jak můžete žít lépe. Jestliže to dělám způsobem, který vás rozčiluje, dělám to jen proto, abych upoutal vaši pozornost. A vidím, že se mi to podařilo.“

Co by mohlo způsobit změnu kolektivního vědomí, o které v této knize stále hovoříš ?

„Pomalou, ale jistě, k tomu dochází. Postupně zbavujeme lidskou zkušenost nežádoucích vlastností, jako sochař, který tesá do kamene, aby odhalil skutečnou krásu sochy, kterou nakonec vytvoří.“

My ?

„Ano, ty a já. Tím, že píšeme tuto a mnoho dalších knih, jež jsou našimi posly. A spisovatelé a umělci, a televizní a filmoví tvůrci. Hudebníci, zpěváci, duchovní učitelé. Politici a vůdci (ano, i mezi těmi jsou někteří velice dobří a upřímní lidé !), maminky a tatínkové, babičky a dědečkové po celé Americe a na celém světě.

Všichni jste poslové, zvěstovatelé.

A vědomí mnoha lidí se mění.

Díky vám.“

Bude taková změna vyžadovat katastrofu celosvětového dosahu, jak říkají někteří lidé ? Bude se země muset odklonit ze své osy, bude muset být zasažena meteorem, budou se muset potopit celé kontinenty, než lidé začnou poslouchat ? Čekáme, až přiletí mimozemšťané a vyděsí nás natolik, že si konečně uvědomíme, že jsme součástí Boží podstaty. Musíme se dostat na pokraj naprosté zkázy, abychom se pokusili najít nový způsob života ?

„Takové drastické události nejsou nutné - ale mohlo by k nim dojít.“

A dojde k nim ?

„Myslíš, že je možné předpovědět budoucnost ? To ani Bůh nedokáže. Ale řeknu ti tohle: Budoucnost můžete vytvořit. Snažte se vytvořit si takovou budoucnost, jakou chcete.“

Přece jsi říkal, že skutečný čas neobsahuje žádnou „budoucnost“. Říkal jsi, že všechno se děje ve věčném okamžiku přítomnosti.

„To je pravda.“

Jsou snad někde na světě v tomto okamžiku“ zemětřesení a záplavy ? Dopadají na Zem meteory ? Neříkej mi, že to nevíš.

„Chceš, aby se tyto věci staly ?“

Samozřejmě že ne. Ale ty jsi říkal, že všechno, co se stane, se už stalo - a že se všechno děje právě teď.

„To je pravda. Ale věčný okamžik přítomnosti se **neustále mění**. Připomíná mozaiku - je tady pořád, ale neustále se mění. Nemůžeš ani mrknout, neboť když pak otevřeš oči, všechno je jiné. Dívej se ! Dobře se dívej ! Už je to tady !

JÁ SE NEUSTÁLE MĚNÍM.“

Proč se neustále měníš ?

„Protože vaše představa o mně se neustále mění. Vaše **myšlenky** mění **všechno – okamžitě**.

Někdy je to jen nepatrná změna, podle toho, jak silná je vaše **myšlenka**. Intenzivní myšlenky - **kolektivní myšlenky** - mají **nesmírný** účinek, neuvěřitelný účinek.

Všechno se **mění**.“

Dojde tedy k nějaké vážné katastrofě, o jaké jsi mluvil ?

„To nevím. Co si myslíte vy ?

Rozhodněte se **vy**. Uvědom si, že v každém okamžiku vytváříte svou realitu.“

Já nechci, aby se to stalo.

„Pak se to nestane. Pokud se to ovšem nestane.“

A tady se k tomu vracíme.

„Na tento rozpor si musíte zvyknout. A musíte pochopit nejvyšší pravdu: Na ničem nezáleží.“

Na ničem nezáleží ?

„To ti vysvětlím ve třetí knize.“

Tak dobře... ale nerad čekám.

„I bez toho musíš pochopit ještě spoustu věcí. Přijíš nespěchej. Dej si na čas.“

Mám pocit, že už odcházíš. Takhle mluvíš vždycky, když jsi na odchodu. Ještě bych si rád promluvil o některých věcech. Například o tom, zda existují mimozemšťané.

„I o tom budeme hovořit ve třetí knize.“

Řekni mi alespoň něco.

„Chceš vědět, zda ve vesmíru existují nějaké jiné inteligentní životní formy ?

Samozřejmě že existují.“

Jsou stejně primitivní jako my ?

„Některé životní formy jsou méně primitivní, jiné jsou více primitivní. A některé jsou mnohem vyvinutější než vy.“

Navštívili nás už někdy takoví mimozemšťané ?

„Už mnohokrát.“

A proč ?

„Aby zjistili, jak to na Zemi vypadá. Občas proto, aby vám nenápadně pomohli.“

Jak nám pomáhají ?

„Občas vám prostě s něčím pomohou. Jistě víš, že za posledních pětasedmdesát let jste dosáhli většího technologického pokroku než **za celou vaši předešlou historii.**“

Myslím, že máš pravdu.

„Domníváš se, že jste sami vymysleli takové věci, jako jsou například nadzvuková letadla nebo elektronické kardiostimulátory ?“

Myslím, že ano.

„Proč jste je tedy nevymysleli už před tisíci lety ?“

To nevím. Neexistovala potřebná technologie. Jeden vynález vede k druhému. Všechno je otázka evoluce.

„A nezdá se ti divné, že za tu miliardu let evoluce najednou během jednoho století došlo doslova k „explozi poznání“ ?“

Copak nechápeš, že to, co se stalo, je kvantový skok ? Že to nelze logicky vysvětlit ?“

Co tím chceš říct ?

„Chci říct, že byste měli uvažovat o možnosti, že vám někdo pomáhá.“

Jestliže nám někdo pomáhá v technologické oblasti, proč nám nepomůže také v oblasti duchovní ? Proč nám nikdo nepomáhá změnit naše „kolektivní vědomí“ ?

„Někdo vám pomáhá.“

Někdo mně pomáhá ?

„A co si myslíš, že je tato kniha ?“

Hmm.

„Každý den dostáváte nové nápady. Proces duchovní proměny na celé planetě je velmi pomalý proces. Vyžaduje spoustu času a trpělivosti. Celé životy. Celé generace.

Ale pomalu se k tomu přibližujete. Vaše vědomí se pomalu mění. Změna přichází pomalu.“

A ty říkáš, že nám pomáhají nějakí mimozemšťané ?

„Ano. Mnoho z nich se pohybuje mezi vámi. Pomáhají vám už mnoho let.“

Proč se nám nepředstaví ? Proč se nám neukážou ? Neposílilo by to jejich vliv ?

„Chtějí vám jen pomoci dosáhnout toho, co si myslí, že většina z vás chce. Nechtějí to dělat za vás. Chtějí vám pomáhat, nechtějí vás nutit.

Kdyby se vám ukázali, už sama moc jejich osobnosti by vás nutila uctívat je a přisuzovat jejich názorům ohromný význam. Takže je mnohem lepší, když dosáhnete moudrostí svým vlastním úsilím. Moudrost, kterou člověk získá z vlastní zkušenosti, nelze tak snadno odhodit. Mnohem víc si vážíte toho, co jste poznali sami, než toho, co vám někdo řekl.“

Uvidíme je někdy ? Setkáme se s nimi někdy, abychom je mohli poznat ?

„Jistě. Až dosáhnete vyšší úrovně vědomí, až se zbavíte strachu, teprve pak se vám ukážou.

Někteří z nich to již udělali - ukázali se několika málo lidem.“

A co je pravdy na různých teoriích, které tvrdí, že tyto mimozemšťané jsou zlí ? Chtějí nám někteří z nich ublížit ?

„Jsou lidé, kteří vám chtějí ublížit ?“

Samozřejmě, že jsou.

„Někteří mimozemšťané - ti méně vyvinutí - vám také mohou chtít ublížit. Ale nezapomínej na můj příkaz. Nikoho neposuzuj. Nikdo nedělá nic zlého z hlediska svého pohledu na svět.

Některé bytosti pokročily v oblasti technologie, ale ustrnuly na nízké úrovni myšlení. To se týká například vás.“

Mají-li tyto zlí mimozemšťané tak vyspělou technologii, pak je jasné, že by nás mohli zničit. Co jim v tom může zabránit ?

„Jste pod ochranou.“

Opravdu ?

„Ano. Máte příležitost naplnit svůj osud. Všechno záleží na vašem vědomí.“

Co to znamená ?

„To znamená, že dosáhnete toho, co si myslíte.“

Čeho se bojíte, to k sobě přitahujete.

Čemu se bráníte, to na vás naléhá.

Co vidíte, to zmizí - a dá vám to možnost, abyste to znovu vytvořili nebo navždy odmítli.

Co si zvolíte, to prožijete.“

Hmm. Tak mi to nepřipadá.

„Protože nedůvěřujete moci. **Nedůvěřujete mně.**“

To asi není moc rozumné.

„Určitě ne.“

20

Proč ti lidé nedůvěřují ?

„Protože nedůvěřují sami sobě.“

Proč nedůvěřují sami sobě ?

„Protože je to celý život učili.“

Kdo ?

„Lidé, kteří tvrdí, že jsou mými zástupci na zemi.“

To nechápu. Proč by to dělali ?

„Protože to je jediný způsob, jak ovládat lidi. Kdyby lidé důvěřovali sami sobě, spoléhali by na svou vlastní moc. To by se ovšem nelíbilo těm, kteří dnes mají moc. Mají pod kontrolou moc, která patří vám - a oni si to uvědomují. Kontrolu nad mocí si mohou udržet jedině tím, že zabrání všem pokusům o řešení dvou největších problémů v lidském životě.“

Jakých problémů ?

„V této knize jsem o nich už mnohokrát mluvil. Ale pokusím se to stručně shrnout...“

Většinu vašich problémů byste vyřešili, kdybyste:

1. Odhodili představu, že jste od sebe oddělení.
2. Přijali myšlenku viditelnosti.

Nikdy nevěřte, že jste jeden od druhého oddělení, a nikdy nevěřte, že jste oddělení ode mne. Nikdy nikomu nelžete a nikdy nepřijímejte nic jiného než tu nejvznešenější představu, jakou o mně máte.

První volba vede k druhé, neboť jakmile si uvědomíte, že od nikoho a ničeho nejste oddělení, **přestanete lhát**, protože vám bude jasné, že **mluvit pravdu je pro vás to nejlepší**.

Tato změna od vás bude vyžadovat velkou moudrost, velkou odvahu a velkou vytrvalost. Neboť strach vám bude našeptávat, že tyto myšlenky jsou mylné. Strach bude tyto vznešené myšlenky nahlodávat a vy si začnete myslet, že jsou prázdné. Strach deformuje a ničí. Proto strach bude vašim úhlavním nepřítelem.

Nikdy však nevytvoříte společnost, po jaké jste vždycky toužili, dokud nepoznáte Nejvyšší pravdu: Co děláte druhým, děláte sobě; co neuděláte pro druhé, neuděláte pro sebe; utrpení druhých je utrpením vašim; radost druhých je radostí vaší. Když se toho všeho vzdáte, vzdáte se části svého já.

Je čas začít **nový život**. Musíte si uvědomit, čím skutečně jste, abyste se opět stali viditelnými. Neboť jste-li viditelní a je-li viditelný i váš opravdový vztah k Bohu, pak jsme **neoddělitelní**. A nic nás už nikdy neoddělí.

A přestože opět budete žít v iluzi, že jste oddělené entity, budete si to **uvědomovat**, budete procházet svými inkarnacemi osvěceně a budete radostně prožívat všechny aspekty svého Já, aniž je budete považovat za realitu.

Až dosáhnete takového stupně osvícení, možná se rozhodnete vrátit se na tento svět, abyste mohli pomáhat druhým. Nevrátíte se proto, abyste poznávali a vytvářeli nové aspekty svého Já, ale proto, abyste rozšiřovali světlo pravdy v tomto světě iluzí. Mnozí před vámi to udělali.“

Přišli na tento svět, aby nám pomohli poznat, kdo jsme ?

„Ano. Jsou to osvěcené duše, duše, které se vyvinuly. Už nehledají vyšší aspekty svého já. Nejvyšší zkušenost už mají. A teď vás o té zkušenosti chtějí uvědomit. Přinášejí vám „dobrou zprávu“. Ukážou vám cestu k Bohu. Řeknou vám: „Já jsem cesta, pravda a život. Následujte mě.“ Pak vám svým příkladným chováním ukážou, jak krásně lze žít ve vědomém spojení s Bohem. Tomu se říká božství.“

Vždycky jsme spolu spojeni, vy a já. **Nemůžeme** nebýt spojeni. To je nemožné. I teď žijete v tomto spojení, ale neuvědomujete si to. Je však také možné žít v materiálním těle a přitom si uvědomovat jednotu se vším, co existuje; je možné uvědomovat si **Nejvyšší pravdu**; a je možné vědomě vyjadřovat, čím skutečně jste. Děláte-li to, pak jste zářným příkladem všem lidem, kteří žijí bez tohoto vědomí. Tím jim pomáháte, aby se v tomto nevědomí navždy neztratili.

Žít ve věčném nevědomí je peklo. Ale to já nedovolím. Nedovolím, aby se ztratila jediná ovce, ale pošlu pro ni... pastýře.

Pošlu mnoho pastýřů, a ty můžeš být jedním z nich. Když probudíš nevědomé duše z jejich spánku, když jim připomeneš, čím jsou, všichni andělé v nebi se budou radovat. Neboť tyto duše byly ztracené, a teď se našly.“

Žijí dnes na naší planetě světci ? Nežili takoví lidé jen v minulosti ?

„Vždycky tady žili, dnes tady žijí a vždycky tady žít budou. Nikdy vás nenechám bez učitelů. Neopustím své stádo, ale vždycky za ním pošlu své pastýře. A těch je hodně, ve vašem světě i v dalších částech vesmíru. V některých částech vesmíru žijí ve stálém spojení jeden s druhým a se mnou a neustále vyjadřují nejvyšší pravdu. To jsou ony osvícené společnosti, o kterých jsem hovořil. Existují, jsou skutečné a posílají vám své emisary.“

Chceš snad říct, že Buddha, Krišna a Ježíš byli mimozemšťané ?

„Ty jsi to řekl, ne já.“

A je to pravda ?

„Slyšel jsi to dnes poprvé ?“

Ne, ale je to pravda ?

„Věříš, že tito duchovní mistři někde existovali, než přišli na Zem, a že se tam vrátili po takzvané smrti ?“

Ano, věřím.

„A kde si myslíš, že to je ?“

Vždycky jsem si myslel, že to je v „nebi“. Věřil jsem, že přišli z nebe.

„A kde si myslíš, že to nebe je ?“

Nevím. V nějaké vzdálené sféře.

„V jiném světě ?“

Ano... už to chápu. Ale považoval jsem jej za svět duchů, nikoli za další svět, jaký známe, nikoli za další planetu.

„Ano, **je** to svět duchů. Ale proč si myslíš, že by ti duchové - ti Svatí duchové - nechtěli žít někde jinde ve vesmíru, **stejně jako žili ve vašem světě ?**“

Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel To mě nikdy nenapadlo.

„**Mezi nebem a zemí jsou věci, Horácio, o kterých se vašim učencům nikdy ani nesnilo.**“

Tak to vyjádřil váš úžasný metafyzik William Shakespeare.“

Takže Ježíš byl mimozemšťan !

„To jsem neřekl.“

Byl, nebo nebyl ?

„Buď trpělivý, můj synu. Nepředbíhej událostem. Je toho ještě hodně. Napíšeme o tom celou další knihu.“

Chceš říct, že musím čekat na třetí knihu ?

„Řekl jsem ti to hned na začátku. Řekl jsem, že budou tři knihy. První měla pojednávat o životních problémech a pravdách jedince. Druhá o životě lidstva na této planetě. A třetí o nejvyšší pravdě a věčných otázkách. Ve třetí knize budou odhalena tajemství vesmíru.

Pokud ovšem odhalena nebudou.“

Nevím, jak dlouho to ještě vydržím. Chci říct, že mě už unavuje žít v tom věčném rozporu, o kterém mluvíš. Chci, aby to, co je, opravdu bylo.

„**Pak to bude.**“

Pokud to nebude.

„**Správně ! Přesně tak ! Konečně jsi to pochopil !** Teď chápeš Boží dichotomii. Teď jsi pochopil celý plán.

Všechno – **všechno - co kdy bylo, je a bude, existuje v tomto okamžiku.** Takže všechno, co je... JE. Ale všechno, co JE, se neustále **mění**, neboť život je **věčný proces tvoření**. Takže to, co je... vlastně **NENÍ**.

Toto JSOUČNO NENÍ NIKDY STEJNÉ. To znamená, že JSOUČNO NENÍ.“

Pak mi tedy odpusť, Charlie, ale jak může cokoli něco znamenat ?

„**Nic na světě nic neznamená.** Ale zase už předbíháš. Vysvětlím ti to v pravý čas, synu. Všechno má svůj čas. Všechna velká tajemství vesmíru budou vysvětlena ve třetí knize. Pokud ovšem...“

POKUD VYSVĚTLENA NEBUDOU.

„Přesně tak.“

Dobře, dobře tedy... Ale co máme dělat do té doby, než bude ta kniha napsaná ? Co máme dělat, abychom porozuměli, abychom našli cestu zpátky k Bohu ? Musíme se vrátit k náboženství ?

„Vraťte se k duchovnosti. Zapomeňte na náboženství.“

Tohle prohlášení hodně lidí rozzlobí.

„Většině lidí se ta kniha nebude líbit... pokud ovšem tomu tak nebude.“

Proč nám radíš, abychom zapomněli na náboženství ?

„Protože náboženství pro vás není dobré. Aby mělo organizované náboženství úspěch, musí přesvědčit lidi, že je **potřebují**. A mají-li lidé věřit něčemu jinému, musejí přestat věřit sobě. Takže prvním úkolem náboženství je přimět vás k tomu, abyste ztratili důvěru v sebe. Druhým úkolem je přesvědčit vás, že **náboženství** zná odpovědi, které vy neznáte. A třetím úkolem náboženství je přimět vás k tomu, abyste tyto odpovědi přijali bez ptaní.

Neboť když se ptáte, začnete myslet. Když myslíte, začnete se vracet ke svému vnitřnímu zdroji. To však náboženství nemůže dovolit, protože byste dospěli k jinému názoru než má náboženství. Proto vás náboženství musí přinutit, abyste přestali věřit sami sobě, abyste začali pochybovat o vlastní schopnosti myslet.

Je tu však jeden problém: Nemůžete-li nekriticky přijmout ani své vlastní myšlenky, jak byste mohli přijmout myšlenky, které vám nabízí náboženství ?

Brzy přestanete věřit i v **existenci** Boha - o které jste předtím nepochybovali. Dokud jste spoléhali na svou **intuici**, nemuseli jste sice vědět, co jsem, ale bylo vám jasné, že existuji !

Agnostiky vytvořilo náboženství.

Každý myslící člověk, který začne přemýšlet o tom, co náboženství udělalo, **musí** dojít k závěru, že náboženství nemá žádného Boha. Neboť náboženství nahradilo vaši lásku k Bohu strachem z Boha.

Náboženství vám nařizuje, abyste se sklonili před Bohem, k němuž jste předtím vzhlíželi s radostí.

Náboženství vás naplňuje strachem z rozhněvaného Boha, ke kterému jste se předtím obraceli s důvěrou o **pomoc**.

Náboženství vám radí, abyste se styděli za své tělo, které jste předtím **oslavovali** jako největší dar života.

Náboženství vás učí, že k tomu, abyste se přiblížili k Bohu, potřebujete **zprostředkovatele**, zatímco předtím jste žili v přirozeném spojení s Bohem.

Náboženství vám **přikazuje**, abyste milovali Boha, kterého jste předtím milovali, protože jste ho nemohli **nemilovat**.

Náboženství rozbilo jednotu - která je synonymem Boha.

Náboženství odděluje člověka od Boha, člověka od člověka, muže od ženy - některá náboženství dokonce **tvrdí**, že muž je **nad** ženou, stejně jako je Bůh **nad** člověkem.

Řeknu ti tohle: Bůh **není nad** člověkem a muž **není nad** ženou - **to není** „přirozený řád věcí“. Tak si to **přáli** jen mocní (většinou muži), když vytvářeli svá patriarchální náboženství a systematicky překroutili bibli takovým způsobem, aby vyhovovala jejich modelu světa.

Náboženství **odnes** tvrdí, že žena je míň než muž, že je druhořadá, že není schopna kázat Slovo Boží.

Jako malé děti se stále dohadujete o tom, které pohlaví jsem zmocnil ke kněžskému úřadu.

Řeknu ti tohle: Vy **všichni** jste moji kněží ! **Každý z vás**.

Nikdo k tomu není „vhodnější“ než kdokoli jiný. Každý může vykonávat mou práci.

Ale většina vašich mužů se chová jako vaše národy. Touží po moci. Nechtějí moc **sdílet**. Chtějí moc jen vykonávat. Proto si vytvořili Boha odpovídajícího jejich představám. Boha, který nechce sdílet moc. Ale já ti řeknu tohle: Sdílení moci je pro Boha největším potěšením.

Přál bych si, abyste byli jako já.“

Ale my nemůžeme být jako ty. To by bylo rouhání.

„Rouhání je to, že vás učili takové věci. Řeknu ti tohle: **Byli jste stvořeni podle obrazu Boha - to je osud, který jste sem přišli naplnit.**

Nejste tu proto, abyste stále bojovali a nikdy se nikam nedostali. Nedal jsem vám nemožný úkol.

Věřte v dobrotu Boha a věřte v dobrotu světa, jež stvořil - věřte svému posvátnému Já.“

V této knize jsi řekl něco, co mě velice zaujalo. Rád bych se k tomu vrátil ještě před koncem knihy. Řekl jsi: „Absolutní moc nevyžaduje vůbec nic.“ Vyjadřuje to Boží povahu ?

„Konečně jsi to pochopil.

Řekl jsem: „Bůh je všechno a Bůh se **stává** vším. Neexistuje nic, co Bůh není, a všechno, co Bůh prožívá, prožívá skrze vás.“ Ve své nejčistší formě jsem Absolutní bytí. Jsem naprosto všechno, a proto nechci a nepotřebuji vůbec nic.

Z této absolutně čisté formy si mě vytváříte. Je to, jako byste konečně uzřeli Boha a řekli: „Co s tím uděláme?“ Ať už uděláte cokoli, vždycky se budu vracet ke své nejčistší formě, na kterou nemohu zapomenout. Všechno ostatní je fikce. Všechno ostatní **si vymýšlíte**.

Někteří by ze mě rádi udělali žárlivého Boha; ale kdo může být žárlivý, když je a má všechno ?

Někteří by ze mě rádi udělali rozzlobeného Boha; ale co mě může rozzlobit, když mně nic nemůže ublížit ?

Někteří by ze mě rádi udělali mstivého Boha; ale komu bych se mstil, když jsem všechno, co existuje ?

A proč bych trestal sám sebe za to, že tvořím ? Proč bych vás stvořil, dal vám tvůrčí schopnosti, dal vám svobodnou vůli, abyste mohli dělat, co chcete, a pak vás věčně trestal za to, že jste se rozhodli „špatně“ ?

Řeknu ti tohle: Nic takového bych nikdy neudělal - a v tom spočívá vaše svoboda.

Ve skutečnosti nejsem tyran - tím jsem jen ve vaší představivosti.

Můžete přijít domů, kdykoli chcete. Můžeme být spolu, kdykoli chcete. Můžete opět zakusit extázi našeho spojení. Až ucítíte vítr na své tváři. Až uslyšíte zvuk cvrčka pod diamantovou oblohou letní noci.

Jsem s vámi pořád. Jsem s vámi až do konce času. Vaše spojení se mnou je úplné - vždycky bylo, vždycky je a vždycky bude.

Vy a já jsme jeden celek - teď a navždy.

Teď jděte a vyjádřete svým životem tuto pravdu.

Ať všechno, co děláte, vyjadřuje vaši nejkrásnější myšlenku. Naplňte každý okamžik extází Boha, který se skrze vás realizuje. Vyjadřujte svou bezpodmínečnou a věčnou lásku všem lidem, s nimiž přijdete do styku. Buďte světlem v temnotě a neproklínejte ho.

Buďte nositeli světla.

Těmi jste.

Buďte jimi !“

NA ZÁVĚR

Děkuji vám za to, že jste se ke mně přidali na této cestě. Víím, že pro některé z vás to nebylo snadné. Mnoho myšlenek v této knize zpochybňuje hodně z toho, co nás celý život učili. Tyto myšlenky nás podněcují k tomu, abychom si vytvořili nové názory, abychom změnili své chování a uvěřili, že všechno může být jinak. Vedou nás k tomu, abychom se zamyslili nad svým životem a nad tím, jak jej žijeme.

Tohle je hnutí nového myšlení, o kterém jsme slyšeli. Není to organizace, je to vývojový proces, skrze který celá společnost mění způsob své existence. Je to teorie sté opice v akci. Je to o kritickém množství. Tento materiál jsem prezentoval přesně tak, jak mi byl předán, abych tuto společenskou změnu pomohl urychlit.

A taková změna je nutná. Neboť nemůžeme pokračovat v tom, co děláme. Myšlenky a názory, kterými se stále ještě řídíme, nás nikam nevedou. Ve skutečnosti nás téměř zničily. Proto se musíme změnit. Jestliže chceme svým dětem předat vůbec nějaký svět, pak se musíme změnit.

A teď vám chci říct, že mám v lidstvo nesmírnou důvěru. Věřím, že dnes máme neobyčejnou příležitost zbavit se všeho, co nám bránilo v realizaci našich nejkrásnějších možností. Všude vidím růst vědomí, nejen vědomí individuálního, ale - konečně - také vědomí kolektivního. Právě toto kolektivní vědomí se stane hnací silou našeho života na této planetě.

Posvátným cílem Hovorů s Bohem je zvýšení úrovně kolektivního vědomí. Slova v těchto knihách nebyla předána jen mně - ale celému světu skrze mě. I vy byste je měli předávat dál. Nedovolte, aby skončila svou cestu ve vaší mysli. Přidejte se ke mně a staňte se posly, kteří tato slova předávají širší veřejnosti.

Všichni si uvědomujeme, že situace v našem světě není dobrá. Je však zajímavé, že jestliže si to každý z nás uvědomuje, proč se jí všichni společně nepokusíme změnit? Tato otázka trápí lidstvo. Jak změnit individuální vědomí v kolektivní akci?

Věřím, že to můžeme udělat nejen tím, že budeme rozšiřovat poselství Hovorů s Bohem, ale také tím, že se zapojíme do činnosti organizace, které usilují o stejné změny a sledují stejné cíle. Rád bych se zmínil o třech takových skupinách. (Samozřejmě si uvědomuji, že je mnoho dalších.)

Jestliže souhlasíte alespoň s něčím, co jste v této knize četli, doporučuji vám, abyste se spojili s Institutem ekologické ekonomiky (Institute of Ecolonomics), který založil můj přítel Dennis Weaver. Hlavním principem tohoto institutu je názor, že ekologie a ekonomika nejsou nepřátelé a že zlepšení životních podmínek na světě lze dosáhnout jedině sjednocením těchto dvou přístupů.

Dennis a jeho institut v současné době hledají nové způsoby komunikace a spolupráce mezi podnikatelským sektorem a ekologickými organizacemi i jednotlivci, kteří se snaží zlepšit světovou ekologii. Dennis věří, že ekologická a ekonomická hnutí nemusí pracovat proti sobě.

Máte-li zájem podpořit tuto myšlenku sblížení ekologie a ekonomiky, pište na adresu:

The Institute for Ecolonomics

Post Office Box 257
Ridgeway, CO 81432

Další organizace (které si velmi vážím) je „Foundation for Ethics and Meaning“ (Nadace pro etiku a smysl), založená Michaelem Lernerem. Michael a já jsme hovořili o mnoha problémech, kterými se zabývá druhá kniha *Hovorů s Bohem*. Michael mi řekl, že založil svou organizaci jako nástroj hnutí, jehož cílem je změnit základní etickou orientaci americké společnosti.

Michael se snaží změnit ty nejzákladnější definice naší společnosti. Říká, že bychom měli hodnotit efektivnost korporací, legislativy a sociálních programů spíš podle toho, do jaké míry zlepšují mezilidské vztahy, nikoli podle toho, do jaké míry zvyšují moc a bohatství.

Michael je autorem knihy „The Politics of Meaning“, kterou vám upřímně doporučuji. Jak říká Cornel West na zadním přebalu knihy: „Najděte v sobě tu odvahu a přečtěte si ji.“ O těchto otázkách se můžete dočíst také v časopise „Tikkun“, který jeho organizace vydává.

Chcete-li si předplatit tuto podnětnou publikaci, pište na adresu:

The Foundation for Ethics and Meaning

26 Fell Street
San Francisco, CA 94103
Tel: (415) 575-1200

Třetí organizace, o které jsem se dověděl, se jmenuje „Center for Visionary Leadership“ (Středisko pro kultivaci vizionářského vedení), které bylo založeno Corinne McLaughlinovou a Gordonem Davidsonem. Corinne a Gordon jsou autory dvou důležitých knih: „Spiritual Politics: Changing the world from the Inside Out“ (Duchovní politika; Jak změnit svět zevnitř) a „Builders of the Dawn“ (Tvůrci nového zítřka). Jejich vzdělávací středisko se snaží najít duchovní řešení společenských problémů. Nabízí různé programy pro veřejnost a organizuje školení pro jednotlivce i organizace. Jedním takovým programem, který mě fascinuje, je program občanského dialogu, jehož cílem je řešit naléhavé problémy, které rozdělují lidstvo. Chcete-li se zapojit do jejich činnosti, pište na adresu:

The Center for Visionary Leadership

3408 Wisconsin Ave NW
Suite 200
Washington, D.C. 20016
Tel: (202) 237-2800
E-mail: CVLD@netrail.net

Někteří z vás možná budou mít zájem podporovat všechny tři organizace, jako to dělám já. Ať už se rozhodnete jakkoli, doufám, že si uvědomíte, že úsilí jedince může mít skutečný vliv na řešení problémů, před kterými dnes stojíme. Na vaši otázku, co můžete udělat, odpovídám: Můžete udělat hodně.

Tohle je výzva k akci. Žádost o posílení první linie. Vyzývám vás, abyste se přidali k armádě duchovních pracovníků, které spojuje společná touha přinést do světa porozumění a lásku.

Myšlenky, které mi byly předány v Hovorech s Bohem, mě naprosto změnily. A změni i vás. Vy i já jsme přitahováni na samý okraj. Jsme nuceni přehodnotit naše dosavadní názory a způsoby jednání.

Mnoha lidí nebude souhlasit s některými myšlenkami v této knize. My lidé se koneckonců prohlašujeme za úžasné, nadřazené a osvícené bytosti. „Hovory s Bohem“ zkoumají pravdivost tohoto tvrzení a upozorňují nás, že to není tak docela pravda. To nemusí být mnoha lidem příjemné. Nicméně nepohodlí je známkou růstu, život začíná na konci zóny pohodlí a jistoty.

V našem procesu růstu však nemusíme přijímat všechny myšlenky - a já v žádném případě netvrdím, že byste měli přijímat jako „evangelium“ myšlenky prezentované v této trilogii, To je to poslední, co by si Bůh přál. Neboť poklad je v otázce, nikoli v odpovědi. Tato kniha nechce, abychom přijali její odpovědi - chce, abychom se neustále ptali.

Otázky, které nám klade, nás vedou na okraj našeho chápání, našich přesvědčení a naší zkušenosti. Vyzývá nás k novému životu.

Chcete-li se do tohoto tvůrčího procesu aktivně zapojit, jste-li přesvědčeni, že jste jedním z poslů, pak vstupte do naší nové armády. Podporujte organizace, o nichž jsem tu mluvil.

Rád bych vám řekl ještě o jedné skupině. Tuto skupinu jsme založili společně s Nancy. Jmenuje se „ReCreation“ a jejím cílem je přesvědčit lidi, aby se vrátili k tomu, čím skutečně jsou, a tím změnili svět.

Celý život je proces neustálého tvoření a přetváření. Tento proces začíná ve vaší duši. Vaše duše ví, zda je teď pravý čas pokusit se povznést na vyšší úroveň. Ví, že pro mě ten čas nastal.

Proto jsem veřejně oznámil, že cílem naší nadace je sponzorovat první Mezinárodní sympozium o integraci duchovnosti. Věřím, že svět by se mohl změnit ze dne na den, kdyby se všichni lidé na této planetě rozhodli, že si začnou vládnout na základě nejvyšších duchovních principů.

Naše nadace také pořádá přednášky a organizuje semináře po celém světě. Tímto způsobem se snažíme urychlit změnu společenského modelu. Třetí kniha Hovorů s Bohem jde ještě dál než první dvě knihy. Podrobně popisuje nejen vývojový proces jedince, ale také struktury vysoce vyvinutých společností ve vesmíru. Zkrátka a dobře, nabízí vynikající model těm, kdo chtějí začít nový život.

Náš informační bulletin nabízí praktické rady, jak to dělat, jak se stát tvůrcem nového modelu a nové reality. Tyto informace jsou prezentovány ve formě odpovědí na otázky čtenářů na celém světě. Bulletin obsahuje také informace o činnosti naší nadace a je vhodným prostředkem k udržování spojení s energií Hovorů s Bohem,

Máte-li zájem si bulletin objednat, pište na adresu:

ReCreation

The Foundation for Personal Growth
and Spiritual Understanding
Postal Drawer 3475
Central Point, Oregon 97502
Tel: (514) 734-7222
E-mail: Recreating@aol.com

Od té doby, co vyšla první kniha, jsem dostal spoustu dopisů plných porozumění a lásky. Ani vám nedovedu říct, co to pro mě znamená. Čtenáři se mě často ptají, jak se od té doby změnil můj život. Podrobná odpověď by se nevešla na pár stránek, ale mohu vám říct, že se změnil neuvěřitelně.

Cítím se jako nový člověk. Moje vztahy k mým dětem se zlepšily. Vzal jsem si za manželku tu nejneobyčejnější ženu, jakou jsem kdy poznal. Odpustil jsem sám sobě všechno, co jsem dělal v minulosti. Vyrovnal jsem se nejen s tím, čím jsem byl, ale i s tím, čím jsem dnes a čím se chci stát. Konečně jsem pochopil, že nejsem tím, čím jsem byl včera, a že vytvářím ty nejkrásnější zítřky, když v každém okamžiku žiju podle své nejvznešenější vize.

Doufám, že mě budete i nadále podporovat, jako jste mě podpořili stovkami dopisů, a že všichni společně vytvoříme nejkrásnější vizi pro celé lidstvo. Pak budeme schopni změnit svět.

To od nás bude vyžadovat velké úsilí. Ale od těch, kterým bylo hodně dáno, se hodně vyžaduje. A zatímco jsme přitahováni na okraj zóny pohodlí a jistoty - kam některé lidi tato kniha možná dotlačila - nesmíme zapomínat, že dobrodružství začíná teprve na okraji. Tam jsou nové příležitosti. Tam začíná skutečná tvůrčí činnost. A tam se musíme všichni setkat, máme-li, slovy Roberta Kennedyho, najít novější svět.

Francouzský básník a filozof Guillaume Apollinaire napsal:

„Pojďte až na kraj.“

„Nemůžeme. Máme strach.“

„Pojďte až na kraj.“

„Nemůžeme, Spadneme !“

„Pojďte až na kraj.“

A oni šli.

A on je strčil.

A oni letěli.

Pojďme letět společně.

Neale Donald Walsch

Přes 5000 stran a 1000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)

2. grafická úprava 21.10.2003.

IVO A. BENDA

P.O.BOX 51

470 06 ČESKÁ LÍPA 6

Mobil: +420-603-491600